Джеймс Гедлі Чейз

МІС ШАМВЕЙ І ЧОРНА МАГІЯ

З англійської переклав Юрій Попсуєнко

Розділ перший

Ледве я встиг увійти до бару Маноло, як мене помітив головний кореспондент "Сентрал ньюс ейджексі" Пол Жуден. Утекти не вдалося: він накинувсь на мене, як шуліка на здобич.

— Привіт, старий, — промовив я, вдаючи, ніби страшенно зрадів. — Як ся маєш? Сідай. Бачу, ти стомлений і виснажений. Розділи зі мною мою скромну трапезу.

— Ти все жартуєш, — відказав він, підкликаючи офіціанта. — Я шукав тебе скрізь. Де ти, в біса, пропадав? У мене, Мілане, є дещо для тебе.

Він міг і не говорити далі. Якщо шеф "СНЕ" мчить до тебе як наскипидарений, це напевне означає, що йому кортить утягти ближнього в якусь капосну історію.

— Дещо для мене? — перепитав я з досадою. — Так кажуть собаці, жбурляючи йому кістку.

Підійшов офіціант, і Жуден замовив два віскі.

— Слухай, Жудене, — провадив я далі, коли офіціант пішов. — Мені хочеться кинути все к бісовій матері. За півроку життя в цій мексіканській пустелі я так усох, що скоро перетворюся на

єгипетську мумію. Мені потрібен відпочинок. Сподіваюсь, ти зрозумів, чому.

Та Жуден не слухав мене. Він гортав паку телеграм, яку видобув з портфеля.

— Маддокс має для тебе роботу, Мілане. Сьогодні вранці я одержав від нього каблограму. Вона довша за бульварний роман.

— Маддокс? — Я зручніше вмостився в кріслі. — Хай йому сто чортів разом з його роботою. Скажи йому, що я хворий. Або що ти мене не знайшов. Скажи що завгодно, зроби мені таку ласку.

Жуден, не зважаючи на мої слова, розбирав папери. Тим часом офіціант приніс віскі.

"Щоб тебе покорчило", — подумки побажав я колезі й одним духом спорожнив на дві третини склянку.

— Ось! — сказав він і підсунув мені пакета. — По-моєму, це діло якраз для тебе, розкішне діло.

Я тут-таки повернув диво-пакет.

— Старий, залиш це собі на добру пам'ять. Не там шукаєш покупця. Завтра рано-вранці я сідаю на нью-орлеанський поїзд. Мені потрібен спокій. Вашою Мексікою я ситий по зав'язку і навіть вище. Скажи Маддоксові, хай пошукає інших дурнів.

— Годі тобі комизитися! Справа нагальна! Не примушуй мене марно гаяти час. Ти ж добре знаєш, що до цього діла доведеться взятись. То до чого зайві балачки?

Звісно, він мав слушність. Але треба зрозуміти й мене. Півроку я вистежував бандитів за такої спекоти, коли плавиться скло. А цих славних хлопців тут більше, ніж черви на трупі. До того ж один з них, хай йому чорт, забрав собі в голову, що доконче має спровадити мене на той світ. Отож мені ніяк не випадало сидіти й чекати, поки ця хвороблива манія перекинеться й на інших.

Маддокс… З ним треба працювати на совість. Спробуй підсунути йому якусь фальшивку — то матимеш хіба ж таку халепу…

— У чім, власне, річ? — запитав я. — Тільки не примушуй мене читати каблограми. Я готовий до найгіршого, але не зразу. Викладай поступово, невеликими порціями.

Жуден зробив великий ковток. Непогано влаштувався, лобуряка! Обкопався з усіх боків. Тільки й діла має, що відкривати конверти та підкидати колегам чорну роботу.

— Позавчора, — почав Жуден, — до Маддокса з'явився такий собі добродій на прізвище Шамвей. Він заявив, що його донька зникла в Мексіці. Йдеться про викрадення.

— То що в такому разі маю робити я?

— Знайти її, звичайно!

— Я повинен знайти якесь дівчисько? Уже можна сміятись?.. Нумо без жартів! Кого я маю шукати насправді?

— Не клей дурня, Мілане! — холодно відказав Жуден. — Тебе просять знайти саме цю дівчину.

— І я муситиму пересіяти весь пісок Мексіки, щоб виявити сліди дівчиська, яке було настільки дурне, щоб загубитися в цій країні?!

— Від тебе нічого не може сховатися. Дій на власний розсуд. Мені начхати на те, як ти досягнеш мети.

— Он як, тобі начхати?

— Авжеж.

— Мене мало влаштовує таке байдужне ставлення, — задумливо мовив я. — Може, краще перерізати мені горлянку зразу? Це заощадить вам чимало часу і грошей.

— О, не треба перебільшувати. Не варто дивитись на цю справу так похмуро!.. Слухай-но, Мілане, слід визнати, що останнім часом від твоїх статей дохнуть навіть мухи.

— Що ж я можу вдіяти, коли ваші мухи такі ніжні!

— Без жартів! Маддокс хоче компенсації за твої останні промахи. Ось чому він ухопився за цю справу. Вона викличе сенсацію: бідолашний старий, без жодного цента в кишені, приходить до "Нью-Йорк рекордер" і слізно благає допомогти знайти йому доньку, яка зникла. І що робить для нього "Рекордер"?

— Мабуть, саджає до ліфта, порадивши йти зволожувати мікроклімат десь-інде.

Жуден спохмурнів.

— Ні, "Рекордер" каже йому: "Гаразд, добродію, вам її знайдуть!" Тоді друкує фото дівчинки під величезним заголовком, а поряд і мармизу старого, на доказ того, що все це не вигадка газетярів. Чарівна блондинка викрадена мексіканськими бандитами! Двадцять п'ять тисяч доларів винагороди! Батько юної дівчини вбитий горем! "Нью-Йорк рекордер" фінансує пошуки на всьому Американському континенті! А потім ти привозиш дівчинку до Нью-Йорка, де Маддокс повертає її батькові у присутності офіційних осіб. Чудова реклама "Рекордеру". Прекрасна ідея!.. — Жуден допив віскі й закурив. — А ще Маддокс просив переказати тобі, що дає на пошуки вісім днів. Не вкладешся — прощайся з роботою!

— Он як! Можеш переказати тому пройдисвітові, що коли він сподівався мене налякати, то влучив у небо не пальцем, а кулаком. Нехай розв'язує свої проблеми сам! Я не буду співробітничати з цією газетою, навіть якщо вся редакція з директором на чолі стане просити мене продати статті на вагу золота. Яке нахабство! Він погрожує мені звільненням! Ха-ха! Де ще він знайде людину, яка погодилася б гарувати на нього в таких умовах і на таких умовах? До речі, він справді певен, що я зможу розшукати дівчину?

— Ускладнень не буде, — відповів Жуден, усміхаючись. — Ми маємо її фото. Вона їздить у зеленому "каділаку". За фахом фокусниця, і досить вправна. До того ж з біса гарненька. Її звуть Майра Шамвей, і саме тут, у цьому місті, її бачили востаннє.

— Слухай, — сказав я серйозно. — Адже є сотні нью-йоркців, які загубились у своєму рідному місті. Я зміг би знайти будь-кого з них. Хочу повернутися на Бродвей.

— Нічого не вдієш, Мілане. На жаль… Тобі треба поквапитись. Сьогодні вранці з'явився перший випуск з цією історією.

— Гаразд, — сказав я втомлено й дістав записника. — Ім'я: Майра Шамвей. Фах… Ти, здається, сказав, що вона…

— Фокусниця, — сказав Жуден, широко усміхаючись. — Оригінально, еге ж? Починала в мюзик-холі зі своїм татусем. Потім вони розділилися, і дівчина почала виступати сама в нічних кабаре. Старий запевняє, що вона добре розуміється на цьому ділі.

— Ніколи не слід вірити тому, що кажуть батьки про своїх дітей, — сухо зауважив я і, зробивши ще деякі нотатки, сховав записника до кишені. — Чому він вирішив, що її викрали?

— Хтозна, — знизав плечима Жуден. — У кожному разі, Мілане, якщо навіть її і не викрали, треба подбати, щоб таке сталося. Ти, певне, знаєш декого з місцевих шибайголів, ладних улаштувати це за декілька доларів.

— Це ж як розуміти? — спитав я, не приховуючи подиву.

— Припускаю, що вона просто втекла, забувши попередити старого. Та відступати вже пізно. Якщо вона ще на волі, потрібно її викрасти, і то якомога швидше. Зрозуміло?

Я занепокоївся.

— Жудене, ти це серйозно? Боюся, ти просто з глузду з'їхав.

— Зі мною все гаразд, — сухо відповів він. — А ось твоє становище під великою загрозою, якщо тільки не перестанеш комизитись.

— Ти цілком серйозно пропонуєш заплатити за викрадення дівулі, яка, може, просто розважається?

— Саме так. Витрати, звісно, за наш рахунок.

— Цього замало. Потрібні письмові інструкції. Поворуши-но мізками! Викрадення може вилізти мені боком.

— На письмові інструкції не розраховуй. Краще подумай про премію в двадцять п'ять тисяч доларів.

— Ти хочеш сказати, що я можу її одержати? — Нарешті Жуденова пропозиція мене зацікавила.

— Це залежить від того, як ти подаси себе, — сказав Жуден, підморгуючи. — Маддокс не збирається підносити тобі премію на блюдечку. Але якщо ти виявиш трохи нахабства і з'явишся на офіційну церемонію, йому не відкрутитись.

— Та вже постараюся… Вважай, що домовились.

— Дякую. А тепер мені пора…

— Ну що ж, — сказав я. — Починаю розшук лялечки з гучним прізвищем Шамвей. Ти маєш її фото?

Він дістав з портфеля фотокартку і кинув на стіл.

Якби загорілася кімната цієї дівулі, то довелося б гасити не пожежу, а пожежників, які побачили б таку красуню.

Поки я розглядав фото, Жуден, скориставшись із нагоди, тихенько вшився.

Розділ другий

Перш ніж продовжити, хочу розповісти вам, як Майра Шамвей познайомилася з Доном Анселем і Семом Боглем. Оскільки при цій події я не був присутній, то викладу все так, як згодом розповіла вона сама.

Дон Ансель і Сем Богль сиділи у Лоренцелло. Ви, певно, знаєте цю невеличку кав'ярню, що сховалася за масивним кам'яним муром. Той внутрішній дворик являє собою чудовий взірець старомексіканського стилю — принаймні так говориться в туристичному довіднику. Той, хто приїздить до країни вперше, незмінно захоплюється типово мексіканським колоритом. Одне слово, куточок з усіх поглядів приємний.

Отож Дон Ансель і Сем Богль сиділи перед кухлями з теплим пивом. Раптом Богль підвів голову й помітив блондинку з пишним золотистим волоссям. Вона виникла зненацька з-позад купки торговців-індіанців. Та не встиг Богль до неї придивитись, як незнайомка зникла в юрбі.

— Семе, — суворо зауважив Дон, — скільки разів тобі повторювати, що жінки приносять нещастя!

— Мрія! — мовив Сем, важко підводячись і вдивляючись у сутінки. — Може, вона — жінка моєї мрії!

Дон відклав ножа та виделку. Це був маленький чоловічок з виснаженим обличчям та гривою нечесаного, навдивовижу безбарвного волосся.

— Не до речі розіграліся твої гормони, — дорікнув він товаришеві. — На все свій час.

— Вічно ті самі повчання, — пробурмотів Богль і гидливо відсунув тарілку. — Годі викроїти часинку на те, що справді потрібно. Ми так ненадовго зупиняємось у кожному з цих бісових закутнів, що й познайомитися не встигаєш. Ото й маєш — самі мрії! — Він знову сів, відмахнувся від Анселя, який намагався щось заперечити, і провадив далі ще роздратованіш — Стомився я від цієї триклятої країни! Що нам заважає вскочити до першого-ліпшого поїзда і помчати в Чікаго?

— Ти ж знаєш, причини дуже поважні, — тихо відповів Ансель.

Богль нахмурився. Це був високий молодик могутньої будови. Куртка на ньому тріщала по швах. Колишній член банди Піта Верні, він порушив заборону й поїхав до Чікаго на нове "діло". На жаль, його план зазнав невдачі. Вночі, відбиваючись, він підстрелив двох полісменів. Довелося накивати п'ятами. Богль дістався до Мексіки, де відчув себе у відносній безпеці. Ось уже шість місяців він допомагав Донові Анселю продавати індіанцям шарлатанські бальзами і мазі.

Ансель і Богль, здавалось, аж ніяк не пасували один до одного. Вони існували немов у різних вимірах. Богль мріяв про легке життя, про туго набитий гаманець і жінок. Після жвавого Чікаго Мексіка наганяла на нього сум. І їжа, і пилюка, і спека — все це викликало в нього відразу. Невеличка колонія багатих англійців і американців була для нього недосяжна. Навіть віскі

не смакувало. Він ненавидів Мексіку такою ж лютою ненавистю, як і поліцію.

Ансель, навпаки, знаходив утіху в усьому. Йому сприяло те, що всюди знаходилися простаки, які вірили в дієвість його ліків. Отож він ладен був жити де завгодно.

До зустрічі з Боглем у нього часто виникали конфлікти з пацієнтами, тож у деяких місцях він навіть не насмілювався з'являтись. Але в компанії з колишнім охоронцем Піта Верні йому вже не страшна була лють ошуканих хворих, і виникла можливість безбоязно з'являтись у тубільних кварталах, що зажили лихої слави. Побачивши величезні Боглеві кулаки й відчувши пронизливий погляд його маленьких очиць, найзапальніші сперечальники негайно вгамовувались.

Шість місяців вони кочували з міста в місто. Вранці розфасовували свої ліки. Вдень збували їх легковірним людям. Ансель був мозком, а Богль м'язами підприємства.

Богль встановлював тент і рундук. Богль вишиковував пляшечки і коробочки рівними рядами. Богль бив у барабан, щоб привернути увагу перехожих. Барабан був його ідеєю, він певною мірою підвищував суму виручки.

Ансель посмоктував стареньку люльку і лишався під тентом доти, доки чув голосний шепіт компаньйона: "Зібралася вже ціла банда!" Тоді велично виходив з-під тенту і силою свого красномовства буквально брав у полон приголомшену публіку.

Потім Богль демонстрував могутні біцепси, якими він нібито завдячував таблеткам "Вірімен" доктора Анселя — три долари за коробочку з п'ятдесятьма таблетками. Нарешті,

можна було подивитися на зображення жінки-кістяка, потім на зображення тієї самої жінки, але вже у вигляді королеви краси. Ця метаморфоза, що примушувала завмирати серця індіанців, звісно, відбулася лише завдяки таблеткам "Вінузін" доктора Анселя — два долари п'ятдесят центів за коробочку з двадцятьма п'ятьма таблетками.

Ансель і Богль віддавали перевагу Лоренцелло перед усіма іншими кав'ярнями міста. Там бувало досить мало американців, і після стомливої метушні центральних кварталів компаньйони проводили там спокійні вечори.

— Усі нишпорки давно про мене забули, — сказав Богль, переставляючи склянку. — Скоро вже рік. До того ж я правильно вчинив, стріляючи в тих мерзотників. Це було не вбивство, а проріджування лав поліції.

— Не мели дурниць, — повчально мовив Ансель. — У будь-якому разі нам там робити нічого. В Чікаго мої таблетки не потрібні.

Богль більше не слухав. Його очі так і вп'ялися в чарівну блондинку. Вона стояла біля входу до кав'ярні й озирала з висоти тераси патіо, наповнене людьми.

— Ні, ти глянь! — вигукнув він до Анселя. — Ти тільки подивись на неї!

— Справді дуже гарна. — В голосі Анселя звучав сумнів. — Надто гарна для тебе, мій хлопче. Коли такі, як вона, починають гладити тебе по голові, добряче пильнуй свого скальпа.

Ясне волосся дівчини, що спадало на плечі, в світлі ацетиленових світильників вилискувало міддю. На ній був білий костюм і блузка вишневого кольору.

— Найвродливіша дівчина в світі, і сама! — пробурмотів Богль хрипко. — Іди, запроси її, Доне, поки вона не підсіла до когось із тих поганих покручів!

І справді, два бездоганно вдягнені мексіканці уже пильно розглядали дівчину. Якийсь час вони тихо перемовлялися між собою, а тоді один з них підвівся. Богль рвучко повернувся до нього.

— Хвилинку, горобчику, — прогарчав він, дивлячись просто в очі мексіканцеві. — Залиш свої почуття при собі, як не хочеш копняка під зад. Я сам займуся цією мишкою! Отож краще не лізь, зрозумів?

Мексіканець кинув погляд на здоровила Богля й одразу ж скис. Ансель, побоюючись ускладнень, підвівся із заклопотаним виглядом.

— Спокійніше, — застеріг він. — Твоя запальність тебе занапастить.

— Клянуся, що переверну догори ногами весь шинок, якщо не приведеш сюди цю кралю!

Ансель знехотя скорився, побоюючись привернути увагу відвідувачів. Дівчина зустріла його привітною білозубою усмішкою.

— Панночко, — церемонно почав Ансель, — я дозволю собі спитати, чи не ждете ви когось? Тут не вельми підходяще місце для самотньої молодої дівчини.

— Ви кажете те саме, що й туристські проспекти, — сумовито відповіла вона, — але я відвідую цей заклад уже п'ять днів, і зі мною нічогісінько не сталося. Всі ці балачки, мабуть, звичайна вигадка.

— Насмілюся запропонувати вам згаяти час до побачення за нашим столиком.

— До побачення? Чому ви вважаєте, що я прийшла на побачення? Чи ви, дідусю, боїтеся за мене? Вважаєте, що я не здатна захистити себе?

У її заразливому грудному сміхові було щось таке зухвале, що збентежило навіть незворушного Дона Анселя.

— Перепрошую, — мовив він. — Я бачу, ви дуже сучасна дівчина. Мені лишається тільки побажати вам усього доброго.

— Навіщо ж так поспішати! Б'юсь об заклад, що ваш маленький приятель вмирає від бажання познайомитися зі мною… Чи в нього завжди така фізіономія?

З цими словами вона зійшла з тераси і попростувала до Богля. Ансель рушив за нею, знизуючи плечима. Що ж до Богля, то він був видимо приголомшений. Дівчина підійшла до їхнього столика, а він усе ще витріщався на неї, розтуливши рота.

— Можу запропонувати вам нитку з голкою, — сказала вона, спираючись на стіл тендітними засмаглими руками.

Потім, помітивши його безтямний погляд і почувши розгублене "Що?", сіла й схрестила ноги. Поправила спідницю на колінах, обтягнутих шовком панчіх, і задумливо подивилася на Богля.

— Я сказала це тому, — пояснила вона, — що ви не встали. От і вирішила, що ви, мабуть, загубили ґудзика. Тепер я зрозуміла свою помилку. Ви можете ввести в оману тільки здаля. Поблизу не помилишся! Чікаго, та й годі. За кращих часів гралися в хлопавки, еге ж?

Богль знічено подивився на Анселя, якого ця ситуація вже почала потішати.

— Ти сам її вибрав, старий, — сказав Дон. — Урешті, це твоя ідея.

— Он як! Виходить, у нього бувають ідеї? А з першого погляду й не подумаєш. Хоча зовнішність у наші дні буває дуже оманлива.

— Еге, — видушив із себе геть знічений Ансель.

— Я б зарахувала вас до типів, у яких буває грижа, — провадила дівчина далі, анітрохи не бентежачись.

— Що вона хоче цим сказати? — розгублено простогнав Богль.

— Всього-на-всього те, що в період життя на деревах, за міоценової доби, людина, а точніше, предок людини, звівся на рівні. І водночас набув схильності до грижі. Мені цікаво знати, на якій стадії перебуваєте ви.

— Ну-ну! — пробурмотів Богль, люто викотивши очі. — Метка куріпочка! У Чікаго таких повно. Досить тільки притиснути таку, як вона починає репетувати, що її ґвалтують.

— Чоловіки притискають мене лише тоді, коли я сама цього хочу, містере...

— Сем Богль, — уривчасто кинув він, усе ще розгніваний.

— Гарне ім'я! Ваша матуся, отже, була місіс Богль?

— Само собою, хай йому біс!

— Ви самі винні, що приймаєте мене всерйоз, — лагідно зауважила дівчина. Тоді обернулася до Анселя. — Ну що ж, докторе дозвольте відрекомендувати вам мою найкращу подругу Майру Шамвей... Люба подруго, а це містер Богль.

— Геть схибнута! — мовив Богль і важко відкинувся в кріслі.

— Слухайте, Богль, — мовила вона суворо, — коли я сама падаю вам в обійми, це ще не означає, що ви маєте поводитись, як найпослідущий скнара. Запропонуйте мені що-небудь випити.

— Що вам замовити? — спитав розгублений Ансель.

— Зупинимось, мабуть, на віскі.

Ансель гукнув офіціанта і сказав дівчині:

— Тепер, коли ми познайомилися, ви, сподіваюсь, розповісте нам, що робите в цих краях?

Офіціант, що підійшов до них, як видно, вже знав Майру і приязно всміхнувся до неї.

Коли офіціант пішов, Майра відкрила срібний портсигар і закурила. Потім нахилилась і допитливо подивилася на обох чоловіків.

— Вас це справді цікавить? — запитала вона. — Гаразд, коли вже я скористалася вашою гостинністю, то розкрию свої маленькі секрети. Знайте, до вчорашнього дня я була спеціальною кореспонденткою "Чікаго ньюс". Мене щойно звільнили з роботи.

Офіціант приніс віскі. Всі троє почаркувались.

— За успіх, — запропонувала Майра. — Моя скромна особа не повинна цікавити таких чоловіків, як ви. Краще розкажіть, у чому суть вашого існування.

— Я знахар, — відповів Ансель, із задумливим виглядом соваючи склянку. — Багато років я віддав вивченню таємниці лікарських трав. Мені пощастило створити чимало чудодійних ліків. А Богль у мене за помічника.

— Ого! Це звучить фантастично! — у захваті вигукнула Майра, і Ансель аж здригнувся. — Що ж це за чудодійні ліки, коли не секрет?

— Ось, приміром, мої таблетки "Вірімен"... — нерішуче промовив Дон, дочувши у її голосі якийсь фальш. Але її захват видавався таким щирим, що він повів далі: — Якби ви бачили

Богля до лікування, то не впізнали б його. Він був худим, кволим і геть пригніченим.

Вона повернулася до Богля і уважно оглянула його.

— Він, мабуть, вживав ваші таблетки жменями.

— А вам я міг би порекомендувати мої таблетки "Вінузін", — провадив Ансель. Він почухав перенісся і кинув побіжний погляд на Богля. — Саме вони принесли щастя дуже багатьом жінкам.

— Ви маєте на увазі, з погляду психології? — поцікавилась Майра.

— З погляду... чого? — здивувався Богль.

— І так, і ні, — відповів Ансель, не звертаючи на нього уваги. — Красиві лінії тіла ще ніколи не шкодили жодній жінці. Я завжди досягав дивовижних наслідків.

— Візьміть коробочку, рибонько, — запропонував Богль, нахиляючись до дівчини. — Справжній динаміт. І всього за два долари п'ятдесят центів.

Ансель вирішив нарешті втрутитись.

— Розумієш, Богль, те, що ти сказав, звучить нетактовно щодо міс Шамвей. Її лінії і так бездоганні.

— Не такі вже бездоганні, щоб їх не можна було поліпшити, — грубо зауважив Богль.

— Досі я не мала на що нарікати, — сухо мовила Майра.

— Треба дивитися вперед, — не вгавав Богль. — У наші дні найвродливіша жінка програє, якщо відстане від часу… Лише два долари, рибонько. Двадцять відсотків знижки за симпатичне личко.

— Ні, дякую. Мені ці таблетки ні до чого.

— Вам так здається, бо ви ще молода. Та настане день, коли доведеться дедалі густіше накладати штукатурку. І якщо ваш дружок помітить це, він швидко накиває п'ятами. Отоді ви й кинетеся нас розшукувати. Але нас уже не буде.

— Ваша настирливість починає діяти на нерви! — скипіла Майра, сердито глипнувши на Богля.

Бачачи гнів дівчини, Ансель поквапився втрутитись.

— Не варто більше набридати міс Шамвей. Ти ж бачиш, вона проти таблеток.

— Вони їй ще знадобляться! — наполягав Богль. — Мине час, і вона дякуватиме мені, як ота жінка з Вера-Круса, що спочатку сміялася мені в лице, а через місяць стала найвродливішою в Мексіці.

— Здаюся, — сказала Майра. — І, відкривши сумочку, вручила Боглеві два долари.

Той квапливо їх схопив. Це вперше він спробував продавати самостійно — і вийшло! Навіть Ансель не міг приховати задоволення.

Майра переводила погляд з одного на другого.

— Може, й справді змінити для різноманітності свої форми?..

Її очі потемнішали. Вона швидко підняла свою склянку, перекинувши при цьому Анселеву. Пиво потекло йому на штани. Не давши Анселеві схаменутись, дівчина вихопила з кишені його піджака носовичок і заходилася витирати мокру пляму. Вигляд у неї був дуже збентежений.

— Я просто в розпачі! Як це могло статися, не уявляю! Боюсь, я зіпсувала вам костюм.

Ансель забрав у неї носовичка й узявся терти сам.

— Дарма, буває, — бурмотів він. — Не переймайтеся.

Але Майра вже кинулася до Богля і вчепилась у його куртку.

— Це ж просто жах! — вигукнула вона, а тоді знову звернулась до Анселя: — Ви повинні мені пробачити!

— Та звісно. Запевняю вас, нічого страшного не сталося.

Дівчина засмучено подивилася на свої руки.

— Я вся в пиві. Не заперечуєте, якщо я піду помию руки?

Вона обдарувала їх чарівною усмішкою і квапливо вийшла. Богль провів її поглядом.

— Що ти про неї думаєш? — запитав він. — З усього судячи, добра пройда — і раптом дозволяє обвести себе круг пальця, як темна індіанка.

Ансель зберігав незворушний вигляд.

— Хто її знає, — сказав він. — У кожному разі, дівчина надто гарна, щоб вештатися тут самій.

— А язичок у неї, наче бритва, — зітхнув Богль. — Краще б нам здиміти, поки вона не з'явилася знову.

Ансель помахав офіціантові, щоб той приніс рахунок.

— Чудова думка, — схвально мовив він. — Тут нам робити більше нічого. Роботу ми закінчили. Але ти, друже, робиш неабиякі успіхи. Подумати лишень, примусив потрусити гаманом таку пташечку!..

Зненацька він затнувся на півслові й розгублено втупився в співрозмовника.

— Мої гроші! — вигукнув він, хапливо нишпорячи по кишенях. — Зникли всі мої гроші!

— Зникли… — тупо проказав за ним Богль. — Як це — зникли?

Раптом погляд його спохмурнів, і він теж заходився нишпорити в кишенях. Зникли два долари, одержані від Майри за таблетки, зникла й решта грошей. Приголомшені компаньйони перезирнулися.

— Ми спіймалися на примітивну хитрість, — з гіркотою сказав Ансель. — Спосіб давній, як світ. Вона облила мене пивом, щоб спорожнити кишені, вдаючи, ніби допомагає витерти пляму. Вона в подвійному виграші…

Підійшов офіціант. Побачивши червоне від люті Боглеве обличчя, він занепокоєно спитав:

— Що сталося, сеньйоре?

— Іди геть! — прогарчав той. — У нас щойно поцупили всю монету!

— Але сеньйорита вже пішла, сеньйоре. Раніше вона робила це лише після того, як клієнт розраховувався. А щоб отак — то вперше. Дуже нечесно з її боку так чинити.

Богль і Ансель перезирнулися.

— Що ви хочете цим сказати? — спитав Ансель. — Ви знаєте цю молоду особу?

— Так, сеньйоре. Вона приходить сюди досить часто. Розумієте, у неї дуже гарна зовнішність і навдивовижу спритні пальці.

— То ось як оббирають клієнтів у цьому клятому кублі! — загорлав Богль, стискаючи кулаки.

Офіціант знизав плечима.

— Ви ж самі її запросили, сеньйоре. Хто ж знав, що ви такі роззяви?

— Ходімо, Богль, — сказав Ансель. — Хай це буде нам наука.

— А рахунок, сеньйоре?

— Віддаси його своїй прекрасній блондинці, коли вона навідається сюди наступного разу! — люто кинув Богль. — І перекажи їй, що коли ми стрінемося знову, нехай дбає не тільки про свою сумочку! Я розірву її на шматки, щоб подивитися, що там у неї всередині!

Компаньйони підвелись і пішли з кав'ярні.

Розділ третій

Перш ніж змалювати свою зустріч з Майрою Шамвей, хочу трохи розповісти про її минуле життя. І тільки потім, з вашого дозволу, повернемося до моєї історії.

Майра збрехала Донові Анселю, коли сказала, що вона журналістка. Перед тим вона вже п'ять років заробляла собі на життя як "забійниця". Вам нічого не говорить це слово? Гай-гай! Тоді постійте кілька хвилин на розі вулиць, що мають сумнівну славу. Постояли? Тепер дістаньте ваш гаманець. Що? Вже немає? Це діло рук, дуже спритних рук якої-небудь "забійниці". Здебільшого пропажу гаманця виявляють лише через кілька годин.

Майрин батько показував фокуси в третьорядних мюзик-холах. Дівчинка вчилась у нього. Коли їй минуло п'ятнадцять, він вирішив зробити Майру помічницею. Здібності до ремесла були у неї в крові. Всі захоплювались її навдивовижу спритними пальцями. Вона віртуозно маніпулювала картами. Здавалося, вона може зняти непомітно для господаря навіть куртку і так

само непомітно надягти на нього знову. Хтозна-звідки в руках у неї з'являлися різні предмети й тут-таки зникали хтозна-куди. Одне слово, вона була фокусниця "від Бога".

Якось увечері, коли вона виходила з театру, сталася подія, яка круто змінила все її подальше життя. З нею познайомився один молодий спадкоємець татуся-товстосума і, засліплений її чарами, вирішив полонити красуню з допомогою гаманця. Татусь Шамвей порадив дочці не відмовлятись від доброї вечері. Майра давно вже звикла ставитися з гордовитою незворушністю до всіляких телячих ніжностей і була певна: якщо залицяльник спробує бодай трохи відхилитись від наміченої нею програми, вона зуміє поставити його на місце.

Той залицяльник, на ім'я Джо Крум, виявився хлопцем досить ґречним, проте недалекоглядним. Аби викликати в чарівній супутниці відповідні почуття, він не знайшов нічого кращого, як продемонструвати їй вміст свого грубого гаманця. При цьому він з награною недбалістю зауважив, що ця пачка грошей — ніщо в порівнянні з його банківським рахунком. І Майра вирішила покарати молодого хвалька. До того ж був привід зайвий раз показати спритність своїх пальців.

Намірившись заплатити за рахунком і не знайшовши в кишенях гаманця, Крум остовпів. Метрдотель і два офіціанти безладно метушилися коло столу. Погляди всіх відвідувачів звернулися до молодої пари. Крум був геть спантеличений. Управитель, що з'явився на виклик, промовив слово "поліція". Отоді-то Майра злякалась по-справжньому.

Крум уявити собі не міг, хто його обікрав. До їхнього столика підходив тільки офіціант. Майрині щоки палали. Проте ця обставина свідчила тільки про її непричетність. Крум був надто схвильований, аби збагнути, що для фокусниці така

штука елементарна. Та йому й на думку ніколи б не спало звинуватити таку чарівну дівчину, як Майра.

Саме тоді до них підійшов літній чоловік, що доти сидів у глибині зали. Ще відтоді, як Майра ввійшла до ресторану, він не відривав від неї погляду. Він мав уподобання до молодих блондинок з волоссям кольору стиглої пшениці, і йому не хотілося пропустити зручну нагоду. Після кількох різких слів на адресу молодиків, котрі полюбляють вечеряти чужим коштом, він видобув великий гаман і заплатив за їхню вечерю, додавши, що кожна недосвідчена молода дівчина може стати жертвою обставин.

— Я маю машину, — сказав він Майрі. — Дозвольте провести вас, панночко. Бо цей суб'єкт не гідний проводжати таку чарівну й виховану дівчину, як ви.

Вони вийшли з ресторану. Перед Майриними очима все пливло, вона була мов у тумані. Швидко поїхали мовчазними вулицями. Подуви свіжого нічного вітру холодили розпашіле обличчя дівчини.

Літнього чоловіка звали Деніел Вебстер. Майра, відчувши, що старий має далекосяжні наміри, про всяк випадок відрекомендувалась як Роза Карвей і сказала, що мешкає в готелі "Девін". А що той готель був у напрямку, протилежному тому, куди вони їхали, дівчина цілком справедливо подумала, що її вигадка дасть ключ до намірів меткого дідка. Якщо він поверне назад — ніяких прихованих думок у нього немає. А якщо поїде прямо, підозри не марні.

Вебстер поїхав прямо.

Ще задовго до того дня Хеміш Шамвей роздивився, що донька, яка лишилась у нього на руках, неабияка красуня. При її фахові ця особливість могла втягти дівчину в небезпечні ситуації. І одного чудового дня завбачливий батько став посвячувати доньку в таємниці пасток, до яких може попасти вродлива дівчина. До того ж він навчав її, як таких пасток уникати, а коли пастка все-таки спрацювала — як захищатись.

Майра не сумнівалася, що розгадала наміри Деніела Вебстера. Такі типи гроші на вітер не викидають. Рано чи пізно він спробує відшкодувати свої витрати.

Коли машина виїхала за місто, він пригальмував біля узбіччя й почав загравати з дівчиною — незграбно і настирливо. Майра зберігала цілковитий спокій. І з подивом пересвідчувалась у дієвості батьківської науки. У рішучий момент він рекомендував їй пускати в хід кулаки. Отож тієї миті, коли Вебстер накинувся на неї, вона зустріла його різким і сильним ударом в обличчя. Напасникові здалося, що в мозку у нього щось вибухнуло, і він мало не проковтнув вставну щелепу.

Поки він лежав у напівпритомному стані, Майра відчинила дверці машини і, не дуже потерпаючи, побігла через поле. Зупинившись на його краю, вона з подивом побачила у себе в руках Вебстерів гаман. Її меткі пальці зіграли з нею лихий жарт. Вона взяла гамана машинально. Повернути гроші не було ніякої змоги. Вебстер однаково б їй не повірив. Краще вже долучити ці гроші до грошей бідолахи Крума, вирішила вона.

Вночі, залишившись сама у своїй кімнаті, Майра полічила гроші. Виявилося, що за вечір до неї самі собою припливли 475 доларів. Після такого відкриття заснути було годі. Цілу ніч Майра лежала й роздумувала.

З першими променями сонця вона сховала в пояс свою першу злодійську здобич і зібрала речі. За кілька хвилин вона була вже на шляху до Спрінгвілла, де її батько дістав ангажемент.

Ще два роки працювала Майра разом з ним, але весь час додавала до свого бідного заробітку злодійський приробіток. То був досить легкий і надзвичайно спокусливий спосіб здобувати гроші. І ось одного дня вона склала свої речі й потихеньку подалася на вокзал. Коротенькою запискою вона повідомляла батька, що він не повинен про неї турбуватись. Щодо цього Майра, до речі, не плекала особливих ілюзій. Татусь завжди передусім дбав про себе самого.

Що ж до Майри, то в неї були чіткі плани. Для початку вона придбала "каділак". На покупку було витрачено 1500 доларів — майже всі призбирані гроші. Сівши в машину, вона подалась на південь, поспішаючи залишити позаду маленькі нудні містечка, де їй так довго довелося нидіти. Раніше вона милувалася Флорідою тільки на фотографіях, тепер мала змогу побачити її навіч.

Майрині мандри тривали близько двох років. Між поїздками в автомобілі вона виконувала професійний номер з вилученням гаманців у випадкових знайомих.

Гроші трималися в неї недовго. Майра була цілком упевнена в собі за будь-яких обставин. Спритність рук ніколи не зраджувала її. До речі, вона мала тверде правило: видобувши з чужого гаманця кілька великих купюр, повертати його на місце, отож рідко в кого виникала підозра.

У пошуках нових вражень дівчина дісталася до Мексіки. Вона прагнула різноманітності, а на той час, як їй здавалося, тільки Мексіка могла задовольнити її запити.

Отак протягом двох років вона й жила, наче перекотиполе. Ні дому, ні сім'ї не мала, і "каділак" замінював їй хатнє вогнище...

Вона квапливо вийшла з кав'ярні Лоренцелло через задні двері. Найрозсудливіше було б не зволікати і їхати в бік Вера-Круса. Майра сіла в "каділак", перетнула центр міста і зупинилась аж тоді, коли розважила, що від'їхала досить далеко від кав'ярні.

Вона закурила й нахилилася так, щоб світло від приладового щитка впало їй на руки. Потім дістала пачку кредиток, перелічила. У пачці виявилось 112 доларів.

— Непогана здобич, — прошепотіла красуня-злодійка.

Розклавши гроші на два рівні стосика, вона засунула один у сумочку, а другий — за край панчохи. Тієї миті, коли я побачив її вперше, Майра, нахилившись, розглядала великомасштабну карту.

Незадовго перед тим я залишив бар Маноло з наміром дістати консультацію в поліції. Якщо і вони не мають бодай якихось відомостей про Майру Шамвей, то знайти її буде нелегко.

Помітивши зелений "каділак", що стояв неподалік, я аж здригнувся. Це було схоже на диво. Я перейшов вулицю й непомітно підступив до машини.

Сумніву не було. У машині сиділа якраз та сама блондинка.

Недосвідчений новачок на моєму місці кинувся б до неї із запитаннями. Але я, щоб поміркувати, навіть відступив на кілька кроків. Тепер ясно, що ніхто її не викрадав. Отже, це доведеться робити мені? Але як? Зараз вона вільна пташка і про викрадачів і гадки не має. Як же мені взятися до діла? Можна, звичайно, пояснити дівчині ситуацію й умовити її за половину винагороди разом розіграти фарс викрадення. Але, між нами кажучи, двадцять п'ять косих, якщо відняти від них половину, важать рівно вдвоє менше. До того ж… Якщо вона втекла від татуся, то як примусити її повернутись до Нью-Йорка?

На жаль, доведеться зробити спробу обвести втікачку довкола пальця. Інші варіанти проглядаються невиразно.

— Ви не вважаєте, панночко, що конячки на зразок оцієї мають возити вершників? — поцікавився я, спершись на дверцята. — Чи ви боїтеся, що її бідне залізне серце не витримає і надірветься?

Дівчина звела на мене величезні очі, ледь знизала плечима і, знову звернувшись до своєї карти, спокійно відказала:

— Іди і втопись у криниці. Як не знайдеш, попроси кого-небудь допомогти викопати її. Поясни, навіщо — і будь-хто погодиться.

Відповідь мене збентежила. Така манера жартувати не обіцяла нічого доброго.

— Пробачте, Бога ради. Я просто хотів спитати, чи не можна скористатися вашою машиною.

— Це не автобус, дядечку, — відповіла вона суворо. — А пасажирів я не беру.

— Ви хочете сказати, незнайомих пасажирів. Але ми можемо й познайомитися. Згодні? Мене звуть Росе Мілан.

— Мені це ім'я ні про що не говорить. Але якби й говорило… Для всіх ти можеш бути зіркою першої величини, а для мене важиш не більше, ніж іржавий цвях, старий іржавий цвях на дорозі.

Вона знову втупилась у свою кляту карту.

Я мужньо витримав удар і зробив другий хід: відчинив дверцята й зручно вмостився на задньому сидінні.

— Так приємно час від часу дати відпочинок своїм бідним натрудженим ногам, — фамільярно зауважив я.

— Сподіваюсь, ти розумієш, — сказала вона напруженим голосом, — що такі ігри можуть погано скінчитися.

— Не бійтесь мене, міс. Я хочу скористатися тільки вашою машиною. Мехіко мені набридло. А оскільки я трохи на мілині, то доводиться вдаватись до автостопу.

— Твої теревені страшенно тішать мене, — досить фальшиво промовила дівчина. — Але якщо ти негайно не вилізеш із машини, то дуже скоро пошкодуєш про це!

Замість відповіді я вмостився зручніше, не перестаючи уважно стежити за нею. Мені вже траплялося мати справу з такими пантерами. За ними треба добре пильнувати.

— Перш ніж приїхати сюди, мені довелося виступати в мюзик-холі, — довірчо сказав я. — Найпопулярніший номер моєї програми був такий: я носив у зубах маленьку білу куріпочку, таку собі блондинисту куріпочку. Одного разу я зовсім випадково стиснув її надто сильно. Вона й дала дуба. Завжди треба правильно розраховувати свої сили.

Цього разу дівчина на хвилю замислилася, ніби намагалась угадати, хто я такий. Потім круто змінила тактику.

— Якщо не вийдеш, я закричу!

— Люди, що прибіжать на крик, вирішать, нібито я надумав порозважатися з такою гарненькою блондинкою, і тільки віддадуть належне моєму смаку. Саме про це я і мрію!

Вона відвернулась і з люттю натиснула на стартер.

— Куди поїдемо? — спитав я. — До Вера-Круса?

— Чом би й ні? — Вона вивела машину на темну дорогу. — Якщо ти, звісно, не заперечуєш.

— До речі, любонько, як вас звати?

— Це тобі знати ні до чого.

— Як же мені звертатися до вас? "Слухай, ти" чи "гей, дівчино"?

— Я нічого не втрачу, якщо ти взагалі мовчатимеш, — відрубала вона з раптовою втомою в голосі.

Годинник на приладовому щитку показував 23.15.

— Ми могли б вести машину по черзі, — обережно запропонував я. — Це дасть змогу на світанку дістатись до Орізаби. Я знаю там дуже добрий готель.

— Краще не треба, — відповіла вона. — Навряд чи варто мені спати, поки ти сидітимеш за кермом. Хтозна, що набреде тобі в голову.

— Очевидно, я наганяю на вас страх, — сказав я, розпростуючи плечі.

— Ти?! На мене?! Ну й ну! Ще не зустрічала того, хто міг би викликати в мені страх.

— Та ну, — всміхнувся я. — Не вірю. Певне, десь вичитали цю фразу, щоб похвалитись при нагоді. А тепер люлі-люлі, спатоньки пора, моя лялечка.

Вона завагалась, потім зупинила машину й пильно подивилася на мене. І нарешті всміхнулась! Яка дівчина! Вона таки варта тих двадцяти п'яти тисяч доларів.

Ми помінялися місцями.

— Я спатиму спокійніше, маючи напохваті монтировку, — сказала чарівна блондинка, зручніше вмощуючись на задньому сидінні. — Якщо надумаєш звернути вбік, то я одразу втелющу по черепу. Інших попереджень не буде.

Заснула вона вмить. А прокинулась аж тоді, коли ми в'їжджали в Орізабу.

— Як же я проспала всю дорогу? — промовила вона сонним голосом.

— Отак і проспала… Ви хочете замовити в готелі кімнату чи тільки ванну і сніданок?

— Ніяких кімнат, — відповіла вона твердо.

Поки я домовлявся з портьє, мені сяйнуло, що я зробив велику дурницю, залишивши дівчину в машині саму. Проте потерпав я марно. Вона спокійно чекала на мене.

— Дозвольте оголосити програму. — Я люб'язно допоміг Майрі вийти з машини. — Спершу добра ванна, потім смачний сніданок. Нам принесуть на веранду яйця, фрукти і каву. Годиться?

— Годиться, ще й як, — мовила вона і вперше усміхнулась до мене приязно. Схоже на те, що красуня почала звикати до мого товариства. Можливо, не така вже вона й неприступна?

— Тоді поїхали! — скомандував я. — Сніданок забере близько півгодини. Ми зможемо повідати одне одному свої маленькі таємниці.

— Мене цілком задовольнило б і власне товариство, — норовисто заявила Майра, хитаючи головою. — Ми ж, здається, домовлялися, що ти не чіплятимешся до мене.

— Не треба зайвих слів, — відказав я, беручи її під руку й ведучи до готелю. — Хто ж без вас оплатить мій рахунок?

Розділ четвертий

Ми сиділи на веранді, що виходила на площу.

Майра простяглася на двох стільцях, прикривши очі від сонця. Вона змінила костюм на лляну сукню, яка чудово підкреслювала чи, точніше, окреслювала її стан.

— Треба їхати до Вера-Круса, — сказала вона не дуже переконано.

— Навіщо забиватися так далеко? Залишмося тут. Довгими вечорами ви розповідатимете мені цікаві історії, а якщо я занудьгую, танцями розвієте мою меланхолію.

— Ото мені мрійник, — зауважила Майра, потягуючись. — Мене це не надихає.

— Боже мій, яка ви товстошкіра!

Вона розплющила очі й допила свою каву.

— Моя шкіра мене цілком влаштовує, вона міцна і без будь-якого ганджу. Я з нею ніколи не розлучаюсь.

— Шкода, коли так.

Виявилося, що сигарети в мене скінчились, і я потягся до її пачки.

— Як ви ставитеся до протилежної статі?

— У мене на це не лишається часу, — відповіла дівчина, подаючи мені сигарету.

— О, не можна себе так обмежувати. До речі, я знову забув ваше ім'я…

— Майра Шамвей, — засміялася вона.

Тим часом на площу виїхала вантажівка й різко загальмувала перед нами. З кабіни зіскочило двоє. Один був низенький і сухорлявий, другий — здоровенний молодик. Майра підвелася, потім знову сіла.

— Яка муха вас укусила? — поцікавився я, роздивляючись незнайомців, що рушили до веранди. — У нас, здається, будуть товариші. Американці, якщо не помиляюсь.

— З таким чуттям — пряма дорога в детективи, — пирхнула Майра.

Її поведінка мене збентежила.

— Ви їх знаєте? — спитав я, не розуміючи, чому її обличчя раптом зробилося лютим.

Вона мало не спопелила мене поглядом.

— Це мої найкращі друзі. — В її голосі вчулася гіркота. — Чудові люди.

Ті двоє ішли до нас мовчки, з видимо ворожими намірами.

— День добрий, — сказала Майра. — А я саме питала себе, чи не ви оце приїхали?

— Просто не віриться, — процідив здоровань.

— Познайомтеся — містер Росе Мілан. — Вона кивнула на мене. — Це — доктор Ансель. Погано вмитого добродія звуть Сем Богль.

— Сідайте, панове, — мовив я приязно.

Я ніяк не міг збагнути, чому в них такі похмурі обличчя.

Богль дихав так голосно, що було чути, певне, на другому боці площі. Він підступив до Майри.

— Та сядь ти, Бога ради, — попросила вона. — Мені важко задирати голову, щоб побачити твою фізіономію.

— Ти й своєї не впізнаєш, як не повернеш мені бабки.

— Удар під дихало, — мовила Майра, поглянувши на Анселя.

Той підібгав губи.

— Нічого забивати баки, — відрізав він. — Нам потрібні наші гроші, лялечко.

Я не знав, про що йдеться, але мені здалося, що двоє чоловіків проти однієї жінки — це вже занадто.

— Слухайте, ви, — сказав я їм. — Будьте чемніші або забирайтеся геть!

— Ти тільки послухай цього йолопа! — гримнув Богль, підходячи до мене. — Заткай свою пащеку, а то я відірву тобі лапу й заткну в горлянку!

Він замахнувся, але Ансель встиг перехопити його руку.

— Не квапся, Семе. Цілком можливо, що він не знає, в чому річ.

— Ти хочеш сказати, ще один попався на гачок? — спитав Богль, з підозрою дивлячись на мене.

— Чом би й ні? Цей хлопець видається мені цілком порядним.

Я подякував йому.

— Не знаю, про що ви говорите, та якщо зможу хоч чимось бути вам корисним, розраховуйте на мене. — Потім я звернувся до Майри, яка уважно слухала — Вам знайомі ці добродії?

— Ми познайомилися в кав'ярні, і наше знайомство тривало досить довго, щоб устигнути сказати одне одному "Привіт" і "До побачення".

— Ото наші грошики й сказали нам "До побачення", — похмуро кинув Богль.

Він тримався страшенно брутально, і я не міг цього стерпіти.

— Ви смієте звинувачувати цю дівчину в крадіжці? — скипів я.

Мені ледве вдалося підхопитись. Богль ринув до мене, мов лавина.

— Гаразд! — ревнув він, показуючи жовті від тютюну зуби. — Зараз я тобі все розтлумачу.

Якщо тверезо помислити, то я навряд чи міг би допомогти Майрі кулаками. Марна річ кидатися на типа, який удвічі більший від тебе. Я завжди був противником таких двобоїв.

— Ой, ой! — захрипів я. — Мене, здається, починає трясти!

— Що таке? — здивувався Богль, спостерігаючи, як я тіпаюсь і тупцяю на місці, високо підкидаючи коліна.

— Кепські мої справи, друже! — сказав я, а тоді, звертаючись до Майри, спитав — З вами теж таке трапляється?

— Ще б пак, щоразу, як надіну щось рожеве. Сама не своя роблюся від цього кольору.

Нерви в Богля не витримали. Він пожбурив капелюха на підлогу й вибухнув прокльонами.

— Заспокойтеся, Богль, — сказав Ансель. — Не варто так гарячкувати.

— Мої бабки! Мені потрібні мої бабки! — горлав Богль, підбиваючи ногою капелюха. — Під три чорти балачки! Коли я закінчу з цією кицькою, вона буде придатна тільки на смітник!

Ансель підійшов до столика.

— Ми не маємо вагомих доказів, що гроші взяла саме вона. Але підозри наші небезпідставні.

Я подивився на Майру. І аж тепер до мене дійшло! Ну звісно, обікрала їх саме вона! Брудна історія. І може скінчитися дуже драматично, якщо ці жеребці не заспокояться. Однак, незважаючи на свій здогад, я був у захваті від самовладання дівчини.

— Докази!.. — пробурчав Богль. — Хто-хто, а я їх дістану, навіть якщо доведеться вивернути кицьку навиворіт!

— У чім річ? — раптом запитала Майра. — Що все це означає?

— Ми маємо підстави вважати, що ви нас обікрали, — сказав Ансель, не зводячи очей з дівчини. — У нас були при собі сякі-такі гроші. Зразу ж після того, як ви пішли, ми виявили, що вони зникли. Нам важко повірити у вашу непричетність.

— Годі теліпати язиком! — гримнув Богль. — Якщо не повернеш гроші, трястиму тебе доти, доки вони самі не вискочать. А якщо цей бевзь знову почне свої штуки, то доведеться зішкрібати його зі стіни!

Я не любитель гострих відчуттів, отож не мав і найменшого бажання перетворитись на кашу.

— Майро, — твердо промовив я. — Треба повернути гроші цим добродіям. Скажіть, що ви пожартували, і вони посміються разом з нами.

Якусь мить Майра вагалася, потім витягла з-за панчохи пачку й пожбурила на стіл.

— Нате! — гнівно вигукнула вона. — Варіть і далі своє зілля! Труїть дурнів!

Ансель узяв гроші й перелічив. Сім доларів він повернув Боглеві, решту сховав у гаманець.

Одержавши назад свої гроші, він видимо подобрішав.

— А тепер, панночко, — звернувся він до Майри, — я хотів би з вами поговорити. Ви чудово нас розіграли. Ваша моральність гідна жалю, але ваш талант викликає захват. Неабиякий талант.

Майра все ще супилась.

— Іди порипи в іншому місці, старий шкарбан, — буркнула вона і відвернулась.

Ансель начебто засмутився.

— А ви хто? — спитав він, перехоплюючи мій погляд.

— Росе Мілан, "Нью-Йорк рекордер".

— О, одна з найбільших наших газет! Радий з вами познайомитись, містере Мілан. Дуже шкодую, що зустріч відбулася за таких обставин.

— Не беріть це так близько до серця. У міс Шамвей дуже швидко змінюється настрій. Я певен, ви ще зможете оцінити її належним чином.

— Невже ми дозволимо їй піти просто так? — здивовано спитав Богль.

Майра повернулася до нього.

— А ти помовч, ведмедю товстовухий! Зооцирк — ось де тобі місце! Могли б показувати парний номер разом із цим старим опудалом!

— Ти чув? — спитав Богль, набундючившись від злості.

— Постривай хвилинку, будь ласка, — сказав Ансель, перешкоджаючи йому встати. — Весь цей галас ні до чого не приведе. Слухайте, панночко, я міг би дуже легко засадити вас до в'язниці. Одначе є інший варіант. Я хочу сказати, що ми могли б співробітничати.

— Як це?

— У вас дуже спритні пальці. Ви, без сумніву, вмієте не тільки нишпорити в кишенях.

— То й що? — недовірливо спитала Майра.

— Вибирайте, голубонько, щось одне: або ми забуваємо наші незгоди з метою взаєморозуміння, або я вважаю себе зобов'язаним передати вас до рук поліції. З Боглем я домовлюся.

— Оце вже понад програму, — сказала Майра, із зневагою поглянувши на Богля. — Треба бути дуже невибагливою, щоб весь час бачити перед очима гарбуз замість обличчя.

Богль аж очі заплющив. Він стримувався з останніх сил.

— Ні, ти таки дограєшся!.. — мовив він захриплим голосом.

— Годі, Богль! — рішуче урвав його Ансель. І, повернувшись до Майри, промовив: — Не треба дратуватись. Ви будете розважливою чи ні?

— Чом ні? — У її очах зблиснув лихий вогник. — Хочете знати, що я вмію робити? Подивимось, чи посміє ще колись замахнутися на мене цей молодець Сем!

Майра підскочила до Богля й потягла з його лівого вуха рожеву стрічку. Вона встигла витягти кілька метрів, перш ніж Богль нажахано відсахнувся.

— Ну й ну, любий мій, — сказав я йому. — Хто б міг подумати!

— Це все вийшло з мене? — пробурмотів Богль.

— А я ж бо думала, що в нього порожня голова, — сумовито мовила Майра. Потім звернулася до Богля: — Мушу сказати, що вона чудово замінює тобі шафу! Тирсу я з неї не витрушуватиму, боюся, що розпадеться на шматки. Але можу звільнити тебе бодай від оцього.

З цими словами вона видобула в нього з другого вуха велику кулю. Богль здригнувся, відскочив і заходився колупати у вухах.

— Не бійся, — сказав Ансель, — це всього лише фокус. — Панночка — чудова фокусниця. — Він обернувся до Майри. — Вправна робота!

— Дитячі забавки, — знизала плечима дівчина. — Якби я мала сякий-такий реквізит, то б показала вам куди цікавіші штуки.

Богль заспокоївся.

— Вам слід повправлятися вдвох, — запропонував я Майрі. — У вас чудово вийде. Богль славний хлопець і, звичайно, мріє лишитися з вами наодинці. А ми з Доном тим часом побалакаємо.

— Дякую! — відрубала Майра. — Я віддаю перевагу епідемії холери. Я поділяв її думку, але визнав за краще промовчати.

Богль нахилився до неї і сказав упівголоса:

— Може, ти віддаси перевагу копняку в одне місце?

— Годі! — роздратовано урвав товариша Ансель. — Панночко, ви навмисне дратуєте його. Це робиться нестерпним.

— Пробач, татусю. Я більше не буду, — зі сміхом відповіла Майра і поплескала його по плечу.

Ансель подивився на неї з раптовою підозрою.

— Не думайте, панночко, — сказав він сухо, — що ми дамо обдурити себе ще раз у такий спосіб.

— Гаразд, гаразд, Доне, — озвався я. — Ви теж заспокойтесь і розкажіть нам те, що збиралися.

— Та я ж і сам цього хочу, — ображено зауважив Дон.

— Ти чуєш? — сказав я Боглю. — Заспокойся, друзяко.

— Атож, — підтакнула Майра. — Нехай тримає язика за зубами. Сторопілий Богль зіщулився в кутку.

— Кажіть, Доне, — промовив я швидко, не чекаючи, поки Богль отямиться.

— Мені потрібна вся ваша увага, — попередив Дон стомленим голосом. — Щоб ви знали, в Мексіці існувало колись таємне товариство, члени якого називали себе "нагуаліс". То були чаклуни, які мали владу над племенем майя. Тепер вони майже зникли. Одначе кілька чоловік іще живі. Їхнє село за триста двадцять кілометрів звідси.

— Я дещо чув про це, — озвався я. — Кажуть, нібито вони вміли викликати дощ і перетворюватись на тварин. Невже ви вірите в такі дурниці?

Ансель похитав головою.

— Звісно, що ні. Я маю підозру, що вони знали якісь окультні науки. Можливо, вміли викликати гіпнотичний стан і навіть левітувати. Але що мене особливо цікавить, то це їхні лікувальні трави. Ви чули коли-небудь слово "теопталі"?

Я похитав головою.

— Що це? Якийсь трунок?

— Це засіб проти укусу змій.

Богль усе ще лишався на своєму місці. На його обличчі застиг ідіотський вираз. Оскільки він мовчав, на нього перестали звертати увагу.

— Цей засіб надійний?

— Слухайте, молодий чоловіче, я бачив людей, які вмирали від зміїних укусів. Це видовище не для слабкодухих. Але в тому селі мені довелося спостерігати, як чаклуни дозволяли кусати себе гадюці, змащували місце укусу маззю і враз одужували.

— Перед показом вони видаляли отруту, — скептично зауважив я.

Ансель заперечливо похитав головою.

— Ні, я мав змогу пильно простежити за їхніми діями. Вони чудово дають раду гримучим зміям, і скорпіонам, і гадюкам. "Теопталі" за лічені хвилини зцілює від будь-яких укусів.

— Припустимо. А яка з цього користь нам?

— Я хотів би витягти в індіанців рецепт мазі і думаю, що панночка могла б мені допомогти в цьому.

Майра здивовано звела брови.

— Оце новина! У нього від посиленої роботи мозку навіть капелюх на голові піднімається. Не завадило б тобі лягти відпочити, дідусю.

— Якби ви були трохи молодша, — процідив Ансель крізь зуби, — я б вас просто відлупцював.

Майра зареготала.

— Тобі не першому приходить до голови така грайлива думка, — лагідно промовила вона. — Один уже спробував. Шви наклали в чотирьох місцях. Довелось йому піти на спочинок. А був же ще зовсім не старий.

— Чому ви вирішили, що це дитя зможе дістати ті чудо-ліки? — поцікавився я. — І що збираєтесь робити, якщо пощастить?

Ансель задумався.

— Багато людей страждає від зміїних укусів. "Теопталі" — засіб поважний. Якщо його добре розрекламувати, він дасть мільйони. Він стане обов'язковим супутником усіх мандрівників. Я зможу продавати його за будь-яку ціну!

Я замислився. Коли й справді є надійні ліки проти зміїних укусів, то це таки варте уваги діло. Анселеві дістануться мільйони, мені — сенсаційний репортаж.

— Ви справді бачили таких знахарів?

— Авжеж.

— Тоді я не розумію, в чому тут труднощі.

Ансель пирхнув.

— Кінтль, індіанець, про якого йде мова, не хоче розлучатися з секретом. Ось уже п'ятнадцять років я намагаюсь умовити його, а він тільки підсміюється.

— На його місці я б робила те саме, — заявила Майра.

— Я зустрічався з Кінтлем два тижні тому. Він, як завжди, намагався відкрутитися. Але я цього разу був наполегливіший, ніж завжди. Врешті чаклун признався, що кінець його близький. Та спершу, за його словами, він повинен передати всі свої таємниці одній із Дів Сонця, яка нібито з'явиться задля такого випадку. Волосся в неї кольору ячменю, а шкіра — немов снігові вершини Іксатакхіатлю. Діва, як він запевняє, наділена надприродною могутністю. Це, очевидно, одна з його казкових історій. Але відтоді, як я побачив міс Шамвей, мене не полишає думка, що можна примусити його розбалакатись.

Майра здригнулась.

— Ви хочете, щоб я зіграла роль Діви Сонця? Не вийде!

— Чом ні? — спитав Ансель, і в його очах засвітився вогник. — З вашою спритністю, чарівністю, розважливістю... Для вас це буде дитяча забавка.

Я подався вперед.

— Де те село, про яке ви торочите, Доне?

— За п'ятнадцять кілометрів від Пепоетлана.

Його слова навели мене на думку, яку належало добряче обміркувати.

— Слухайте, Доне, мені б хотілося обговорити вашу пропозицію з міс Шамвей віч-на-віч. Мені вже бачиться сенсаційний репортаж, що зробить вам таку рекламу, про яку

можна тільки мріяти. Я прошу трохи часу, щоб добре все обдумати.

Ансель підвівся.

— Ви маєте півгодини, — сказав він. — Я цілком покладаюся на вас. Сподіваюсь, ви людина слова.

— Ми залишимося тут.

— Нехай говорить тільки за себе, — не втрималася від репліки Майра.

Я всміхнувся. Саме тепер їй годилося б помовчати.

— Знову балачки! — прогув Богль, підводячись. — Тут тільки те й роблять, що балакають. Я приїхав, щоб дати їй прочухана. А замість цього їй дають повну волю, і вона меле язиком усе, що захоче!

— Не будемо дріб'язковими, друзяко, — примирливо сказав я. — Якщо будете так дратуватись, ваше чоло вкриють зморшки завглибшки як рівчаки. Доведеться насувати капелюха аж до підборіддя.

Богль спопелив мене грізним поглядом і, тягнучи ноги, рушив слідом за Анселем до сусідньої пивнички.

Я зручніше вмостився на стільці.

— Погодьтесь, що стати Дівою Сонця — це досить цікаво.

Щоб не постраждала цнота читачів, я просто не насмілююсь повторити те, що відказала Майра.

Розділ п'ятий

Розтерти на порох скелю віхтем вати забрало б у мене менше сили й здоров'я, ніж умовити норовисту красуню. Але зрештою вдалося її переконати.

Майра таки повірила в те, що за два дні зможе заробити чималеньку суму, яка на багато місяців звільнить її від трудів неправедних. Як я змусив її повірити? До чого вам це? Мені б не хотілося згадувати про ті моральні втрати, яких я зазнав того дня.

Одне слово, як наслідок, ми — всі четверо — вирішили зупинитись у тому готелі. Шарпатись не було сенсу. Щоб укласти план дій і виконати його, ми мали бути разом.

Тільки-но мені випало усамітнитись, я одразу ж зателефонував Маддоксові. Коли я повідомив його про свій вилов, він аж заїкатися почав. Старий заздрісник навіть бовкнув щось таке, ніби я надто випереджаю події. Він вважав, що викрадення Майри має справити велике враження, і викрасти її повинні принаймні три десятки бандитів. Сенсаційна стаття вже підготовлена. Я поділився з Маддоксом своїми планами, і він помалу заспокоївся. А під кінець розмови був такий задоволений, що лише відстань завадила йому схопити мене в обійми.

Мій план полягав ось у чому.

По-перше, слід облагодити справу з ліками. Це само по собі дасть чудовий репортаж. По-друге, на зворотному шляху

Майра має зазнати нападу банди "десперадос". Я знав там, у горах, одного зачуханого бандита, який погодився розіграти цю комедію всього за двісті доларів. Усе це буде зафіксовано на плівці. По-третє, я організую визволення Майри за несамовито-героїчно-сентиментальних обставин. Решта — справа техніки. Я мав намір вкластись днів у сім-вісім.

Маддокс цей план гаряче схвалив. Особливо враження на нього справило повідомлення про ліки проти зміїних укусів. Він усе повертався до цієї теми, розглядав її і сяк, і так. Дуже вже кортіло йому відтрутити від діла Дона Анселя і все загребти самому. Я вважав негуманним ділитися з Маддоксом сумнівами щодо зілля і передчасно гасити його світлий оптимізм.

Головне, що в підсумку я дістав цілковиту волю у витратах. У розумних межах, звісно. Правда, розумність тих меж було довірено визначати мені самому.

Потім я подзвонив Полу Жудену і поділився з ним приємними новинами. А тоді продиктував адресу, на яку просив надіслати речі та грошовий переказ. Жуден пообіцяв виконати все негайно.

Закінчивши з прозою, я відчув, що саме час зустрітися з Майрою. Треба було краще взнати дівчину й налагодити наші стосунки. Та одне я вже знав твердо: за красунею потрібен нагляд.

Я заглянув до її кімнати. Там нікого не було.

Я знайшов Майру на вулиці. Вона стояла перед схованим у тіні бананового дерева "каділаком" і заклопотано розглядала двигун. Зачувши мою ходу, вона озирнулась і закрила капот.

— Проїдемось, глянемо на гори, — запропонував я. — Хочеться подихати свіжим повітрям. Відчути на обличчі пориви буйного вітру. В такі хвилини в мене виникає облудна думка, що все ще попереду, що…

— Умовили. — Вона кинула на мене насмішкуватий погляд.

Ми сіли в машину. Підстрибуючи на вибоїнах бруківки, "каділак" виїхав за межі містечка. Майра мовчала. Мовчав і я.

Ми їхали гірською дорогою. Праворуч височіла прямовисна скеля, ліворуч — дорога круто обривалась у прірву.

Зненацька Майра вигукнула:

— Добре було б їхати отак і їхати, ні про що не думаючи, їхати, аж поки стомимось одне від одного! А потім — розлучитись… І не сушити більше голову всякими дурницями!

— А люди залишаться без ліків від змііних укусів і одностайно вирішать, що я базікало.

— Ви самі вскочили в сумнівну історію. І мене в неї втягуєте.

— Чом би й не вскочити? Ви, в усякому разі, дали старому слово честі.

— Журналіст говорить про слово честі! Не смішіть мене!

— Я б не радив вам іще раз пробувати обдурити бідолаху Анселя.

— Я й не думала. — Вона хитнула головою і сонячний промінь спалахнув у її волоссі. — Просто вперлася через його наказовий тон. Ніхто не сміє вказувати, що я маю робити.

Я знизав плечима.

— За кілька днів ви будете дякувати мені. Чи, може, ви боїтеся того Кінтля?

— Я не боюся чоловіків.

— Ви вже казали про це.

— Але це ж безглуздя! — вигукнула вона. — Я навіть мови не знаю. На словах усе легко, а як обернеться на ділі? Мене ж одразу викриють!

— В усьому покладіться на Дона. Переживайте прикрощі в міру їх надходження.

— Що більше я думаю про плани вашого Анселя, то менше вони мене надихають.

— Не покуштувавши, не взнаєш смаку.

— У чому полягає ваш інтерес? — запитала Майра. — Ви так зацікавлені, що це помітно неозброєним оком.

— У добрячому репортажі, ото й тільки! Зразу видно, що ви нічого не тямите в нашому ремеслі. Наш хліб — сенсація! Якщо пощастить, можуть навіть фото вмістити.

— Співчуваю тим нещасним, що загортатимуть у цю газету м'ясо, — зауважила Майра.

Ми повернули назад і решту дороги їхали мовчки.

Розділ шостий

Наступні дні я був дуже заклопотаний.

Ми вирішили податися до Пепоетлана найближчого четверга, тобто за три дні. За цей час треба було встигнути дуже багато. Насамперед знайти для Майри вбрання Діви Сонця. У цьому нам допоміг Жуден. Сукня була чудова. Вона скидалася водночас і на нічну сорочку, і на шати святої. Як личить блондинці білий шовк!

— Від нашої дівчинки повіяло святістю! — не приховував захвату Ансель. — Атож! Справжня свята.

— Скажи ще "свята цнота", — пробурчав Богль. — Тоді б треба було куди серйознішого камуфляжу.

Та на Богля уваги не звертали. Ансель мав слушність. Належне враження Майра повинна була справити одразу. Якщо цього не станеться, то подальші спроби ні до чого не призведуть.

Тим часом я не гаяв часу марно. Ми репетирували з Майрою, відбираючи найефектніші номери. Крім того, я ще мав організувати "викрадення".

Сема і Анселя в цей план втаємничувати було не варто, отож на пошуки бандюги я вирушив сам, вигадавши пристойний привід.

Довго пояснювати мені не довелося. Виконавець ролі викрадача зрозумів усе досить скоро. То був зачуханий бандит на ім'я Бастіно. Мені вже траплялося користуватись його послугами, і я знав, що за сотню доларів він зробить усе як треба. Аби дужче заохотити Бастіно, я пообіцяв йому в разі успіху ще три сотні.

Завдання, яке я поставив перед ним, було нескладне: викрасти Майру з пепоетланського готелю, в якому ми мали намір зупинитися після зустрічі з Кінтлем. Про час операції я пообіцяв повідомити Бастіно додатково.

Отож усе йшло як належить. Коли я повернувся, ніхто з моїх спільників не поставив жодного зайвого запитання. Можна було вирушати в Пепоетлан.

Раптом з'явився захеканий листоноша, що поспішав до нашої машини.

— Вам телеграма, сер!

Я дав листоноші монету й розгорнув телеграму. Вона була від Жудена. Я прочитав її і спересердя аж вилаявся. Супутники не зводили з мене очей.

— Страшенно прикро, але якийсь час вам доведеться діяти без мене. Банда напала на федеральний патруль і трьох убила. Мені доручено склепати репортаж. Нічого страшного. Зустрінемося в Пепоетлані за кілька днів. Зробіть усе, щоб зустріч Майри і Кінтля відбулася. І чекайте мене в готелі!

— Це називається "чіпляти на вуха локшину"! — скипіла Майра.

— Що ви, я принциповий противник виробів з борошна! Не варто перебільшувати. — Я поклав руку на її плече. — Ви чудово впораєтесь і без мене. І будь ласка, дочекайтесь у готелі. Я не встиг іще на вас надивитись.

Та Майра вже закусила вудила.

— Що ж, забирайтесь! — кинула вона. — Їдьте! Врешті, яке мені діло до вас?!

На цьому ми й розпрощалися.

Як і слід було чекати, федеральні війська, що прибули на місце події, спіймали облизня. Коли вони "примчали" туди із швидкістю скаженої черепахи, то нікого не застали — ні бандитів, ні трупів своїх товаришів.

Я змарнував на особисте розслідування два дні. Все, що вдалося з цього витиснути, — це нецікавий репортаж про безплідні пошуки та знімок місцевості.

Я поквапився відіслати матеріал і попрощався з командиром загону. Він, здавалося, був вельми задоволений моїм від'їздом.

Дістався до Пепоетлана, я знайшов Анселя і Богля перед готелем. Вони сиділи в затінку під стіною.

У цьому готелі я бував і раніше. Там непогано годували й подавали вино.

Зустріч Майри і Кінтля ми планували на четвер. А приїхав я в суботу. Отже, зустріч із чаклуном була вже позаду, і лишалося тільки одне: викрадення міс Шамвей.

Те, що з ними не було Майри, ще ні про що не говорило, проте на споді моєї душі заворушився неспокій.

— А де Майра? — спитав я замість привітання. Вони зам'ялись. Ансель невиразно відповів:

— Вона ще там… Сідайте. Випийте з нами.

Богль удавано весело реготнув і простяг мені склянку.

— Молочка від скаженої корівки…

— Анселю, ви можете пояснити до пуття?

— Майра мала успіх. Вони наполягли, щоб вона лишилася…

Богль скинув капелюха й почухав потилицю.

— Ті індіанці… З ними годі сперечатись!

— Помовч, Богль! — обірвав його Ансель. — Дай мені слово сказати!

— Ну-ну, чоловіче, спробуйте пояснити! — вигукнув я, відчувши раптовий приплив роздратування. — Що ж, урешті, сталося?

— Вона переграла. Я її попереджав, але… Майра показала всі свої коронні номери. Тоді індіанці й вирішили, що вона втілення якоїсь там богині.

— То й що?

— Вони не захотіли її відпускати. Хоч що ми їм казали, хоч як умовляли… — жалібно промовив Ансель.

— Ножаки в них о-о-он які завдовжки! Як моя рука! — докинув Богль.

— Ви її залишили! Покинули в тому індіанському лігві! Не зуміли оборонити жінку! Слимаки!

Я відчував, як кров пульсує у мене в скронях. Ансель витер спітніле обличчя.

— Я чекав вашого приїзду, щоб погодити… Гадаю, треба повідомити федеральні війська.

— Вони прибудуть не раніш як через місяць, — гнівно сказав я. — Вам має бути відома їхня повороткість. На них покладатися не можна.

— Але, скажу я вам… Ніколи не бачив такої вистави! Ця дівчинка — диво, та й годі!

Я підвівся.

— Доведеться самим узятися до зброї. Ми зараз же вирушаємо на її пошуки! Ясно?

Боглеві очі мало не вискочили з орбіт.

— Як, тільки втрьох? — спитав він кволим голосом.

— Тільки втрьох. Ідіть по коней, а я знайду зброю.

— Ви чули, що я казав про їхні ножі?

— Атож, чув. Ми втягли дівчину в цю халепу, отож зобов'язані її і витягти!

Я залишив їх і пішов шукати господаря готелю. Ми потисли один одному руки, трохи погомоніли, а потім я спитав:

— Друже, у вас не знайдеться якоїсь зброї?

— Зброї? Ви сказали — зброї? — Його маленькі очиці широко розплющились. — Знову прикрощі, сеньйоре? Чого це в білих завжди прикрощі?

— Облишмо пусті балачки, — сказав я, підштовхуючи його до будинку. — Краще візьмемось до діла.

Я одержав від господаря три автомати й три пістолети калібру 0,38. За цей час мої супутники знайшли коней. Я розподілив зброю і скочив на коня.

— Чи не відкласти нам експедицію на завтра? — миролюбно запропонував Ансель. — Сьогодні вдень на плато буде страшенна спека.

— От і добре, щоб була спека, коли хочеш розпалитися, — невдало скаламбурив я, виїжджаючи з подвір'я.

Дорога, що вела до поселення тубільців, проходила через голе плато. Під невеличкими купками дерев, безладно розкиданими на ньому, тулилася благенька тінь.

По годині дороги, розморені спекою, осатанілі від мух, ми дісталися брудного, вбогого сільця. У ньому було всього шість халуп, сяк-так зліплених з глини і вкритих бананови м листям. Там стояла якась неприродна тиша. Ані найменшого поруху не було в тих обпалених сонцем халабудах. На думку сам собою спадав здогад, що село покинуте. Коли? Чому?

Нервовим порухом я зупинив коня. Мої супутники разом натягли поводи.

— Це точно тут? — спитав я.

— Еге, — прогув Богль. — На курорт не схоже, еге ж?

— Заткнися! — люто гримнув я.

Чорти б ухопили цих двох йолопів! Якби я знав, що це за діра, ніколи б не дозволив везти сюди Майру. Мало того, що ці бездушні бовдури затягли сюди дівчину, яка нічого не підозрювала, то ще й кинули її напризволяще!

Ансель зіскочив з коня і рушив стежкою, яка в'юнилася між халупами. Ми подалися за ним. Ансель зупинився біля маленького, проте міцного на вигляд будиночка з сірого каменю.

— Тут, — коротко сказав він.

Тиша й безлюддя діяли навіть на Боглеві нерви.

— Затишний куточок, — промовив він демонстративно спокійним тоном. — Вам не здається? — Та на останньому слові голос його підступно зірвався.

— Сем Лев'яче Серце, — з гіркотою пожартував я.

Одначе й на мене сумний вигляд кам'янички справив гнітюче враження. Цілковита тиша й нерухомість навіювали неспокій. З кожною хвилиною посилювалося відчуття, ніби хтось невидимий підкрадається щомить ближче.

Парадоксально, але саме страх додав мені сміливості. Страх вимагав дії, і я заходився гатити кулаком у трухляві двері будиночка. Важка тиша вбирала звуки ударів, як губка вбирає воду. Невдовзі я видихався, проте ніхто так і не відчинив двері.

Я стояв, однією рукою спираючись об стіну, і слухав. Слухав, не помічаючи, як спливають по обличчі краплі поту. Не помітив навіть, як підступили до мене, немов витиснуті тишею, Ансель і Богль. Слухав… І — ані звуку у відповідь. Тиша…

— Там нікого немає, — сказав я і відійшов. — Вони могли завести її в інше місце.

— Той хирляк не міг звідси піти, — переконано зауважив Богль і для солідності засопів.

— Там має хтось бути, — сказав Ансель. — Двері замкнено зсередини.

Я чимдуж ударив у двері ногою. Марно. Не знаю чого, але я раптом злякався. Не за себе, звісно. Мені здалося, ніби має статися щось таке, що не залежить від людської волі. Та двері слід висадити будь-що. Я обернувся до Богля.

— Ну?! Чого ти ждеш?!

Задоволений, що й він знадобився, Богль підійшов ближче. Тоді примірився і з розгону вдарив у двері плечем. Раз… Ще раз… Другого удару двері не витримали і з тріском розчахнулись.

З хатини вихопився такий сморід, що ми аж відсахнулись.

— Що це? — пробурмотів я, затуляючи долонею носа.

— Трупний дух, — шепнув Ансель, бліднучи.

— Вона лишилася тут?! — Я не впізнав власного голосу. Ансель звів на мене білі від жаху очі.

— Заспокойтеся, — прохрипів він. — Почекайте мене. Я зараз повернуся.

Він, як перед стрибком у воду, якомога глибше вдихнув і несміливо зазирнув досередини.

Я грубо відштовхнув його.

— Дайте я сам! — І ступив у смердючу й моторошну темряву.

За першим же кроком я зупинився і завмер, намагаючись дихати тільки ротом. По тілу спливав струминками піт.

Коли очі трохи звикли до темряви, я помітив людську постать, що прихилилася до стіни. То був старий Кінтль.

Тіло чаклуна було загорнуте у ветхе покривало. Голова його звісилася на груди, мертві руки впали на підлогу. Я

квапливо, тремтячою рукою запалив сірник і підійшов до старого. Обличчя мерця геть розклалось. Навіть волосся перетворилося на бридку кашу. Ніколи в житті я не бачив гидкішого видовища. Яка бридота! Я відчував, що нерви мої напружені до краю. Довелося відступити. На порозі я зайшовся судомним кашлем, утративши здатність і дихати, і говорити.

Коли трохи відпустило, Ансель ухопив мене за руку.

— Що там? Чому у вас такий вигляд? — спитав він пронизливим голосом.

— Той індіанець… Кінтль чи як там його… — відповів я, насилу повертаючи на місце шлунок. — Його посадили під стіною… мертвого. Такої гидоти я ще не бачив.

Відчуваючи, як калатає моє серце, я ще раз зазирнув досередини.

— Де ж Майра? Там, у хатині, я бачив лише старого індіанця.

— Подивіться трохи праворуч. Там має бути ще одна кімнатка.

Я запалив сірника і знову ввійшов до хатини, намагаючись не дивитися на труп. У кінці кімнати виднівся темний провал. Ансель ішов за мною. Ступивши кілька кроків, я зупинився, охоплений раптовим і безпричинним неспокоєм. Полум'я освітлювало лише частку темряви переді мною. Я ще ступив крок і знову зупинився. Сірник згас.

Зникло світло — зникло відчуття реальності того, що відбувалося. Я немовби потрапив у чужий моторошний сон,

заплутався в клубку того кошмару. Якби я був один, я б утік, не думаючи ні про що і не бажаючи більше нічого. Але за мною ступав Ансель і тримався за мою руку. Цей дотик був єдиною реальністю зниклого світу, хитким місточком, що з'єднував звичне оточення і чаклунське безумство. Я примусив себе ступити ще один крок — і сміливість повернулася.

— Ви чуєте щось? — прошепотів Ансель.

Я прислухався. У цілковитій тиші було чути лише биття мого серця і дихання супутника.

Я запалив ще одного сірника, і жовте полум'я на кілька секунд освітило кімнатку. І знову довкола нас запала темрява.

Тієї короткої миті, коли полум'я було найяснішим, мені привиділось, ніби поряд ковзнула тонка гнучка тінь, безгучна й безтілесна. Серце моє болісно стислося — здавалось, я побачив утілення найжаскішого жаху.

— Тут… хтось є… Де ви, Доне?

— Спокійно, спокійно… — кілька разів повторив Ансель і знов доторкнувся до моєї руки. — Я за вашою спиною. Що ви побачили? Що вас злякало?

У мене так тремтіли руки, що я не зміг запалити сірника. Довелося віддати коробку Анселеві.

— Запаліть! У цій кімнаті хтось чи щось є!

— Може, тварина?

— Не знаю, — відповів я, зціплюючи зуби, і видобув з кишені револьвер. Ансель запалив зразу кілька сірників, і ми побачили всю кімнату.

На складному ліжку лежала Майра. Очі її були заплющені. Над головою дівчини танцювала якась безформна тінь, що моторошно відрізнялася чимось від інших, звичайних тіней, що їх утворювало мінливе полум'я сірників.

— Вище! — гукнув я не своїм голосом. — Вище!

Та тієї — особливої — тіні вже не було. Вона злилася з іншими. Стало видно, що Майра в кімнаті сама. Якщо не лічити нас, звичайно. Ніколи не забуду того видовища! Майра, з розпущеним волоссям, у білій шовковій сукні, схожій на давньогрецьке вбрання, здавалася втіленням якогось прадавнього божества, її незряче лице, звернуте до стелі, було застигле, ніби вирізьблене з мармуру.

Але я не міг довго милуватися цим дивом. Жах знову чіпко вхопив мене крижаними пальцями.

— Тут щойно хтось був! — Я вхопив Анселя за рукав. — Куди він подівся?

Та йому було не до мене. Він схилився над Майрою.

— З нею все гаразд, — сказав він, наче не вірячи сам собі. — Вона просто… спить. Спить у цьому смороді!

Він обережно поторсав дівчину. Марно. Ансель подвоїв зусилля.

— Та прокиньтесь же! Прокиньтесь, вам кажуть!

Я незграбно відштовхнув його і, підхопивши Майру однією рукою під спину, а другою під коліна, спробував підняти.

І тут я пережив таке, що на саму згадку про це тепер — через багато років — у мене ворушиться волосся на голові.

Коли я силкувався підняти Майру з ліжка, то з подивом, а потім з панічним страхом відчув, що тіло її нараз обважніло. Мені все-таки вдалося її підняти, і тут-таки я відчув, що хтось намагається перешкодити мені знову. Здавалося, довгі й чіпкі руки вхопили мене й тягнуть, тягнуть назад!

Як я не втратив розум?! Яким дивом пощастило вибратися на світ Божий? Не знаю... Не пам'ятаю...

Отямився я вже аж надворі. Притискаючи до грудей Майру, я зацьковано огледівся і загорлав до Богля, який сидів на траві, щоб той подавав коней.

Богль поволі підвівся і мовчки втупився в мене. Його очі безтямно вибалушились.

Ансель вискочив з хатини слідом за мною. Він кілька разів озирнувся в чорну пащу розчинених дверей. Губи в нього були білі наче крейда. Насилу переступаючи неслухняними ногами, він відійшов від хатини й трохи постояв, відсапуючись. Потім пробелькотів:

— Покладіть її... на мого коня.

— Ви... Дайте їй спокій! — затявсь я. — Ви вже задосить про неї подбали!.. Богль, потримай дівчину, поки я не скочу в сідло.

Коли я опинився на коні, Богль передав мені Майру.

— Що з нею?

— Сам хотів би знати, — відповів я, пускаючи коня ступою.

Вибравшись на плато, ми поїхали клусом. Дістався до найближчої купи дерев, я зліз з коня і поклав Майру в затінку.

— Може, оглянете її ретельніше? — звернувся я до Анселя, занепокоєно намагаючись намацати пульс на її млявій руці.

Ансель укляк біля дівчини навколішки.

— Це сон? Чи що? Відповідайте, хай вам біс! — Я насилу стримував себе. — Робіть же щось!

Ансель неквапом помацав пульс, підняв дівчині повіки.

— Це транс, — поважно мовив він. — Різновид ступорозного стану, — він пошкрябав підборіддя і знов взяв Майрин зап'ясток. — Зовні нібито нічого страшного. Та краще б якнайшвидше дістатись до містечка. Не думаю, що перегрів буде їй на користь.

— Як вона впала в цей… як його… стан? У чому, в біса, причина?

— Не знаю. — Ансель підвівся і розвів руками. — Зараз найголовніше — не з'ясовувати причини, а боротися з наслідками. Ми повинні якнайхутчіш довезти дівчину до готелю.

З допомогою Богля я знову завдав її на коня.

— Вона витримає дорогу?

— Повторюю: видимої небезпеки немає. Вона занурена в сон, гіпнотичний сон. За кілька годин прокинеться свіженька як огірочок!

— Будемо сподіватися, що ви маєте слушність. — Мені все ще вдавалося зберегти зовнішній спокій.

Дорога через плато геть знесилила нас. Спека стояла жахлива. Майрине тіло знову якось дивно обважніло.

Нарешті ми дісталися до готелю. Майра все ще спала. Ансель вирушив на пошуки господаря. За кілька хвилин він повернувся.

— Їй уже готують кімнату, — сказав він. — Можна нести її туди. Я вам допоможу.

Господарева дружина чекала нас у маленькій кімнаті, чистій і тихій, де стояла прохолода й пахощі квітів. Я обережно поклав дівчину на ліжко.

— Пригляньте за нею, — попросив я жінку.

Лишивши Анселя допомагати, я вийшов на терасу і стомлено опустився на лаву. Там уже сидів Богль, якому страшенно кортіло поговорити. Він замовив два кухлі пива і стурбовано запитав:

— Що за чортівня коїлася в тій халупі? Як ви гадаєте?

Я витер обличчя і шию носовичком.

— Не думав про це.

Щиро кажучи, мені просто не хотілося про це думати. Богль нервово шарпнув ногою.

— Ви вірите в оті історії про чаклування, що їх розповідав Дон?

— Я ще не зсунувся з глузду.

Богль, здавалося, відчув полегкість.

— Ну, а зілля від змііних укусів?.. Як ви гадаєте, вдалося його здобути? Зілля...

Я сіпнувся, як від удару. Воно зовсім випало мені з пам'яті. І про Бастіно я забув. А завтра він мав спуститися з гір, щоб остаточно обговорити деякі деталі викрадення. Але я уявив собі Майру, яка лежала нагорі, її змарніле, нерухоме обличчя, і хвиля жалю обпекла мене. Яке там викрадення?! її не можна наражати на нове випробування! Доведеться змиритися з втратою двадцяти п'яти тисяч і з тим, що мене потурять з роботи.

Я зрозумів, що загруз у цій історії по вуха. Проте обміркувати ситуацію мені не вдалося. На терасу вийшов Ансель.

— Як вона? — спитав я, підхопившись з місця.

— Можна вже не хвилюватися, — відказав Ансель, сідаючи поряд. Тоді, клацнувши пальцями, підкликав юну мексіканку і мовчки показав на порожню склянку. — Вже очунює. Години за

дві буде в нормі. — Він спохмурнів і здвигнув плечима. — А ось як помер Кінтль? Чому? Може, це вбивство?

— Кінтль... Бр-р! Згадувати гидко! Цікаво, давно він помер?

— Важко сказати. Там же гаряче, як у домні. І ніякої вентиляції. Тіло розкладалося дуже швидко.

— Ви вірите в перевтілення? — швидко спитав я. — Чи то пак, у здатність Кінтля до перевтілення? Це дуже важливо! Було ж у тій хатині щось таке, якась нечисть. Я помітив це одразу, як зайшов!

— Непевне світло сірника може зіграти з уявою й не такий жарт, — незворушно відповів Ансель. — Майра була в кімнаті сама. Там стояло тільки ліжко і ніде було сховатися.

— Пояснення — то діло десяте. А я кажу лише те, що бачив! — роздратовано кинув я. — Ми зіткнулися, м'яко кажучи, з нестандартною ситуацією. А ви... Мені знайома така логіка: якщо ми не можемо витлумачити факти, то тим гірше для них.

Мала мексіканка принесла пиво, і Ансель зробив кілька спраглих ковтків.

— До чого ви хилите? Ви просто злякались, а тепер намагаєтеся чимось виправдати свій переляк.

Я подивився Анселеві в очі. Він не витримав і відвів погляд убік.

— Ви старий облудник, Доне, — спокійно мовив я. — Ви теж боїтеся, але майстерніше приховуєте страх. І цей страх не дає

вам визнати очевидне: зі смертю старого чаклуна пов'язане щось ірраціональне, моторошне, вороже людині. Я весь час відчував присутність цієї сили. Вона була в хатині. Вона йшла за нами, коли ми перетинали плато. Вона не хотіла віддавати Майру, і тіло її ставало таким важким, що я ледве втримував його… — Я рвучко підвівся і сердито глипнув на Анселя. — Піду погляну на неї.

Майра все ще лежала. Над її головою з легеньким дзижчанням оберталися лопаті невеличкого вентилятора. Крізь штору пробивалося проміння післяполудневого сонця.

Я зумисне спокійно підійшов до стільця. Сів. Поглянув на дівчину. Вона розплющила очі і, ще остаточно не прочнувшись, похмуро подивилася на мене крізь заволоку сну.

— Привіт! — сказав я.

На обличчі її з'явився здивований вираз. Вона трохи підвела голову.

— Привіт. Що ви тут робите?

— Захотілося поговорити про новини, про погоду, — не втримався я від усмішки. — Ну, як ви себе почуваєте?

Вона відкинула простирадло і спробувала сісти. Анселева піжама була на неї завелика, і вигляд дівчина мала дуже кумедний.

— Що зі мною? Я захворіла? — спитала Майра. Аж тепер вона помітила на собі чужу піжаму. — Чому ви мовчите, хай вам чорт? — Вона видимо приховувала розгубленість. — Хто на мене це нацупив? Що тут діється?

— Заспокойтесь. Ви повернулися до готелю. Ми поїхали по вас до Кінтля і привезли сюди. Ви пам'ятаєте Кінтля?

— Аякже! Але чому ви мене привезли? І чому не змогли розбудити?.. Поясніть же мені, що діється! Замість того, щоб усе до пуття розповісти, він сидить і роздаровує усмішки!

— Коли ми знайшли вас у Кінтля, ви спали. Розбудити вас було годі. Так і привезли сюди сплячою красунею.

— Не змогли розбудити? Неймовірно!

— Але факт! — підхопив я. — Чи не зволите ви повідати, що сталося? Тоді і я, може, дійду якихось розумних висновків.

Вона нахмурилась.

— Але… зі мною нічого такого не сталося. Принаймні мені так здається. — Вона потерла чоло, болісно напружуючи пам'ять. — Все наче в тумані. Якесь безглуздя! Старший індіанець… Він… він майже злякав мене. Такий чудний!.. Мої номери йому дуже сподобались. Він просто очманів! Ми йшли кудись… Чаклун від радості не йшов, а біг вистрибом. Я не бачила Дона й Сема, але сподівалася, що вони йдуть слідом. Кінтль залишив мене в якійсь хатині. Я почувалася дуже самотньо. Надходила ніч. Мені робилося дедалі дужче не по собі. Нарешті я заснула на чомусь подібному до ліжка. Ось і все. Більше нічого.

Струминки поту спливали мені за комір. Я витер шию носовичком.

— А другого дня?

— Ви хочете спитати, що було сьогодні? Сьогодні взагалі нічого не було.

— Ви спали два дні, — сказав я, дивлячись їй у вічі.

— Два дні! Та ви що! — Майра нарешті помітила, як я дивлюся на неї. — Ви не дурите мене? Якщо це жарт…

— Ви чудово знаєте, що це правда.

Вона засміялась.

— Пробачте. Я, мабуть, просто втомилась. Якщо ви не проти, я б хотіла побути сама. І трохи попоїсти.

— Звичайно, — сказав я, підводячись. — Відпочивайте.

Ансель і Богль стурбовано чекали, що я скажу. Я кинув їм:

— Нічого не вдієш. Вона нічогісінько не пам'ятає.

— Ви хочете сказати, що весь цей час вона проспала? А що з ліками проти зміїних укусів?

Щоб відповісти спокійно, мені довелося зробити зусилля над собою.

— Дайте мені спокій з вашими запитаннями. Я маю замовити обід для Майри.

Коли я вертався коридором з тацею, мене зупинив Богль.

— Я хочу сам піднятись до неї, — сказав він, дивлячись на мене пильно й сердито. — Ви ж уже обидва в неї були, хіба ні? От і я теж хочу побачити її.

— Хочете побачити? Ви?

— Я. А що тут дивного?

— Що, впала в око киця? — Усмішка в мене вийшла геть фальшивою.

— Впала в око! Киця! — передражнив Богль, вихопивши в мене тацю. — Хіба це слова для такої дивовижної жінки?

За хвилину він уже навшпиньки піднімався сходами, щоб, боронь Боже, не потурбувати зайвим шумом "таку дивовижну жінку".

Я вже вийшов у вестибюль, коли з глибини готелю до мене долинув жахливий крик Богля і брязкіт розбитого посуду. Ми з Доном здивовано перезирнулись і поквапилися до сходів.

Богль уже був унизу. Він, заточуючись, брів коридором, і обличчя його було наче маска жаху. Він видимо не впізнав нас, бо спробував обійти, дивлячись просто перед себе. Довелося притримати його.

— Бога ради, в чім річ? — Я поторсав його за плече.

— Не заходьте туди! — промовив він тремтячим голосом. По його щоках котилися великі краплі поту. — Вона там… літає по кімнаті… літає під стелею!

Він рвучко вивільнився і побрів далі, мов сновида.

— Геть зсунувся, — зауважив я. — Дурниця якась!

Що він хотів цим сказати: "Літає по кімнаті"?

Ансель не відповів, але я помітив у його очах страх.

Розділ сьомий

— Що-що? "Літає по кімнаті"? — з презирством перепитала Майра. — Таке міг вигадати тільки Богль!

Вона сиділа, відхилившись на спинку стільця, і звична іронічна посмішка змійлася по її губах.

Обличчя дівчини ще було бліде. Але я придивився до її очей, помітив бісиків, які в них танцювали, і заспокоївся.

Сонце хилилося за гори. На веранді стало прохолодно й затишно. Свіжий вітрець шурхотів обпаленими лапами кипариса.

Ми з Анселем сиділи обабіч Майри. Богль вмостився за столиком навпроти. Він легенько гладив наполовину спорожнену пляшку віскі і півголосом щось їй пояснював.

— Бідолаха Богль! — не зовсім щиро поспівчувала Майра. — Допився до білої гарячки. Неоригінальний навіть у такому стані. Дехто бачить тарганів або рожевих слонів, а він — жінок, що літають по кімнаті.

Я теж подивився на Богля. Вигляд у нього був зацькований. Він скидався на людину, яка перехворіла на важку недугу. Сем невпинно похитував головою, повіка в нього сіпалась. Втупившись у стіну, він безперервно бурмотів, щось доводячи невидимому співрозмовникові.

— Не будемо спрощувати, — сказав я. — Щоб впасти в такий стан, він мав побачити щось справді неймовірне. Не могла його так приголомшити уявна картина. Не настільки він чутливий.

— Облиште! — сказала Майра. — Приверзлося йому, та й годі! Ви ввійшли за кілька секунд після нього. І що? Літала я по кімнаті?

— Ні, звісно. Якби я таке побачив, то й досі тікав би геть пустелею.

— Тоді висновок може бути лиш один: Богль страждає на галюцинації!

— Панночко, ми були б вам дуже вдячні, якби ви ще раз розповіли про свої пригоди, — лагідно промовив Ансель.

Богль здригнувся і налив собі ще віскі.

— Якщо я й далі думатиму про це, то геть дійду, — озвався він замогильним голосом.

— Заспокойся, — зауважила Майра. — Далеко йти не доведеться.

Богль стиснув кулаки і, насилу звівши очі, втупився в нас.

— Можете глузувати, скільки влізе! — пробурчав він. — Тільки я своїм очам вірю. Коли я зайшов, вона лежала на ліжку. І раптом — фр-р-р — уже під стелею. Просто з ковдрою знялася! Немовби підйомним краном її підняли.

Ми перезирнулись.

— Отже, вона полетіла, — зауважив я. — Вам часто траплялося бачити, щоб люди отак вилітали з ліжка?

— Вперше, — скрушно відповів Богль. — Сподіваюсь, і востаннє.

— Без сумніву, сонячний удар, — шепнув Ансель.

Я кивнув і знову звернувся до Богля.

— Слухайте, у всіх нас сьогодні був тяжкий день. Ви стомилися. Може, вам краще лягти?.. А завтра…

— Думаєте, я зможу заснути? — перебив мене Богль і зробив ще один ковток.

Майра швидко встала. На ній була сорочка кольору морської хвилі і сірі фланелеві штани, які щільно облягали стегна. Вона підійшла до Богля і забрала в нього пляшку з віскі.

— Спати йди! — звеліла дівчина. — Бо примушу літати над твоєю головою оцю пляшку.

Богль здригнувсь і відсунувся.

— Не підходь! — з жахом прошепотів він.

— Дайте йому спокій, — сказав Ансель. — У нього щось ніби стрес.

Майра поволі відійшла, забравши пляшку з собою. Я перехопив у неї пляшку.

— Дуже вдячний. Спадок приймаю, — мовив я і хильнув віскі.

Майра сіла.

— Не далеко ми заїхали, слухаючи Семюелеву балаканину про летючих жінок.

— Атож, — притакнув я. — І навряд чи заїдемо далі.

— Я хочу знати, що сталося в хатині. — Ансель знову повернувся до теми, яка його хвилювала. — Ви довідалися про щось від Кінтля? Так чи ні?

— Та начебто ні… Він провів мене до хатини. Я заснула… Більше нічого не пам'ятаю.

— Ну от, — невесело підсумував я. — Прощавайте, ліки від зміїних укусів. Прощавайте назавжди! Тепер, коли Кінтля більше немає, ніхто не розкриє таємницю.

— Так і мені здається, — погодився Дон. — А проте… Щось же діялося в тій клятій халупі. Не годину там лишалася Майра, і не дві. Засинаючи, вона була сама. Коли ми виламали двері, в хатині вже був бісів чаклун. У всій цій історії є щось

недомовлене, щось непевне... — Він пошкрябав підборіддя і, рвучко підвівши голову, кинув на дівчину гострий погляд. — Ви не відчуваєте в собі ніяких змін? — спитав її обережно.

— Відчуваю, — глузливо погодилася Майра. — За ці три дні мій нещасний організм постарів рівно на три дні. Що з вами, Анселю? Чи не ваблять вас Боглеві лаври?

— А що, як сказане Боглем — правда?

— Ну от, — зітхнула Майра. — Уже двоє перегрілись. Треба б надіти на вас гамівні сорочки, поки ви не зробилися небезпечними.

Я занепокоєно подивився на Анселя.

— До чого ви хилите?

Та, перше ніж він устиг відповісти, почувся тупіт копит, і в хмарі куряви на площу вилетів гурт вершників.

— Що це? — спитала Майра, озираючись через плече.

Я з жахом випростався. Усе ясно! Банда!

— Доне, хутко до телефону! Викликайте федеральний загін. Це бандити!.. А втім, не треба. Вони нас уже помітили. Однаково не встигнете.

Від групи відокремилися троє і попростували до веранди. Решта лишилися біля коней, пильно стежачи за нами. Попереду виступав гладенний здоровило. Коли він почав

підніматися на веранду, сходи жалібно зарипіли в нього під ногами.

Бандюга зупинився в центрі веранди й пильно оглянув нас. В очах його спалахнув лихий вогник. Особливу увагу мордоворота привернула Майра. Він витяг шовковий носовичок і гучно висякався, не зводячи з дівчини погляду. Майра, в свою чергу, обдивилася його з ніг до голови, начебто анітрохи не злякавшись.

Здоровило підійшов ближче. Його супутники стояли трохи віддалік. Богль, відчувши щось неладне, вирішив нагадати про своє існування.

— Тобі чогось треба, чоловіче?

Його запитання лишилося без відповіді. Бандит засунув руку в кишеню.

— Хочу показати щось цікаве, — заявив він. — Куди це я його подів? — Нахмуривши брови, він понишпорив в інших кишенях.

— Може, воно сховалося в твоєму череві? — спитала Майра і, припаливши сигарету, жбурнула сірника на підлогу.

— Люба, чи не могли б ви трохи помовчати, — сказав я благально. — Зараз не найліпший час для балачок.

Здоровило витяг з кишені згорнуту газету і заходився її розправляти. Він подивився в газету, потім перевів погляд на Майру, і обличчя його осяяла вдоволена усмішка. Усміхнений крокодил... Моторошне видовище!

— Ну от! — нарешті промовив він. — Дуже цікаво! Дуже, дуже...

— Він любить погомоніти сам із собою, — зауважила Майра і позіхнула. — Це небезпечна ознака. Чи не піти нам спати?

— Ви слухайте, — порадив я. — Боюся, його монолог зацікавить і нас.

Богль втупився в здоровила, кліпаючи очима й бурмочучи собі під ніс щось нерозбірливе. Нарешті він розпростав широчезні плечі й проказав:

— Ніяк не збагну, що це за молодці.

— Я — Пабло! — мовив бандюга, скоса позирнувши на Майру. — Невже ви, чужинці, не знаєте, хто такий Пабло?

Ансель аж на виду змінився.

— Пабло? — перепитала Майра. — А, чула! Це, здається, такий масажний прилад.

Здоровило й далі посміхався.

— Літній сеньйор знає Пабло, еге ж?

Пабло знав не лише "літній сеньйор". Я теж чимало чув про цього негідника. Тому почуття, які охопили Анселя, знайшли відгомін і в моїй душі.

— Поясни тоді своїм друзям, що Пабло починає там, де нерішуче зупиняються Сапата і Панчо. Розкажи їм про мою

владу в горах! І що сталося з тими, хто дозволяв собі непоштиво поставитись до мене. Про хлопців моїх розкажи, який це порох! Чого ж ти мовчиш, наче язика проковтнув, сеньйоре?

Онімілий Ансель безпорадно дивився на нас.

— Атож, це той самий… — нарешті видушив він із себе.

— Якщо Семюель збігає по свою гармонійку, ми зможемо влаштувати офіційну зустріч, — озвалася Майра, зневажливо посміхаючись. — Піднімемо прапор. А тоді вже підемо спати.

Я подумав, що наша метка дівуля накличе на нас великих прикрощів.

— Ви Майра Шамвей, еге ж? — ґречно поцікавився Пабло.

— Навіть ти мене знаєш? — Майрині очі широко розплющились. — Ось, нарешті, й до мене прийшла слава. А я потерпала!

— А ти, сеньйоре, Росе Мілан?

— А я сеньйор Богль, — прохрипів трохи протверезілий Сем і підвівся. — Радий познайомитись.

— Припни язика, собако. А то я тобі його швидко вкорочу! — Очі Пабло пронизували нашого приятеля, немов буравчики.

— Та хай тобі… — Богль налаштувався випустити чергу лайки.

Я під столом штовхнув його ногою і просичав:

— Мовчи!

Пабло, гучно тупаючи ногами, підійшов до столу і сів поруч з Майрою. Як на такого здоровила, рухався він навдивовижу легко. Майра гидливо відсунулася.

— Нам є про що побалакати, — мовив Пабло і потягся до глека. Тоді наповнив Майрину склянку червоним вином. — Вип'єш, а потім поцілуєш мене. Якщо тільки твої поцілунки не отруйні. — Він зареготав, розхитуючись із боку в бік.

— Не напружуйся так — черево лусне!

Пабло стиснув грубу склянку своєю величезною лапою і роздушив її.

Майра дала здоровилу ляпаса. У мені все аж завмерло.

Бандити на площі ступили кілька кроків до веранди. Декотрі вихопили револьвери. Пабло дивився на подряпану долоню. Обличчя його було темніше від ночі.

— Який я необережний...

— Нема чого виправдуватись, — не вгавала Майра. — Один мій кузен теж був недоумок. Бив і трощив усе поспіль. Їсти йому давали в металевому посуді. Бери приклад...

— Коли мої жінки поводяться зухвало, — задумливо промовив Пабло, — я саджаю їх голим задом на мурашник.

— Я не твоя жінка, барило! То чи не пішов би ти зі своїми шакалами десь далі?

— Не зважайте на неї, — озвався я. — У неї дуже своєрідне почуття гумору.

Пабло обмотав руку носовичком.

— Коли мої жінки дозволяють собі такі слова, я відрізаю їм язика. Гумор від цього тільки виграє, а жінка розумнішає.

Я вирішив, що мені слід активніше втрутитися до розмови.

— Ви, сеньйоре, певно, маєте бажання про щось поговорити з нами? — спитав я, пропонуючи бандитові сигарету.

— Будьте певні, — неприязно буркнув він і зневажливо відштовхнув мою руку. — У мене до вас серйозна справа.

Він підняв газету, що впала на підлогу. Я впізнав "Рекордер".

— Ось чому мене цікавить сеньйорита. — І він, як козир, виклав газету на стіл.

Я одразу здогадався, що там таке, досить було лише мигцем глянути на заголовки. Цей покидьок якимсь чином роздобув номер, у якому йшлося про "викрадену блондинку" і було названо суму винагороди. Там-таки було величезне фото Майри Шамвей.

"Ну, друже, — подумки звернувся я сам до себе, — якщо ти викрутишся і цього разу, значить, ти в сорочці народився!"

Перше ніж я встиг щось сказати, Майра вхопила газету. Дон і Богль читали через її плече.

— Схожість передано добре, — зауважив я, намагаючись говорити невимушено. — Але я був про "Рекордер" кращої думки. "Викрадена бандитами"... Це ж треба таке вигадати! Нісенітниця, та й годі.

Майра подивилася на мене поверх газети. На її обличчі був вираз... Та ні, краще не згадувати!

— Вигадка непогана, — процідила вона крізь зуби. — Зо сміху можна луснути.

Запала довга мовчанка. Усі троє, здавалось, хотіли вивчити газету напам'ять.

Нарешті Майра склала газету й пожбурила на стіл.

— Двадцять п'ять тисяч, — тихо проказала вона. — Он за скільки ви надумали мене продати. А я вже хотіла була називати вас на ім'я, перейти на "ти".

— Це ще не все, — невиразно сказав Пабло, колупаючи гострим нігтем у великих білих зубах. — Є один чоловік. Бастіно... він живе на горі... мій давній друг... Він мав викрасти сеньйориту... щоб сеньйор Мілан міг її врятувати. Але сеньйор Мілан не сказав Бастіно, що винагорода така велика... Обіцяв заплатити всього триста доларів... Бастіно невдоволений... Він поскаржився Пабло, і ось я тут.

Майра не зводила з мене очей.

— Гадюка потайна! — сказала вона з моторошною незворушністю. — Негайно почну збирати гроші, щоб купити ве-е-личезний оберемок квітів на твою могилу.

Навіть Ансель дивився на мене з докором.

Комір чомусь став душити мене. Я рвонув його так, що посипалися ґудзики.

— Усе це... непорозуміння! Дозвольте мені пояснити!

— Помовч! Тобі тепер нема чого пояснювати, — сказав Пабло. — Тепер говоритиму я.

— Заткай пельку! Спершу послухаєш мене! — люто вигукнула Майра. — Я хочу сказати цій гримучій змії кілька теплих слів.

— Не треба сердитись, — мовив я квапливо. — Нічого лихого з вами не сталося б. Просто я хотів зробити сюрприз: поділитися з вами тією купою грошей! Хіба не приємно вам було б одержати тринадцять тисяч доларів, га?

— Тварюка лукава! — закричала Майра, вдаривши кулаком по столу. — Та я б тобі!.. Та я б тебе!..

Я з гідністю випростався.

— Бачу, мене тут не розуміють. Я ж не для себе старався — хотів зробити сенсаційний репортаж для американської публіки!

— І винагороди тобі не треба, — хижо примруживши, докинула Майра. — Подарунок він хотів зробити співвітчизникам. Гуманіст!..

— Хвилинку, — прогув Пабло, — я ще не скінчив. Тепер я сам подбаю про сеньйориту. А сеньйор Мілан, як і хотів, напише репортаж...

— Ви хочете забрати її з собою? — спитав я, раптом збагнувши, в яку халепу ми вскочили.

— Авжеж! — Пабло усміхнувся до Майри. — У газеті написано про викрадення. От я її і заберу. Викуп — п'ятдесят косих. Якось уже нашкребете їх для мене. А будете зволікати, я пошлю вам її праве вухо... потім — ліве. Якщо й далі тягтимете... усі пальці по черзі.

Майра зблідла.

— Ви матимете для своїх репортажів сенсаційні заголовки, — сказала вона мені. — "Ціни на дівчину стрімко зростають!" Потім: "Викрадена дівчина вирушає на той світ по частинах!"

— Пабло, ви граєте з вогнем! — спробував я переконати бандита. — Уряд Сполучених Штатів не зупиниться ні перед чим. Буде послано каральну експедицію, на зразок тієї, яка кілька років тому виловила Панчо.

Пабло вибухнув брутальним сміхом.

— Ну, нам пора, — сказав він і схопив Майру за руку.

Вона люто рвонулася.

— Без рук, жирне одоробло! Мене не залякаєш!

Пабло затрясся від сміху і вдарив дівчину по обличчю. Майра впала навзнак. З гуркотом покотився стілець.

Двоє горлорізів, які досі стояли віддалік, витягли револьвери і рушили вперед.

— Ані руш! — звелів мені один.

Другий узяв на мушку Богля. Побачивши, як упала Майра, Ансель заціпенів.

Я так злякався за дівчину, що, забувши про небезпеку, нахилився над нею. Пабло зреагував блискавично і гупнув мене глеком у потилицю. Мені здалося, ніби в голові у мене вибухнула бомба. Череп'я глека і бризки вина розлетілися навсебіч. Майрина сорочка вкрилася червоними плямами.

Я впав біля дівчини. Вона вчепилася мені в рукав, занепокоєно заглянула в обличчя.

— Ви не поранені?

Язик мені ще не корився. Пабло грубим ривком підняв Майру і примусив повернутися до нього.

— Тепер дивитимешся тільки на мене, куріпочко! — гримнув він. — Вважай, що його більше немає!

Майра перевела подих і щосили затопила йому у вилицю. Один з горлорізів поквапився на допомогу хазяїну і різко підбив

ноги дівчині. Вона з розмаху впала на підлогу і на мить аж знепритомніла.

Пабло випростався й засичав, мов змія. Біля носа в нього червоніла свіжа подряпина.

— Семе, давай! — загорлав я, і ми разом кинулися у бій.

У безтямній люті Богль перекинув стіл на бандита, що тримав його на прицілі. Я взяв на себе типа, який підсік Майру, — кинувся на нього й повалив на підлогу.

Ансель, який причаївся в кутку, розповідав потім, що то була чудова бійка. Поки я вгамовував свого супротивника, Пабло повернувся до бандитів, що стояли на площі, і ревонув, бризкаючи слиною:

— Сюди! Ви що, посліпли?!

Сем ухопив свого напасника і жбурнув у бандитів, які за наказом Пабло спробували піднятися на веранду. А я тим часом ухопив за чуприну свого і вдарив головою об підлогу. Він затих.

Я кинувся до Майри. Вона побачила мене й радісно скрикнула.

Але на шляху в мене знову стали бандити, і Пабло вдалося схопити дівчину. Вона звивалася, хвицялась, дряпалася, як пантера, але він легко втримував її, навіть не встаючи із стільця. Затис обидві її руки своєю однією і розважався: то стискав їй руки з такою силою, що вона починала корчитися від болю, то послаблював захват. Майра була аж біла від нестямної

злості і все намагалась якомога болючіше копнути негідника ногою.

Дурнувато гигикаючи, він легенько смикнув її до себе, а вільною рукою вхопив за волосся і так сильно закинув їй голову, що мало не скрутив в'язи.

— Ах ти ж моє кроленятко! Чогось вушка в тебе закороткі. Зараз буду їх видовжувати! — Його гримаси були страшенно бридкі.

Бандит жбурнув Майру на коліна і схилився над нею з лиховісним вискалом.

Коли Сем побачив, що робить з дівчиною Пабло, він люто ревнув і відкинув від себе трьох горлорізів. Його кулаки запрацювали з силою і швидкістю гірської лавини. Ударами ніг він остаточно вгамував тих трьох і кинувся до Пабло, навіть не відчуваючи, що на його спині ще один бандит. Але той дав про себе знати: вп'явся пальцями обох рук у Семові очі. Сем заревів, як поранений бик, вхопив мексіканця за пику й затис її, мов у лещатах, перетворюючи на місиво.

Я тим часом опинився під цілою купою мексіканців. Один з них ухистився молоснути мене так, аж мені в очах потемніло. Потім вони помітили, що Сем вивільнився, полишили моє нерухоме тіло й кинулися йому навперейми. Одначе опізнились: Сем уже підлітав до Пабло.

А той мерзотник однією рукою вхопив Майру за сорочку, другою — за волосся і, наче тараном, двигонув нею в Сема. Щоб Майра не впала, Сем перехопив її обома руками і лантухом повалився на підлогу, а дівчина — на нього.

— Ну ж бо! — загорлав Пабло, показуючи на Сема, що лежав на підлозі. Бандити розлюченою зграєю накинулися на Сема.

А Пабло походжав навколо і реготав до сліз. Його це, бачте, тішило. Він помітив Майрину ногу, вчепився в неї і, напружившись, витяг дівчину з купи переплетених тіл.

Майра непорушно лежала на підлозі. Судячи з вигляду, вона була радше мертва, аніж жива. Пабло носаком чобота штурхонув дівчину в бік. Майра застогнала і кволо поворухнулась.

— Цього разу кроленятко мало не відкинуло лапки, — сказав бандит, аж хитаючись від сміху. — Оце-то день! Оце-то бійка!..

Майра помалу прийшла до тями.

— Пусти, гладка жабо! — крикнула вона, задихаючись. — Зараз же вернись у свою ковбасну шкіру!

Отоді усе й сталося.

Довкола Пабло зав'юнилася біла хмарка. А коли вона розійшлася, Пабло вже не було.

Я бачив усе те цілком виразно. Пабло не зайшов у вестибюль. Не відступив у темряву. Він просто зник. За все своє життя я не бачив нічого жахливішого.

Майра скрикнула, відсахнулась назад, потім підбігла до мене. Я пригорнув її до себе, дивлячись, як тануть решткі хмарки.

Варто було побачити, як дременула охоплена панікою банда мексіканців! Через кілька секунд поблизу не лишилося жодного бандита. Маленька площа перед готелем спорожніла.

— Що воно таке? — запитав я, ще міцніше обіймаючи дівчину. Попри все, що допіру було, я відчував мало не блаженство, тримаючи її в обіймах. — Ти можеш пояснити, що сталося?

— Ой, годі з мене! — простогнав Богль, силкуючись звестися з підлоги. — Спершу вона літає... Потім він зникає... Несила мені більше таке витримувати! Я й справді зсунуся з глузду. Або облиште ці штуки, або дайте спокійно померти.

— Помовч, — сказав йому Ансель, що вже встиг вибратись із свого кутка. — Ну що? Всі бачили? І досі не вірите в чудеса? Бачили, як він зник? — Він пильно подивився на Майру. — Що ви з ним зробили?

Майра нахмурилась.

— Хочете сказати, що це я його прибрала?

— Авжеж! Звичайно! І не хочу сказати, а стверджую! — відрубав Ансель. — У мене виникли сумніви ще тоді, коли Сем побачив, як ви літали по кімнаті. Ви стали нагуаль, розумієте? Кінтль звірив вам свої таємниці, а ви навіть не здогадуєтесь про це! Тепер ви охоронниця таємничих окультних наук нагуалізму!

Майра позадкувала.

— Я цьому не вірю, — сказала вона, дивлячись на Анселя сповненими жаху очима. Потім звернулася до мене. — Россе,

якщо людина збожеволіла, чи можна довести їй, що вона не при своєму розумі?

— Навіть божевільному ясно, що люди не випаровуються. Поясніть мені: куди подівся Пабло? — не вгавав Ансель.

— Може, десь заховався? — висловив я припущення, наперед знаючи, що такий здогад не витримує — ніякої критики.

Та, щоб довести свою гру до кінця, я огледівся, ніби шукаючи очима Пабло. Огледівся… і мало не підскочив з несподіванки. На столі лежала ковбаса, чи не найбільша й найапетитніша з усіх ковбас, які я будь-коли бачив.

Я потягнувся до тієї ковбаси.

— Як, хай їй біс, потрапила сюди ця штука?

Ледве Майра побачила ковбасу, як їй зробилося млосно. Ансель ухопив мене за руку.

— Ви чули, що вона тоді крикнула? — пронизливо заговорив він і показав на ковбасу. — Ось він — Пабло. Точніше, те, що від нього лишилося.

Я відкинув ковбасу, ніби вона у мене в руках перетворилася на змію.

— Вона звеліла йому вернутись у ковбасну шкіру! — вже на весь голос кричав Ансель, втупившись у Майру. — Ось які штуки вона може тепер витинати!

Нарешті озвався й Богль.

— Чого ти репетуєш?! — гримнув він до Дона. Потім подивився на Майру, яка все ще лежала непритомна. — Цікаво, а що вона ще утне?

— Треба привести її до тями! — Я взяв дівчину на руки й відніс на канапу у вестибюлі.

Минуло хвилин двадцять, перш ніж Майра розплющила очі й сумно поглянула на мене.

— Який жахливий сон! — сказала вона, і голос у неї тремтів, як у скривдженої дитини. — Мілане, я бачила нестерпно жахливий сон.

— Засни знову. — Я провів рукою по її пишному волоссю. — Поспи. Цього разу тобі присниться добрий сон, радісний. Я буду поряд. Нічого не бійся.

Вона усміхнулась і заплющила очі. Поступово дихання її вирівнялося, щоки порожевіли.

Тут зайшов Богль і сказав:

— Мені цікаво... Як вона?

— Нормально. А мені цікаво, що ти зробив з тією ковбасою. Вона мені потрібна.

— Щойно віддав хазяйському собаці, — мовив Сем байдужно. — Він симпатичний пес, і я давно обіцяв йому щось смачненьке.

— Ти віддав ковбасу собаці?! — закричав я і, сам того не помічаючи, схопив Богля за руку.

— То й що?! — огризнувся він. — Ти що, сам хотів її ум'яти?

— Нещасний!.. То ж була не ковбаса! То був Пабло!

— Не ковбаса? Пабло? Що ти мелеш? — забурмотів Сем, витріщивши очі. Я спробував пояснити йому дохідливіше:

— Та ковбаса не була ковбасою. Ясно? На ковбасу перетворився Пабло. А перед тим ковбаси не було, а Пабло ковбасою не був. Що ж тут незрозумілого?

Вигляд у Богля був ошелешений.

— Ковбаса не була ковбасою… Ковбаса була Пабло. Так ти сказав?

— Еге ж! Не доходить до тебе, носороже ти товстошкірий?!

— Чому? Доходить! Але, щоб я не заплутався, нехай краще для мене ковбаса лишиться ковбасою.

— Ну дарма. Нічого не зміниться, як ти й знатимеш, ким та ковбаса була раніше. Не будемо сперечатись. Краще скажи мені, де собака. Зрозумій, адже він з'їв не просто ковбасу, а…

— Доне! — звернувся Богль до приятеля. — Тут робота для тебе.

Йому, видно, добряче двигнули по казанку.

— Та зрозумій же ти, — сказав Ансель. — Майра перетворила Пабло на ковбасу.

— І цей теж, — прошепотів Богль і злякано позадкував. — Обом потрібен лікар.

— Сходи по ковбасу! — звелів Ансель. — Кажу тобі, що то Пабло!

Богль здригнувся й щось забурмотів, а тоді зажурено сів на підлогу і заплющив очі.

— Сумний день для моєї старої матері, — промовив він. — Як вона переживе звістку, що її єдиний син несповна розуму?..

— Ходімо, Доне. Треба шукати самим.

Наші пошуки незабаром увінчались успіхом. На веранді сидів величезний вовкодав і дивився на нас ситим, удоволеним поглядом. Ковбаса зникла без сліду. Пес блаженно облизнувся й заплющив очі.

— Такого я не побажав би навіть Пабло, — прошепотів я глухим від жаху голосом.

Дон скинув капелюха і похилив голову. Зненацька я схопив його за руку.

— Доне, — сказав я, аж задихаючись. — Ви розумієте, що все це означає? Вона має над нами владу. З нею тепер не зможе дати ради ніхто.

Ансель надів капелюха і, часто кліпаючи, дивився на мене.

— Що ви хочете цим сказати? — розгублено спитав він.

— Ви ж бачите, що вона може зробити з людиною, яка їй неприємна. — Я озирнувся, аби пересвідчитися, що нас ніхто не чує, і прошепотів на вухо співрозмовнику: — А що, як одного чудового дня їй заманеться перетворити вас... ну, скажімо, на пиріг? Як вам це сподобається?

Дон непритомний звалився мені на руки.

Розділ восьмий

Коли я прокинувся наступного ранку, сонце вже пробивалося крізь віконниці до кімнати. Чути було співучу мову слуг-мексіканців, що готували сніданок. Я подивився на годинник. Двадцять хвилин до сьомої.

Сон більше не приходив. Я закурив, сів на вузькому залізному ліжку і заходився розмірковувати. Перебрав у пам'яті всі незвичайні пригоди, які сталися напередодні, і знову здивувався.

Усього за добу ситуація дивовижним чином змінилася. Хто міг таке передбачити? Сучасний журналіст не повинен вірити в чудеса. Сенсація з викраденням дівчини здавалася тепер дрібною, нікому не потрібною.

Дівчина перетворилася на всемогутню чаклунку. І, як я підозрював, її ставлення до кричущих газетних заголовків буде вкрай негативним.

А Маддокс?.. Я міг уявити собі його реакцію наперед. Він витурить мене раніше, ніж я зможу навести бодай якісь

докази. А що, як… а що, як попросити Майру нагнати на нього страху? Чи не вдасться тоді повернути роботу?

Та проблемою номер один була Майра. Ні я, ні Ансель не примусимо її діяти проти волі. Щоб вона лишилася з нами, треба вдатися тільки до переконання.

Боже ти мій! З нею і перед тим було нелегко. А тепер дівчина у всеозброєнні окультизму. Спробуй таку вгамувати! Вона стане для нас постійною загрозою.

Коли я згадав про долю Пабло, по обличчю мені покотився піт. До газети про таке не напишеш. Доказів я не мав, а на слово ніхто не повірить. Досить тільки заговорити про події минулих діб, як Маддокс запроторить мене до божевільні. Ні, про це годі й думати.

Проблема з Пабло розв'язалася сама собою.

Проте лишалася проблема викрадення. Я мав підозру, що задовольнити водночас і Майру і Маддокса не вдасться. На моїх двадцяти п'яти тисячах можна сміливо поставити хрест. У Майриній присутності краще про них і не згадувати.

Я запустив пальці у чуприну. Від усього того можна було збожеволіти. І в мене виникло нездоланне бажання кинути все к бісу і потай утекти до Штатів. Я втрачу роботу, зате збережу розум.

У двері тихо постукали, і до кімнати легкою ходою зайшло прекрасне диво у вигляді дівчини. На Майрі була піжама кольору полум'я і пунцовий халат.

Вона безгучно зачинила двері і прихилилася до них.

Ми дивились одне на одного, мов чужі. Я раптом відчув у ній щось зовсім нове. Досі вона була матеріалізованою темою мого майбутнього репортажу. Але тепер я, ніби вперше, помітив її осяйне волосся, трохи сумовиті очі, якось особливо похилену голову. Вона явилась мені жінкою, від самого погляду на яку кров у моїх жилах завирувала. Тепер, коли я повертаюся в спогадах до цієї хвилини, мені здається, що саме тоді я в неї і закохався.

— Я боюся, — стривожено сказала Майра. — Зі мною щось діється.

— Іди сюди. Розкажи до пуття, що з тобою діється.

Мене занепокоїв її пригнічений вигляд. Де й подівся весь її апломб.

— Не знаю, як і сказати, — мовила вона, сідаючи на краєчок ліжка. — Мені здається… Ти не подумаєш, що я збожеволіла?

— Не подумаю, — запевнив я дівчину, пропонуючи їй сигарету.

Запала довга мовчанка. Струмочки диму здіймалися до стелі й розчинялися в сонячному промінні. З коридора долинало відлуння балачки мексіканців. Нарешті Майра поворухнулась і промовила:

— То була не маячня? Не кошмар?

Я заперечливо похитав головою.

— Я сподівалась, що все це мені приверзлося, — прошепотіла вона, струшуючи попіл на підлогу. — Жах, та й годі.

— Сам не знаю, що тепер робити. Можу тільки просити пробачення за те, що втягнув тебе в цю історію.

— Я все намагаюся пригадати, що ж сталося в тій індіанській хатині. Деякі деталі помалу спливають, але головного згадати не можу. Пригадую, як старий індіанець сидів переді мною. Він угадував мої думки без слів. Це було незвично й страшно. Збрехати йому ніяк не випадало. Я тільки намагалася не думати, коли відчувала, що чаклун надто глибоко проникає в мій мозок. І мені це начебто вдавалося. Так ми сиділи досить довго. Він багато чого навчив мене, але чого — не пам'ятаю! Потім примусив випити якусь смердючу рідину. І тоді я помітила в кутку хатини щось чорне, моторошне. Це було схоже на дим, хоч вогню ніхто не запалював. Дим піднімався вгору і своїми обрисами якоїсь миті почав нагадувати жіночу тінь. Чи то мені тільки здалося? Цього я аж ніяк не певна, адже там стояла суцільна темінь! Тільки одного я певна: під час нашої розмови та тінь весь час трималася поблизу.

Я закурив нову сигарету. Не знаючи, що відповісти, просто сидів і слухав.

— Та сама тінь виникла біля Пабло, коли він зник, — додала Майра, здригаючись. — Я навіть згадувати про неї боюся… Боюся, що як згадаю, то вона з'явиться знову.

— Найкраще — забути про все те, — стиха мовив я, пригортаючи дівчину до себе.

Вона поклала голову мені на плече, і я з насолодою вдихав запах її волосся. Раптом вона відсахнулась.

— Та це ще не все.

— Кажи, я слухаю, — мовив я, подумки питаючи себе, який іще сюрприз піднесе це миле дівча.

— Ти не повіриш… Учора ввечері, коли я вкладалася спати, зі мною сталося ще дещо. Я з жахом помітила, що з ліжка ковзнула тінь. Та сама… Мені здалося, ніби вона вийшла з мене самої. Коли тінь зникла, я відчула себе зовсім іншою. Я стала… добрішою, чи що, спокійнішою.

Я примусив себе усміхнутись і лагідно торкнувсь її руки.

— Звісно, це був сон. Кошмарний сон.

— Але я відчула ще дещо! — наполягала вона. — О Россе, що зі мною коїться?

— Що то за "дещо"?

Я повернувся так, щоб бачити вираз її обличчя.

— Спробуй уявити, що існує така собі ванна. Не звичайна ванна, а духовна. Після того, як забралася ця страшна тінь, я почуваюсь чистішою внутрішньо. Наче після духовної ванни. Може, я пояснюю не дуже зрозуміло. Але це загалом важко пояснити.

— Якщо тобі так добре, до чого похмурі думки?

Я знову пригорнув Майру до себе.

— Якщо ти не будеш серйозним, я піду! — розсердилась вона.

— Я серйозний! Цілком серйозний! Дуже серйозний! — запевнив я, цілуючи золотисте волосся.

— Ні, ні! Прошу тебе! Тепер я дуже шкодую, що погодилася на всю ту авантюру з чаклуном.

— Якщо дістанеш винагороду за своє власне визволення, то й шкодувати не буде чого!

— Як ти не розумієш! — збуджено вигукнула вона. — Не хочу я тієї винагороди! Обійдуся і без грошей. Адже це… це нечесно!

І тут я збагнув: усе, що вона оце розповіла, — щира правда! Майра змінилася дивовижним чином.

— Нечесно? — по-дурному перепитав я. — Як це розуміти — "нечесно"?

— Так і розуміти. Не прикидайся! — роздратовано сказала дівчина. — Мене не викрали і не врятували. Отже, на ті гроші ми не маємо ніякого права.

— Це понад моє розуміння! — вигукнув я, падаючи на спину. — Зізнаюсь, не чекав почути таке від тебе!

Двері відчинились, і в шпарину просунулась усміхнена фізіономія Богля.

— Розважаєтесь? Можете не зважати на друзяку Богля. Але я сьогодні зранку чогось боюся самотності.

— Заходь, друже! Якщо з тобою ще хтось, нехай теж зайде! У моєму стані шкідливо лишатися самому.

— Зі мною тільки Віскі, — відповів Сем, заходячи з собакою-вовкодавом. — Віскі до мене дуже прив'язаний.

Ми з Майрою подивились на пса з деякою недовірою. Він клацнув зубами і, невимушено розвалившись на підлозі, поклав морду на Семів черевик.

— Віскі? — спитав я. — Його звуть Віскі?

— Так я його назвав. Йому подобається ця кличка, — задоволено промовив Сем. — І я її тепер не переплутаю ні з якою іншою. Славний пес, правда?

— Не знаю, — ухильно відповів я. — Не виключено, що він дуже славний. Але я не можу забути, що він зжер Пабло. Це мене якось непокоїть.

— Усі ви просто гурт психів! — засміявся Сем. — Собачка зжер ковбасу, ото й тільки.

— Це тільки ти так думаєш.

Поки ми розмовляли, Віскі перевернувся на спину. Його хвіст витягся й напружився, лапи заворушились, неначе в рака, викинутого на сушу.

— Дивний собака, — сказала Майра. — Така поза шкідлива для собачого здоров'я.

Сем обережно взяв Віскі за лапи і повернув його на бік.

— Кажуть, тобі шкідливо лежати на спині.

Віскі розплющив очі, подивився на Богля, як мені здалося, з досадою, і знову перевернувся на спину. Цього разу він склав передні лапи на грудях.

— Боже мій! — розчулено мовив Сем. — Де ви ще знайдете такого собаку? Знову перевернути його на бік?

Семові слова чомусь не припали псові до смаку. Він сердито зиркнув на здорованя і клацнув зубами, немов капканом.

Сем обачливо всівся в крісло, чекаючи, поки собака заспокоїться.

— Слухай, — сказав я, ледь стримуючи роздратування. — Чи не погуляв би ти трохи з собачкою. Знаєш, нерви в мене напружені до краю. А тут ще пес із химерами. Потурбуйся про нього до кінця: виведи на свіже повітря.

Раптом я відчув на собі пильний, майже людський погляд вовкодава.

— Забери звідси собаку, чуєш? Він починає діяти мені на нерви. І що далі, то більше. Він поводиться дуже дивно.

— Може, захворів? — занепокоївся Сем.

— Після того, як зжер Пабло? Цілком імовірно!

Віскі, не зводячи з мене погляду, перевернувся на бік.

— Твоя правда, чоловіче! — проказав він гортанним голосом. — Він тисне мені на шлунок, наче камінь.

Я не міг відірвати від собаки погляду. Майра тихо скрикнула і завмерла.

— Семе, ти нічого не чув?.. Е-е… як собака до мене заговорив? — спитав я тремтячим голосом.

— Звісно, чув. Він і до мене говорив цілу ніч. То й що?

— Та ні, нічого. Тебе це так-таки не дивує? Скажи, Семе, ти багато бачив собак, які розмовляють?

— У цій країні всього можна чекати. Якщо вміють говорити папуги, то чом не заговорити собаці? Я так собі міркую. — Помітивши мою розгубленість, Сем додав: — Чи ти хочеш сказати, що пси не говорять узагалі? Що це таке вже диво? Як ото жінки, що літають у повітрі, або люди, які раптом зникають?

— Ну, щось на зразок того.

— Ой, Боже мій! — вигукнув Богль, затремтівши. — А я ж спокійнісінько гомонів з ним цілу ніч.

— Я не почув від тебе нічого, крім дурниць! — кинув пес. — Цей чоловік найдрімучіший з усіх, кого мені траплялося бачити.

Майра тихо сказала:

— Ну, я, мабуть, піду.

— Мені б не хотілося, щоб наше товариство розпалося, — заявив Віскі. — Поспілкуймося ще. Це скрасить моє життя, бо воно воістину собаче. Даруйте за мимовільний каламбур.

— Може, серед нас є черевомовець? — висловив припущення я, відчуваючи, що моя душа простує в п'яти добре протореним за минулу добу шляхом. — Хтось просто морочить нам голову!

Віскі позіхнув. Я зроду не бачив таких ікол.

— Постарайтеся зрозуміти, — сказав він, — що моє вміння користуватися вашою жахливою мовою не повинно робити вас дурнішим, ніж ви є.

— Слухай, друже, — сказав я нервово, — а може, ти все-таки трохи прогулявся б? Не те щоб ти так уже мені не подобався, навпаки. Тільки на цей ранок з мене досить. Зрештою я, може, і звикну.

Віскі підвівся.

— Ваше прохання мене не обтяжить. До того ж я, здається, маю невідкладні справи. Та й снідати вже час.

І він з гідністю вийшов, цокаючи кігтями по натертому паркету. Усі надовго замовкли.

— Цікаво, — озвався я нарешті, — якщо ми чкурнемо щодуху, дожене він нас чи ні?

— Пес нізащо не розлучиться з нами, — сумовито мовив Богль. — Так він мені сказав учора ввечері.

Тут з'явився Дон Ансель. Незважаючи на стомлений вигляд, тримався він упевнено.

— Ви вже в курсі? — спитав я. — Милий песик, еге ж?

— Який песик? — поцікавився Ансель, опускаючись на стілець.

— Той, що зжер Пабло. Він заприятелював із нашим Семюелем.

— Нічого дивного, — обережно зауважив Ансель, пильно дивлячись на мене. — Собака — друг людини. Сподіваюся, ви з цим згодні?

— З цим не можна не погодитись. Є тільки один маленький нюанс. Цей собака розмовляє. Щойно він облаяв нас, але, завважте, в переносному розумінні.

— Що ви хочете цим сказати?

— Те, що вже сказав. Не примушуйте мене повторювати. Я ще не відновив душевну рівновагу. Можливо, у вас є якісь припущення з цього приводу?

— Не можу сказати, щоб ваша новина приголомшила мене. Я оце допіру розмірковував про все, що сталося, і дійшов

висновку: слід чекати найнеймовірніших подій. Тепер, коли Майра володіє окультним знанням, може статися все що завгодно.

Я силувано всміхнувся.

— По-вашому, і в цьому разі все впирається у Майру.

— Авжеж. Ніхто з вас, здається, не вірив, коли я розповідав про незвичайні здібності нагуале. Тепер усі ви пересвідчилися, що я мав слушність. Треба встановити, наскільки великі Майрині можливості. Про це я й хотів поговорити з нею. Майро, ви повинні опанувати власні можливості, які, повторюю, дуже великі. Зараз ми цим займатися не будемо — ви стомились, нерви ваші напружені. А от учора ви, як видно, перебували в найсприятливішому стані для такої діяльності. І Пабло став її жертвою.

Майра несподівано рішуче підвела голову і заявила:

— Все, що я хочу, це повернутися до нормального життя. Зараз мені потрібен тільки спокій.

— Подумайте добре, — зітхнувши, сказав Ансель. — Ви можете стати володаркою світу. Невже у вас немає ніякого честолюбства?

— Ніякісінького, — сухо підтвердила Майра. — І не будемо до цього вертатись.

— По-моєму, вона має слушність, — сказав я. — І краще дати їй спокій. До речі, як довго вона проявлятиме такі можливості?

Ансель замислено почухав потилицю.

— Важко сказати. У минулому нагуале починали свої обряди на початку повного місяця. Тепер Кінтль помер, і повернути ці можливості буде нікому. Не виключено, що вона втратить їх назавжди. Але це тільки припущення…

— Назавжди? Тим краще! — рішуче заявила Майра. — Сподіваюся, три тижні промайнуть швидко. Якщо за цей час більш нічого не станеться, я буду щаслива!

Ансель з досадою махнув рукою.

— А мої ліки? Я так і залишуся ні з чим?

— Даруйте, Доне, але я справді не хочу мати ніякого діла з усім цим. Удайтеся до пошуків самі

— Скажіть їй щось! — благально мовив Ансель, звертаючись до мене.

— Я не знаю, що казати в такій ситуації. Вона навіть від винагороди за своє звільнення відмовляється.

— Гей! — Богль зненацька підхопився на ноги. — А ми? А нам?.. Ми, виходить, узагалі пролітаємо!

— Спитай про це у Майри, — сухо порадив я.

— Ми не маємо права на ті гроші, — пояснила вона. Я всміхнувся до Сема й дуже поважно докинув:

— Зрозумій, це було б нечесно.

— Так я й повірив! — не вгавав Сем. — Вона ошукати нас хоче!

— Думай що тобі завгодно, — сказала Майра. — Я до цієї теми вертатись не збираюся. А ці три тижні хочу пожити десь сама.

Я подумав, що Майрине моральне відродження дорого мені обійдеться. Якщо я не привезу дівчину до Нью-Йорка, то… Я уявив собі Маддоксове розлючене обличчя і аж здригнувся.

— Не треба квапливих рішень! — став благати я. — Залиште нас ненадовго удвох. Поговорити треба!

— Умовляння марні, — рішуче заявила Майра. — Я їду. Вона була вже біля дверей. Я гукнув їй услід:

— Але для інших щось зробіть! Чим завинили інші?

— Россе, ти ж знаєш, що моє рішення остаточне! — кинула вона через плече.

Проте піти Майрі так і не вдалося. До кімнати вбігла юна мексіканка і простягла мені телеграму.

— Зажди, — сказав я Майрі. — Це може стосуватись і тебе.

— Поквапся. Мені ще перевдягтися треба.

Я прочитав телеграму й зациpенів. Вона була від Жудена.

"Маддокс повідомив дівчина знайшлася крпк батько вимагає винагороди крпк що ви наробили крпк сьогодні офіційний прийом крпк Маддокс вас обнімає крпк Жуден".

— Здається, нас пошили в дурні, — зауважив я, передаючи телеграму Майрі.

Богль і Ансель підійшли до неї і читали, зазираючи через плече. Всі вражено мовчали.

Майра розгублено поглянула на мене.

— Що все це означає?

Я знаю не більше за тебе.

Богль рвучко повернувся до дівчини.

— То ось як ти не любиш бабки! Що ти начаклувала цього разу, стерво?

— Не верзи дурниць! — урвав його я. — Майра тут ні до чого. Мабуть, то її татусь знайшов спосіб ошукати Маддокса. Це й дурневі ясно. — І я звернувся до Майри: — Що він за людина, твій батько?

— Пройда, яких пошукати, — відповіла вона по хвилі вагання. — Але пройда стихійний.

— Сам батько навряд чи зміг би обдурити Маддокса. Він знайшов дівчину, яка схожа на тебе. Ось що він зробив. Тому ніхто не зміг йому перешкодити.

Майра замислено подивилася на мене.

— А фото в газеті? Підміну мали б помітити.

— Байдуже, яку дівулю підсунув їм твій спритник татусь! — підвів риску Богль. — Головне — наші грошенята тю-тю!

Майру це зачепило.

— Виявляється, не так важко знайти дівчину, схожу на мене! Я їду негайно!

— Ач, яка легка на підйом! — глузливо промовив Ансель.

Ці слова, мабуть, стали поштовхом. Принаймні так здається мені тепер, коли я пригадую ту сцену.

Майра піднялась у повітря. Як сиділа на ліжку, так і піднялася й застигла за метр над ним.

Найбільше вразило це саму Майру.

— Ось бачите, що ви наробили! — сказала вона злякано. — Ну ж бо, зробіть щось!

Ми завмерли як укопані.

— Майро! — Голос погано корився мені. — Заспокойся і припини фокуси!

І справді, заспокоївшись, вона опустилася на місце.

Ансель, який уважно спостерігав усе це, розтлумачив:

— Левітація! Проявилася мимоволі. Керувати нею можна, коли ви спокійні.

— Ото був сміх, — сказала Майра, ще не зовсім оговтавшись від переляку. — А що, як я знову спробую?

— Не треба! — благально вигукнув Богль.

— Помовч, набридло! — І Майра відштовхнулася від ліжка.

Цього разу вона спробувала піднятися стоячи, але втратила рівновагу і перевернулася вниз головою.

— Допоможіть! — закричала вона. — Що мені тепер робити?

Ансель кинувся до неї, і йому вдалося надати дівчині горизонтального положення. Після кількох спроб вона навчилася сяк-так керувати своїм тілом у повітрі.

— Як цікаво! — засміялася вона. — Доне, допоможіть мені опустити ноги. Хочу спробувати ходити по повітрю.

Найслабші нерви знову виявились у Богля.

— Годі! Не можу більше цього бачити! — бідкався він, заплющивши очі і стискаючи кулаки.

— Помовч! — кинув Анесель, не обертаючись, і допоміг Майрі опустити ноги. — Все йде чудово!

Майра похитнулася, та потім відновила рівновагу, і їй вдалося перетнути кімнату, переступаючи ногами за метр від

підлоги. Захопливе видовище, але дивитися без звички страшнувато.

— Лежати, здається, зручніше. — Вона нахилилась і випростала ноги.

— Я можу вас трохи підштовхнути, — сказав Дон, і Майра попливла через усю кімнату, як повітряна кулька. Торкнувшись протилежної стіни, вона відлетіла просто до мене. Я схопив її і посадив на ліжко.

— Прошу тебе, Майро, годі! Я збожеволію!

— Але це чудово, розумієш! — засміялася вона. — Ти просто заздриш, от і все! Дозволь я ще раз політаю по кімнаті і більше не буду!

— Ну, коли тобі так хочеться…

Очевидно, я підштовхнув її надто сильно. Вона помчала, як снаряд, просто на Анселя. Бідолаха пригнувся, скрикнувши від жаху. Майра відскочила від стіни, немов більярдна куля, ледве не зваливши на своєму шляху Сема Богля. Той аж зіщулився.

Нараз сила, що підтримувала Майру, зникла, і вона гепнулася на підлогу так, що на таці затанцювали склянки.

Ансель допоміг їй підвестися.

— Політала, — сказала вона, шкандибаючи до ліжка. — І не бачу ніяких причин для сміху.

— Якби ти бачила свої польоти збоку, не казала б так, — виправдувався я, втираючи очі.

— Іншим разом соломки підстелю, — пообіцяла Майра, знов сідаючи на ліжко.

Богль злякано дивився на неї крізь пальці, якими затуляв обличчя. Пересвідчившись, що Майра спокійно сидить на ліжку, він опустив руки.

— Не треба… не треба іншого разу, — попросив він, нервово облизуючи губи.

— Яка економія взуття! — вигукнула Майра із щасливою усмішкою. — А головне, більше ніхто так не вміє!

— А про справу ти забула? — спитав я нетерпляче. — Згадай-но про фокус, якого утнув твій татусь. Ти збиралася їхати? Може, полетиш туди в повітрі?

Майрине обличчя спохмурніло.

— Я таки забула. Нічого не вдієш! Поїду і про все довідаюсь.

— Спершу треба зустрітися з Жуденом. Хутко збираймось і їдьмо до нього в Мехіко. Від нього дізнаємося про деталі. Якщо вирушимо негайно, то надвечір будемо на місці. Там усе проясниться. Маючи інформацію, складемо план подальших дій.

— Ми з Семом поїдемо разом з вами, — рішуче заявив Ансель. — Не сподівайтесь нас позбутися.

Я запитально подивився на Майру. Вона знизала плечима.

— Нехай їдуть, як хочуть.

У цю мить з веранди прийшов Віскі.

— Мехіко, — пробурчав він. — Я бував там ще цуценятком.

Я заперечливо похитав головою.

— Мене не цікавить твоя важка юність. У нашій машині немає спеціального місця для собак. Якщо тобі хочеться до Мехіко, добирайся туди пішки, собацюро.

Ансель із захватом подивився на пса.

— Такий собака на вагу золота! Я за те, щоб узяти його!

Віскі подивився на нього з недовірою.

— Не розраховуйте на те, що я братиму участь у ваших аферах. Я не дозволю себе експлуатувати. Моє бажання їхати викликане тим, що життя у провінції нудне. Собаче життя, я б сказав. А мене вабить різноманітність.

— Він говорить, як освічена людина, — сказав приголомшений Богль. Майра рушила до дверей.

— Я теж починаю побоюватися за свою психіку.

Віскі задумливо подивився їй услід.

— Лялечка хоч куди, слово честі. Така може ощасливити будь-якого собаку.

Майра з жахом втупилась у нього, потім вибігла з кімнати й грюкнула за собою дверима.

Розділ дев'ятий

Ми приїхали в Мехіко увечері. Наше перебування в місті почалося з суперечки перед готелем "Плаза".

Я вважав, що нам слід зразу ж податися до Жудена. Майра хотіла спершу перевдягтися. До того ж, на її думку, Жуден мав сам приїхати до нас. Звісно, вона переважила.

У вестибюлі готелю нас чекала нова притичина. Цього разу з портьє. Він не хотів пускати Віскі. Я страшенно боявся, що пес надумає заговорити. Але Віскі, певне, розумів небезпеку й німував. Внаслідок переговорів Боглеві таки вдалося замовити подвійний номер — для себе і для пса.

Завершальна суперечка відбулася в кабіні ліфта. Завелися з приводу плати за готель. Тільки Віскі зберігав філософський спокій. Суперечка тривала і в коридорі біля наших кімнат на третьому поверсі. Нарешті всіх примирила моя обіцянка, що оплатити рахунки я примушу Жудена. Це було не легше, ніж узяти інтерв'ю у глухонімого, проте я вирішив спробувати щастя.

— Піду зателефоную Жуденові. Зустріч призначу через півгодини — внизу, у барі.

— Краще за годину, — заявила Майра. — Не люблю поспішати. Опинившись у своєму номері, я прийняв ванну,

потім набрав Жуденів номер. Здається, мій голос не викликав у нього особливого захвату.

— Цього разу — гаплик! — запевнив він. — Маддокс аж казиться із злості.

— Облиш ти Маддокса і зараз же стрибай у свою тачку. Я чекатиму в барі готелю "Плаза". Маю для тебе дещо надзвичайне. Але це не телефонна розмова.

— Гаразд, — знуджено відказав Жуден. — Тільки май на увазі, щоб витягти тебе з халепи, це має бути щось справді надзвичайне.

Жуден з'явився явно не в гуморі.

— Над твоєю головою зібралися чорні хмари, — похмуро оголосив він. — Що сталося? З твоєї ласки Маддокс втратив двадцять п'ять тисяч! Розумієш, чим це пахне? Він вергає громами!

— Стривай. Прошу тебе, заспокойся. Віскі вип'єш?

— Бажано подвійне. — Його вигляд так само лишався похмурим. — Стомився я. Цілий день гарував!

Коли принесли замовлене, я присунувся до Жудена ближче.

— Отже, дівчина знайшлась, і Маддоксові довелося потрусити гаманом? Детальніше, будь ласка.

— Шамвей нібито примчав сьогодні вранці до Маддокса в супроводі доньки. Лялечку вирятував якийсь Лу Келлі. Він теж з'явився як уродився. Маддокс пересвідчився, що той Келлі — твердий горішок. Його версія така: він побачив дівчину з якимсь мексіканцем, потім став стежити за ними. А коли випала зручна нагода, викрав дівчину і першим же літаком — до Нью-Йорка. Маддокс мало не захворів з горя, проте зобов'язання мусив виконати. Ну, а ти, природно, виявився без вини винним.

— Хто такий Келлі?

— Він із тих типів, що мають особливий нюх на гроші.

— Ти його знаєш?

— Неможливо знати всіх.

— Так от, щоб ти знав, балачки того Келлі — чистісінька вигадка від початку до кінця.

— Скажеш про це Маддоксові, — похмуро мовив Жуден. — Він тобі зразу ж повірить і заспокоїться.

— Ти хоч можеш повірити, що Майра Шамвей у цю мить перебуває тут, у готелі? — сказав я з театральним жестом.

— Он як, то ця дівчина існує водночас у кількох місцях? — Жуден не сприйняв моїх слів усерйоз.

— Та зрозумій же ти, нарешті! Вона не в Нью-Йорку! Вона тут! Я не розлучався з нею і на хвилину, — терпляче розтлумачував йому я.

— А тобі не спадало на думку, що твоя Шамвей зовсім не Шамвей?

По хвилинному роздумі я похитав головою.

— Цього не може бути. Ти ж сам дав мені її фотокартку. Ця дівчина — справді Майра Шамвей!

Жуден розкрив портфель і дістав велике фото. Я побачив на ньому симпатягу Маддокса, опецькуватого, як кабан. Поряд стовбичив невідомий мені тип, а біля типа... стояла Майра. Знімок було зроблено в Маддоксовому кабінеті, і Маддокс щось простягав Майрі. Судячи з його осклілих очей, те щось було чеком на двадцять п'ять тисяч доларів.

— Придивись пильніше! — сказав Жуден.

Я не вірив своїм очам. Якби я не був певен, що всі вісім днів Майра була разом зі мною в Мексіці, то не мав би й тіні сумніву, що на фотографії вона. Все було її: ясне волосся, що спадало на плечі, манера триматися, поворот голови. Але вираз обличчя... Я ніколи не бачив такого виразу у моєї Майри. Так то воно так, але я ніколи не бачив і того, як вона одержує чека на двадцять п'ять косих!

Я був геть спантеличений.

— Щось тут не те, — сказав я, повертаючи Жуденові фото, і здивовано знизав плечима. — Коли зроблено знімок?

— Сьогодні об одинадцятій годині. Його приставили мені літаком.

— Сьогодні об одинадцятій годині Майра Шамвей була зі мною, — сказав я твердо.

— Ти, часом, не перебрав?

— Де там, — зауважив я з гіркотою. — Ти ж не оплачуєш моїх рахунків.

Він підкликав бармена й загадав повторити. Коли той відійшов, Жуден поцікавився:

— Вона тут, з тобою? Я правильно зрозумів?

Я сумирно запропонував:

— Поглянь отуди, будь ласка!

Я вже мав приємну нагоду сказати вам, що Майра — чарівна дівчина. Але того дня вона перевершила саму себе. Будь-яка королева краси не зрівнялася б з нею.

Майрина поява привернула загальну увагу. Чоловіки в захваті прикипіли до неї очима, а жінки кидали заздрісні погляди.

Майра ні на кого не зважала. Велично й невимушено вона зайняла місце, яке я їй запропонував.

— Дозволь відрекомендувати тобі Пола Жудена із "Центр ньюс ейдженсі". Поле, познайомся — це міс Майра Шамвей.

Жуден рвучко встав, потім упав на стілець і німотно витріщився на дівчину.

— Він не завжди такий. — Я не пропустив нагоди вколоти Жудена. — Здебільшого він дає собі раду, голову на в'язах має.

— Треба ж над чимось тримати парасольку.

— Ну, ну, красуне! Обійдемося без шпильок. Просто Жуден до останньої миті був певен, що ти в Нью-Йорку.

Жуден зробив зусилля й видобув із себе щось схоже на квакання.

— Близнючки… — пробурмотів він. — Близнючки…

Майра з холодною цікавістю поглянула на нього.

— У вас народилися близнючки? Через це ви в такому стані? Вас поздоровити чи висловити співчуття?

Жуден мовчки подав їй фото. Якийсь час Майра пильно розглядала його, потім звернулася до мене:

— Хто ця чарівна шльондра?

— Ти сама, якщо не зможеш довести протилежне.

Майра глибоко зітхнула.

— Ти можеш уявити собі, щоб я мала такий вигляд, як ця нахабна облудниця? Поглянь лишень, який у неї безсоромний погляд! А чи ти коли-небудь бачив, щоб я одягалася з таким несмаком і так визивно? — Вона тицьнула мені фотографію під ніс.

Її обурення не мало меж. Навіть Жуден принишк.

Своєю жіночою інтуїцією Майра вхопила саму суть. У неї самої були деякі особливості, що їх скопіювати неможливо. Дівчина на фотографії їх не мала, зате мала свої: вираз обличчя її був неприємний, який буває у розпусних осіб, і виразно свідчив про її розбещеність. Та щоб я помітив ці особливості, треба було ткнути мене в них носом.

Майра знов поглянула на фото.

— Поряд з татусем, певне, той самий бичок, який і заварив усю цю кашу. А татусь, татусь! Це ж він мені так криво усміхається. Мовляв, не бачити тобі, донечко, тих грошей, як своїх вух без дзеркала! Ну, постривай!

— Ну що, Жудене, пересвідчився? — спитав я, переможно всміхаючись. — Не ту пташку спіймав Маддокс.

— Припустімо, що так, — мовив Жуден. — Але що тепер робити? Про цю подію газети дзвонять, аж гай шумить. Важко буде переконати Маддокса.

Майра так різко повернулася до нього, що він аж відсахнувся.

— А що, як я сама спробую його переконати?

— З такою вдачею, як ваша, ви переконаєте кого завгодно, — з острахом у голосі промовив Жуден.

Я спорожнив склянку і зауважив:

— Нелегка буде річ. Якщо твій батько визнав ту дівулю дочкою, то як довести протилежне?..

У цю мить з'явився Ансель і Богль у смокінгах.

— Ага, ось вони! — сказав Дон і підійшов до столу. — Нас затримав Віскі, пробачте.

Я відрекомендував приятелів. Жуден невиразно пробурмотів привітання. Потім я подав Анселеві фотографію. Він хвилину вивчав її, тоді передав Боглеві.

— Видно, що не солодко вашому шефові розлучатися з грошенятами, — зауважив Ансель.

Я кивнув головою, дивуючись, що він нічого не сказав про самозванку. Обмежився тим, що кинув побіжний погляд на Майру, а тоді заходився дуже пильно розглядати свої маленькі кістляві руки.

Богль, навпаки, розговорився.

— Як Майра потрапила на це фото? Як вона опинилась у Нью-Йорку? Коли вона одержала чек, то де він?

Майра не витримала і кинула роздратовано:

— Вислюк! Ти що, не бачиш? Та бісова личина зовсім не я!

Приголомшений Богль на мить замовк.

— Не ти? Виходить, ця краля позичила твоє обличчя. Хто вона така?

— Це і я хочу знати, — твердо промовила Майра. — Коли я з нею гарненько пощебечу, їй ніяка косметична операція не допоможе!

Я поглянув на Жудена.

— Треба щось робити, Жудене. Передусім, слід задобрити цю свиню Маддокса. Мені б не хотілося, щоб він на мене дувся.

— Пізно схаменувся, бідолашний мій Россе… Тебе вже витурили. Я мав би сказати про це зразу.

Я вражено витріщився на нього.

— Як це витурили? А контракт?

— Він же в тебе тільки до кінця місяця. — Жуден видимо зніяковів. — Маддокс не хоче його поновлювати. Каже, надто дорого ти йому обходишся.

— Ну й мерзотник! І це після всього, що я для нього зробив!

— Заспокойтесь, — промовив Ансель із загадковим виглядом. — Ще хто знає, що може статись до кінця місяця.

— Знаю я таких типів, — докинув Богль. — Досить примусити їх проковтнути кілька власних зубів, як вони швидко міняють думку.

Жуден похитав головою.

— Тут силові прийоми не допоможуть. Він може добитися, щоб Росса внесли до чорного списку. А це тавро надовго. — Він

зітхнув і підвівся. — Мені весь час здавалося, ніби я прийшов до тебе по репортаж, як у давні добрі часи.

— На жаль, тепер я за дверима. А чи не допоможеш ти піднести Маддоксові подарунок?

— Це ідея. Коли маєш якусь інформацію, перекажи через мене.

— Не тепер. Трохи згодом.

Жуден знав, що наполягати марно. Він знову поглянув на Майру і, нахмурившись, скуйовдив чуприну.

— Це ж просто казна-що, — мовив він розгублено. — У вас, часом, немає сестри-близнючки?

— Ні і не передбачається, — відказала Майра.

— Тоді я нічого не розумію! Щоб розв'язати цю загадку, потрібен час. А для мене час — гроші.

— До побачення. — Я потис йому руку. — Якщо опинюся на мілині, дам тобі знати.

— Завжди можеш на мене розраховувати.

— Дякую, старий, і на все добре! — І, коли Жуден пішов, я розчулено запропонував: — А тепер — нап'ємося!

— Ти сприйняв своє звільнення як справжній чоловік! — сказала Майра. — Тільки прошу тебе, Россе, не винувать мене в тому, що ти втратив свою паршиву роботу!

— І в гадці такого не маю. Мені треба впритул узятися до інших справ.

— І насамперед допомогти мені розшукати оту аферистку!

— Симпатична думка, хоч особливого зиску вона й не дасть.

Підійшов бармен.

— Чотири подвійні! — звеліла Майра.

— То що ми маємо з усіх пригод і мордобоїв? — підсумував я. — Два чуда і собаку, що розмовляє. Не вельми багато. До того ж, чудеса без пояснення…

Тут Ансель виявив незвичну активність.

— Нас чекають дуже важливі справи! Передусім треба знайти Хеміша Шамвея. Потім дівчину, що зіграла роль Майри. Не можна втрачати ані хвилини!

В його голосі була наполегливість, що видалась мені дивною. Я кинув на нього допитливий погляд. Ніколи ще не був Ансель такий заклопотаний.

— Яка муха вас укусила?

— Муха?.. Атож, муха… І не одна!.. — Він почекав, поки бармен поставить на стіл склянки й піде, а тоді заговорив знову: — Нагуалізм приховує в собі нечувані сили. Боюся, що декотрі з них починають впливати на наші долі.

— Та замовкніть ви нарешті! — розсердилася Майра. — Скільки можна торочити про всілякі там сили?.. Повеселитись не дають! Сьогодні вечір відпочинку, і тільки відпочинку! Завтра вирушаємо до Нью-Йорка. — Вона підвелася, піднесла склянку і виголосила: — Геть нудьгу!

Ми почаркувались.

Розділ десятий

Ми прожили в Нью-Йорку три дні і вже почали звикати до свого помешкання в Брукліні. І лише під кінець третього дня до мене дійшло, що побоювання Дона Анселя небезпідставні.

Ці дні минули в пошуках Майриного батька. Кожен мав своє діло, отож усі гуртом ми збиралися досить рідко. Одначе я помітив глибокі зміни, які сталися в Майриному характері. Вона зробилася напрочуд милою. Навіть перестала знущатися з Богля. Дівчина так змінилася внутрішньо, що це почало нас дивувати. Її нові уявлення про порядність викликали в нас легеньке збентеження.

Отже, настав третій вечір нашого перебування в Нью-Йорку. Того дня я побував у багатьох місцях, сподіваючись вивідати бодай що-небудь про Шамвея, і, можете не сумніватись, добряче набрався. А треба сказати, що я терпіти не можу підніматися сходами в темряві. Вимикач же, як на те, кудись зник. Я розгублено стояв у вестибюлі й думав: навкарачки мені, чи що, підніматися? Чи провести ніч тут, унизу?

Раптом хтось відчинив двері на сходи.

— Хто тут? — То був голос Майри.

— Якщо тобі не важко, ввімкни світло, — попросив я. — Ось уже п'ять хвилин його розшукую, а його все нема й нема.

Та вона, не озвавшись і словом, швидко побігла сходами нагору.

— Ну й манери! Не сказати навіть "доброго вечора"!

Майра була вже нагорі. Злий, як чорт, я навпомацки піднявся на другий поверх, тільки дивом не скрутивши собі в'язи. Тоді рушив просто до її кімнати й постукав. Відповіді не було. Я прочинив двері й зазирнув досередини. Хоч в око стрель.

— Майро, що ти там робиш?

Сонний голос відповів:

— У чім річ?

Цього разу мені пощастило одразу намацати вимикач. Майра підвела голову. На ній була яскрава піжама, у погляді читалося невдоволення.

— Іди й проспися! — сердито кинула вона.

Я вражено витріщився на неї.

— Я ж кілька хвилин тому розмовляв з тобою у вестибюлі. Як ти примудрилася за цей час роздягтись і заснути?

Майра випросталась.

— Ти п'яний як чіп! — Вона дедалі дужче дратувалася. — Я сплю з одинадцятої години. Іди під три чорти!

Я мізкував повільно, але в правильному напрямку.

— Слухай, голубонько! Хто ж тоді щойно піднімався сходами? Я ладен присягтися, що то була ти!

— Шукаєш причину, щоб вдертися до мене в кімнату? Забирайся звідси, п'янюго! Ще крок — і спущу зі сходів!

Ця дотепна ідея змусила мене зупинитись. Я впізнав колишню Майру з Мексіки.

— Хвилинку! Я, звісно, напився, але не до такої ж міри! — Я помацав її одяг. Він був ще теплий. — Та ти ж оце тільки-но зняла цю сукню!

— Звідки вона взялася? Перед тим, як лягти, я все повісила на місце.

— Ти певна? Але ж на стільці лежить купа речей. Якщо хтось із нас збожеволів, то це не я, серденько!

Майра вибралася з ліжка й здивовано втупилася в речі, що лежали на стільці.

— Відколи ми приїхали, я не діставала їх з валізи, — сказала вона занепокоєно.

— Гаразд, замнемо для ясності. Хоча й негарно обдурювати старших. А загалом мені начхати, де й з ким ти провела цей вечір!

— Та ні, я правду кажу. Не намагайся зробити з мене ідіотку!

— Все це якесь жахливе безглуздя, — сказав я з досадою. — Мабуть, лягай-таки і спи. — І вийшов.

Мушу сказати, що ця історія мене спантеличила. Уява запрацювала на повних обертах. Поза всяким сумнівом, сходами піднімалася саме Майра. Хіба могла вона лягти й заснути за ті кілька хвилин?.. Але навіщо їй було прикидатися, ніби вона спить? Чи вона таки сказала мені правду? Думки невпинно кружляли в моїй голові. Заснув я лише над ранок.

Тільки-но я встав, до мене зайшов Дон Ансель.

— Доброго ранку, — пробурмотів я, голячи підборіддя. — Мені здається, моя щетина задерев'яніла.

Ансель без запрошення сів на ліжко.

— Я багато думав, — сказав він. — Є речі, які мене дуже непокоять.

— Які саме?

— Дівчина на фотографії, — повільно й замислено промовив Ансель, — це і Майра і не Майра водночас. Дві різні людини не можуть бути такі схожі.

Я вибрав краватку й підійшов до дзеркала.

— Поясніть доступніше. Вранці я не дуже добре тямлю що й до чого.

— То слухайте! Сестри-близнючки в неї немає. Неможливо, щоб хтось був схожий на Майру аж до такої міри.

— А що, як Шамвей знайшов акторку, здатну чудово перевтілюватись — той тип заради грошей ладен на все.

Ансель похитав головою.

— Не думаю. Ваша версія мене не дуже переконує.

— До чого ви хилите? — Я пильно глянув на нього. — Поясніть!

— Хіба ви не помітили, які зміни сталися з дівчиною?

У моїй пам'яті чомусь спливли нічні події.

— Атож, зміни були. Але ось що сталося вчора ввечері…

Я розповів йому все як було.

Ансель слухав серйозно і не перебивав. Коли я закінчив, він ляснув у долоні й вигукнув:

— Виходить, я не помилився! Їх дві! У гру вступили невідомі могутні сили!

— А, сто чортів! — роздратовано вигукнув я. — Ну звісно, ви про це вже думали. Знов та сама пісня.

— Ви не читали книжку про доктора Джекіла і містера Хайда?[2]

— Читав… Але я не бачу зв'язку…

— У тій книжці є саме те, що нам треба… Там ідеться про уособлення добрих і лихих начал в одній людині. Такими властивостями наділений і нагуале. По-моєму, саме це й сталося з Майрою.

Я неквапно обсмикнув піджак і подивився в дзеркало. Сонячне світло не стало мені лестити. Я був блідий, під очима темні кола.

— Якщо не можете сказати чогось розумного, краще помовчіть.

— Ви не вірите мені тому, що не хочете вірити. Незрозуміле породжує страх. Ви вже почали боятись.

Я сів на край ліжка. Було цілком очевидно, що Ансель вирішив висловитися до кінця. І я скорився неминучому — приготувався слухати.

— Я гадаю, Кінтль зумів відокремити в Майрі добрі начала від лихих, наділивши кожне людським тілом. Ми маємо справу з двома Майрами, зовні цілком ідентичними. Одна з них — носій усіх позитивних якостей, друга — всіх негативних. Тепер ви розумієте?

— Нісенітниця якась! — відмахнувся я, відчуваючи до Анселевої гіпотези нездоланну відразу.

— Та ні ж бо, — промовив Ансель, похитуючи головою. — Якби я першого дня нашого знайомства спробував переконати вас, що існують собаки, які розмовляють, і жінки, що літають, ви могли б сказати щось подібне. Але ж усе це є!

— Ну… є-е… — протягнув я, подумки вертаючись до подій минулої ночі. — Отже, по-вашому, вона здатна змінюватись за власним бажанням?

— Не зовсім так. Скоріше, все це відбувається підсвідомо. Вона може й не підозрювати про це.

— Ваше припущення пояснює мою нічну пригоду.

— Саме так.

— А та, друга, — що діється з нею?

— Про це нам і треба дізнатись. У цьому криється небезпека для Майри.

— Що ви хочете цим сказати?

— Вернімося до самого початку. В кожній людині закладено погані нахили. Вони до певної міри пригнічуються вихованням, волею і середовищем. Досить ізолювати зло від усіх добрих впливів і довго втримувати його в цьому стані, як виникає небезпека утворення вкрай небезпечної криміногенної натури. Мені б не хотілося, щоб Майру покарали за злочини, яких вона не вчинила.

— Злочини, яких вона не вчинила? — приголомшено перепитав я.

— Еге ж. Припустімо, що Майрина копія, аби розважитись, чинить злочин. Відповідальність ляже на ту, котру всі вважають Майрою справжньою. Зовнішність ідентична. Відбитки пальців — ті самі. Тепер вам зрозуміла небезпека?

Я глибоко зітхнув.

— Слухайте, Доне, ця історія починає виходити за межі мого розуміння. Насамперед треба розшукати Шамвея. Але є ще нагальніша справа — поснідати. Я чую неповторний запах!

— Хвилинку! А отой суб'єкт на прізвище Келлі? Чи можна спробувати знайти його?

— Спробувати можна. Поговоримо про це за сніданком.

У їдальні Богль накривав на стіл.

— Сніданок готовий, панове. Яйця з шинкою, не проти?

— Живемо! Майра ще не спускалася?

— Ще мирно спочиває. Такі лялечки, як вона, полюбляють поніжитись у ліжку. А потім ще хтозна-скільки часу збираються. Терпіти не можу захололого сніданку.

Коли він вийшов, я зауважив:

— Сем став справжньою куховаркою.

— Смішно, правда ж? — мовив Ансель. — Молодик, що лигався з найжорстокішими чікагськими бандитами, тепер веде господарство і обслуговує Майру.

Сем повернувся, несучи на таці сніданок для нас. Потім приніс меншу тацю — для Майри — і знову вийшов.

— Отже, Келлі… — промовив я, напхавши рота. — Непогана думка, Доне. Тільки де його шукати?

— А ваша газета не допоможе? — Ансель налив собі кави. — Ви попросили б їх про таку послугу.

Я задумався.

— Є такий собі Дауді. Він у Маддокса за секретаря і знає чимало.

Весело насвистуючи, повернувся Сем і взявся снідати.

— Собаці поговорити захотілося, — сказав він. — Тепер він з Майрою балакає. Всякі такі слова говорять, мов два професори.

— Саме, а ти не чув, часом, про Келлі? — спитав Ансель. — Це той, що допомагав Шамвею.

— Келлі? Та тих Келлі по тисячі на фунт! Декого я, звісно, знаю. Але треба глянути на типа, про якого йде мова. — Сем наминав шинку й відповідав неуважно.

— Ну що ж, Доне, — сказав я. — Зразу ж після сніданку гайну до редакції. Може, там знайдеться якась ниточка.

— А Шамвей? — спитав Сем. — Якщо ми не знайдемо того пройдисвіта найближчим часом, то грошики здиміють.

— Робитимемо все можливе, друзяко, — запевнив його Ансель.

До кімнати зайшов Віскі.

— Ну що, панове? — запитав він, помахуючи хвостом. — Як воно життя?

— Якщо ти маєш намір надокучати нам своїми розмовами, — кинув я, — то старайся принаймні говорити правильною англійською мовою. Семів акцент тобі… гм… не личить.

— Який снобізм! — бундючно зауважив Віскі, рушаючи до Сема. — Що ти запропонуєш мені на сніданок? Здається, ця шинка трохи зажирна.

— Я можу зрізати жир. Це тебе влаштує? Ага! Є ще котлета. Годиться?

— М-м-м… — протягнув Віскі, — треба поглянути.

Вони подалися на кухню.

— Ну й запити в цієї тварини! — пробурчав я. — М'ясо з самого ранку! Харчами перебирає.

— Це спадкове, — долетів з кухні Семів голос.

— Отже, я вирушаю до "Рекордера". Бувай, Доне.

— Щасливо.

Та перш ніж піти, я піднявся нагору й постукав до Майри.

— Увійдіть!

Я ввійшов, нікого не побачив і став занепокоєно оглядати кімнату.

— Доброго ранку… Ти де?

— Доброго ранку, Россе, — Майрин голос долинув згори. Вони ширяла під стелею, читаючи якийсь роман і покурюючи.

— Стонадцять чортів! — вигукнув я, аж здригнувшись. — Невже тобі доконче вдаватися до таких штук?

— А чом би й ні? Я певна, що плавати в повітрі набагато корисніше, ніж у воді.

Вона опустилася до рівня мого обличчя, обхопила мене за шию і спустила ноги на підлогу. Та її так і поривало вгору.

— Ой, Россе! Я почуваюся сьогодні такою легенькою! Легшою за пір'їнку!

— А як з рештою?

— З рештою все гаразд. — її очі потемніли. — Який же ти був п'яний учора! Я тебе такого ще не бачила!

Я міг, звичайно, і помилитись, проте мені здалося, що переді мною Майра нового зразка.

— П'яний, проте не настільки, щоб не помітити деяких дивних речей. Краще сама розкажи. Ти знаєш, що я маю на увазі.

Вона сіла на ліжко.

— Я боюся. Знову дивні видіння. Мені здалося, ніби щось увійшло в моє тіло, а потім знову вийшло. А пам'ятаєш, на цьому стільці лежав одяг, якого я не діставала й не надягала?

Я занепокоївся.

— Чому ти згадала про одяг?

— Тепер його там немає! Ой, Россе, що ж це таке діється?

У відповідь я промимрив:

— Не знаю.

Та саме цієї миті до мене прийшла впевненість, що Дон мислив у правильному напрямку. Їх було дві! Неймовірно, але всі факти підтверджували той фантастичний здогад.

— Не думай про це, — сказав я лагідно. — Пробач, але мені час іти. Може, пізніше разом пообідаємо?

Її обличчя проясніло.

— Чудово! Де й коли?

— У Манетті за дві години. Там і поговоримо.

— Думаєш, удасться щось з'ясувати?

— Не знаю, але сподіваюсь. Деякі міркування є. — І вже виходячи, я додав: — Не тривожся! І не приходь з Віскі. Я хочу бачити тебе саму.

— Я так йому й скажу. Але він буде невдоволений.

— Сподіваюсь, його собача гідність витримає цей удар.

І я пішов.

Розділ одинадцятий

Портьє біля дверей "Рекордера", побачивши мене, збентежився.

— Привіт, Мерфі, — привітавсь я до нього. — Як приємно знову побачити твою пику! Як тобі ведеться? Давненько я тут не був.

— Що правда, то правда. — Він смикався, як риба на пательні. — Ви збираєтесь увійти, містере Мілан?

— Нічого від тебе не приховаєш! Є в мене такий задум.

— Дотепник ви, містере Мілан, — невесело посміхнувся портьє, немов ненавмисне відтісняючи мене від дверей.

Я запідозрив лихе.

— Що сталося?

— Та нічого особливого, містере Мілан. Тільки… містер Маддокс не велів вас більше впускати. Ми всі страшенно шкодували, але… Нічого не можна було вдіяти. Нічогісінько…

— Ясно. — Я зсунув капелюха на потилицю і сумно подивився на Мерфі. — Ти тут ні до чого, старий. Твоє діло —

виконувати наказ. Слухай, мені б треба перемовитися кількома слівцями з Дауді. Коли твоя ласка, перекажи, що я чекатиму його у Джо.

— Звичайно, містере Мілан! — Виконавши обтяжливий обов'язок, Мерфі помітно звеселів. — Зараз же й перекажу.

Я подався до Джо, почуваючись якось незатишно. Я працював на цю газету близько десяти років. То був мій дім, моя сім'я. І раптом...

Єдиним відвідувачем у Джо був Мак-К'ю з "Телеграм". Він сидів на високому табуреті і тієї миті, коли я ввійшов, набирав номер телефону. І він, і бармен витріщились на мене, як на вихідця з того світу.

— Привіт, Маку! — сказав я, всміхаючись. — Схоже, ти стовбичиш тут від учорашнього вечора.

Велике рухливе обличчя Мак-К'ю взялося брижами. Він ляснув мене по плечу.

— Росе Мілан! Ну й ну! А мені сказали, що ти там, у пустелі, зробив собі харакірі.

— Привіт, Віллі! — Я помахав рукою барменові. — Сік, будь ласка.

— Дуже приємно бачити вас знову, містере Мілан. Було б прикро втратити такого клієнта, як ви.

— А тому, друже, що я не п'ю в борг, — сказав я, вмощуючись на табуреті. — Це оті сидячі породряпи тільки й дивляться, щоб їм поставили на дурничку.

Мак-К'ю витяг долара й кинув його на стойку.

— Я пригощаю, Віллі. Вважаю для себе великою честю промочити горло з людиною, що наколола Маддокса на двадцять п'ять косих.

Я гмукнув.

— Гаразд, сховай свій долар. Це, либонь, перший, якого ти чесно заробив.

— Ну... коли вже ти наполягаєш, — сказав Мак-К'ю і досить охоче сховав гроші до кишені. — Так чи так, а мені дуже приємно знов тебе побачити. До мене дійшли чутки, що тебе кишнули.

— Просто "Рекордер" хоче в такий спосіб зміцнити наші зв'язки. Проте особисто я на це не згоден.

— Розкажи своїй бабусі!.. Коли ти повернувся з Мексіки?

— Кілька днів тому. Треба і тобі туди з'їздити, друзяко. Дуже цікава країна.

— Отож ти звідти й злиняв? Я чув, що там, крім піску й старих шкап, є тільки пісок і старі шкапи... Ну, мені вже треба бігти, — сказав Мак-К'ю, злазячи з табурета. — Ще побачимося. Які в тебе плани?

— За мене ти не хвилюйся. Я не чекатиму дощика в четвер. Щоб обвести круг пальця такого, як я, потрібен цілий полк Маддоксів.

Мак-К'ю зробив прощальний жест і рушив до виходу, мало не налетівши в дверях на чоловіка, який квапливо входив. Грубо витесане обличчя нового відвідувача було занепокоєне.

Мак-К'ю озирнувся.

— Ховай виторг, Віллі. З'явився ще один з "Рекордера".

Дауді відмовився навіть від кави. Він сидів і раз у раз жалібно позирав на двері. Його єдиним бажанням було розпрощатися зі мною якомога швидше. Я вирішив іти напролом.

— Де Шамвей?

— Звідки я знаю? — злякався Дауді. — А навіщо він тобі?

— Слухай, старий, — терпляче провадив я. — Мені невідомо, звідки ти можеш знати, де татусь Шамвей. Але питати я маю повне право. За це грошей не беруть.

— Не сердься, Россе, — примирливо промовив він. — Маддокс заборонив мати з тобою діло. Якщо він дізнається, що я розмовляв з тобою, він поставить мені клізму з товченим склом.

— Він тільки погрожує. Ви, так звані журналісти, що сидите на одному місці, від малорухомості дурнішаєте. Я обов'язково повинен побачити Шамвея.

Дауді знизав плечима.

— Дуже шкода, але я не знаю, де він. Вони з дочкою поїхали, не лишивши адреси. — І тужно подивився на двері.

— А Келлі? — й далі натискав я, знаючи, що довго вдержати Дауді не вдасться. — Про нього ти щось знаєш?

— Не багато. Це він знайшов Майру Шамвей. У принципі, премію мав би одержати тільки він, але вони з татусем домовились поділитися. Після офіційної зустрічі він приходив ще раз, але цього разу — сам.

— Чого він хотів? — спитав я, відчуваючи, що нарешті напав на щось варте уваги.

— Він хотів зв'язатися з Крюгером.

Мене охопив неспокій.

— З Пеппі Крюгером?

— Так. Пеппі тепер велика цяця! Він директор "Бруклін мотор компані" і активно орудує у східних районах міста. Ось уже півроку, як він наклав лапу на синдикат водіїв таксі. Знаєш цей фокус? Пеппі примусив директора компанії платити, а ті, хто відмовився, дуже скоро пошкодували про це. Тепер він там верховодить. Та я думаю, що генеральний прокурор скоро прищикне йому хвоста. До речі, Крюгер загріб стільки, що спокійнісінько може відійти від справ.

— Ну й погань, — сказав я з відразою. — Коли я побачив його вперше, він торгував ромом. Що ж від нього хотів Келлі?

— Хто його знає, — відповів Дауді, сповзаючи з табурета. — Ну, мені треба йти. Маддокс, певне, вже бушує.

— Дякую, Дауді. Ти мені дуже допоміг.

Він насторожено зиркнув на мене.

— Що ти замислив? Чому тебе зацікавив Шамвей?

— А ти б не став цікавитися типом, через якого тебе звільнили?

Дауді захвилювався.

— Не залазь у цю історію, Мілане. Маддокс не любить, коли втручаються в його справи.

— Мені начхати, що він любить і чого не любить.

Дауді іще раз з тривогою подивився на мене і подався до редакції "Рекордера", що була навпроти.

Я допив каву, закурив сигарету і взяв телефонний довідник. Виявилося, що Крюгер тепер мав особняк на 78-й Східній вулиці.

— Ти пам'ятаєш Пеппі? — спитав я у Віллі, що заклопотано робив сандвічі.

— Аякже. Колись він до нас заходив. Бував не часто і щоразу щось ламав. Відтоді він нібито нажив купу грошей. А що, він вас цікавить, Мілане?

— Можливо. У мене тепер стільки вільного часу, що я можу цікавитись чим завгодно.

— Лишилися без роботи? — співчутливо запитав Віллі.

— Просто відпочити надумав, — відповів я, позіхаючи. — А тільки-но захочу, знову працюватиму.

— До побачення, містере Мілан, — сказав Віллі недовірливо. — Сподіваюся, ви знайдете роботу.

Я теж на це сподівався.

За цей ранок я таки дещо розвідав. Чому Келлі хотів зв'язатися з Пеппі? Цікаво! Невже ті двоє пошили Келлі в дурні? А він з допомогою Пеппі хотів повернути гроші?

Я чудово пам'ятав Пеппі. Його неможливо було забути. Востаннє я бачив його років зо два тому в нью-йоркському суді. Генеральний прокурор звинувачував його у вбивстві, і я спостерігав, як Пеппі перешіптувався зі своїм адвокатом. На двох судових засіданнях він і разу не спіткнувся, і присуд був виправдувальний. Причому присяжні радилися зовсім недовго. На моїй пам'яті Пеппі чотири рази ставав перед судом за вбивства. І щоразу його виправдовували. Тепер він, без сумніву, вже сам наймає вбивць, за власні гроші.

Мені здавалося дуже важливим дізнатися, чого хотів Келлі.

Відповідь на це запитання міг дати тільки візит до Пеппі. Для цього слід було вигадати правдоподібну легенду. Навряд чи той новоспечений власник особняка вчепиться мені в горлянку. А втім, хтозна.

Так чи так, а треба діяти. Умоглядні розмірковування нічого не дадуть.

Я підкликав таксі й назвав адресу.

Будинок Пеппі Крюгера справляв солідне враження. Можна було подумати, що то житло мільйонера Вандербільдта чи Моргана. Особняк був великий, новий, міцний, з черепичним дахом, пофарбованими в бордовий колір стінами, й широкими, як у заміській віллі, вікнами.

Я піднявся гранітними сходами до дверей і подзвонив.

Літній чоловік, мабуть, управитель, відчинив масивні, оббиті залізом двері й запросив:

— Заходьте, пане.

Про мету візиту він навіть не спитав.

Я пройшов слідом за ним до просторого холу, вмебльованого в стилі щонайпізнішого модерну. І хоч це далеко не мій улюблений стиль, проте слід визнати, що від того модерну пахло неабиякою грошвою.

Управитель запитально поглянув на мене. То був високий сивий чоловік з водянисто-голубими очима. Його імпозантний вигляд цілком пасував до навколишньої обстановки.

— Пан хотів би когось бачити?

— Так, мені треба сказати кілька слів містерові Крюгеру.

— Містерові Крюгеру?

Дворецький нахмурився. Можна було подумати, що я попросив аудієнції у президента Сполучених Штатів.

— Атож, йому, — сказав я, всміхаючись.

— На жаль, містер Крюгер приймає тільки за попередньою домовленістю. Може, поговорите з його секретаркою?

— Думаю, ми обійдемося без попередньої домовленості. І не будемо турбувати секретарку. Мені потрібен містер Крюгер. Перекажіть, що його хоче бачити Росе Мілан із "Рекордера". Додайте, що наша зустріч і в його інтересах.

Якусь хвилю управитель уважно розглядав мене.

— Гаразд. — Він піднявся сходами і зник за дверима.

Чекати мені довелося довго. Нарешті я почув ходу. Але то був не дворецький. Я побачив на широких сходах молоду жінку. Здаля вона справляла приємне враження. Та коли наблизилась… У тієї тендітної брюнетки були бурштинові, мов у кицьки, очі із величезними, на всю райдужну оболонку, зіницями. І це надавало її обличчю якогось нестямно-демонічного вигляду.

— Я — Лідія Брандт, секретарка містера Крюгера. — У неї був глибокий гучний голос.

— Он як, — мовив я. — Атож…

— Ви хочете бачити містера Крюгера?

— Саме його. А не вас…

— Росе Мілан з "Рекордера", так?

Її бурштинові очі потемнішали.

— Так. Для гарних жінок — просто Росе.

— Чи не могли б ви повідомити про мету вашого візиту?

Мене охопило непереборне бажання дати їй щигля в ніс. Я помовчав, глибоко вдихнув повітря і проказав досить миролюбно:

— Я про все скажу йому сам. Не сердьтеся, що я не вдовольнив вашу цікавість. Але в нас, чоловіків, як і в жінок, є свої маленькі таємниці.

— Гаразд, ходімо, — сказала секретарка й рушила сходами вгору.

На другому поверсі вона відчинила двері і відійшла вбік, пропускаючи мене.

— Містер Крюгер прийде через кілька хвилин.

Я лишився сам у великій кімнаті, що, як видно, правила за бібліотеку. Поки я розглядав незчисленні книжки — здебільшого з криміналістики та юриспруденції, — двері відчинились і з'явився Пеппі.

Мушу зізнатися, що його вигляд дуже мене вразив. Востаннє я бачив Пеппі, коли він ще був звичайним торгашем. Відтоді він дуже змінився. Я чекав цього, але не до такої міри.

На цьому був халат із сірого шовку, оздоблений червоним крученим шнуром. З-під халата виднілася біла, теж шовкова, піжама. Обличчя його було гладеньке, без будь-якого натяку на зморшки. Здавалося, над ним цілу добу трудилися найкращі косметологи. Невеличкі білі руки вражали випещеністю, нігті являли собою шедевр манікюрного генія. Лише очі не змінилися — лишилися такі самі блякло-голубі. А лисий, як і раніше, череп відсвічував шляхетним глянцем.

Ми обмінялися швидкими поглядами, і Пеппі пройшов до кімнати.

— Чудова бібліотека! — з виглядом знавця промовив я, щоб якось розпочати розмову. — Хто постачає вас літературою?

— Чого ви прийшли?

У Пеппі був високий вкрадливий голос. Мені завжди здавалося, що саме такий голос має бути у японського дипломата.

— Фантастично! — сказав я, вдаючи захват. — Я пам'ятаю вас два роки тому. А тепер...

— Чого вам треба? — знову спитав він.

Я подивився на нього з ваганням. Кам'яна незворушність його погляду спонукала мене одразу ж перейти в напад.

— Де Келлі?

— Келлі... — повторив він і нахмурився. — Який ще Келлі? Що ви маєте на увазі? — Голос його бринів від злості.

— Є такий собі чоловік на прізвище Келлі. І мені треба з ним зв'язатися, — провадив я, спершись на дубовий стіл. — Мені сказали, що він вас шукав. Отож маю надію, що коли ви з ним у контакті, то зможете посприяти нашій зустрічі.

Пеппі уважно подивився на мене.

— Ніякого чоловіка на прізвище Келлі я не знаю.

— Дуже прикро. А я так сподівався на вашу допомогу.

— Чого вам од нього треба? — швидко спитав він.

— Нічого такого, що могло б вас зацікавити. Не хочу забирати ваш час. — Я підвівся.

— Не йдіть. Сядьте!

То не було запрошення. То був наказ. Втрачати мені було нічого, і я вмостився у великому кріслі.

Пеппі бгав пояс халата, і я зрозумів, що в голові у нього визріває якийсь план.

— Ви пішли з "Рекордера"?

Я кивнув головою.

— Пішов. Маддокс мене попросив. Оце така вдячність людини, якій...

— Що ви тепер робите? — перебив мене Пеппі.

— Живу на ренту, — відповів я з невимушеним виглядом.

— Можливо, я зможу дещо зробити для вас.

Я подивився на нього, намагаючись пригасити вогник неприязні в очах. Нічого доброго від нього чекати було не можна. І співробітництво з ним не входило в мої плани. Але треба було підтримувати розмову.

— Дякую, мені нічого не треба.

— Я пропоную вам одну вигідну справу, — сказав Пеппі, сідаючи в крісло навпроти. — Нічого такого, що могло б вам не сподобатись.

— Про що йдеться? — знехотя спитав я.

— Лу Андаску висунуто кандидатом на вибори. Треба, щоб хтось підняв його на щит. Він згоден платити двісті п'ятдесят на тиждень тому, хто за це візьметься. Якщо це вас зацікавить, мені досить лише слово сказати.

— Лу Андаска? Не знаю, не знаю… — сказав я, втупивши очі в різноколірні корінці книжок.

— Чудовий хлопець, — мовив Пеппі, розглядаючи свої наманікюрені нігті. — Саме те, що треба.

— Чому ви вирішили, що я візьмуся за цю справу? — спитав я, гарячково обмірковуючи ситуацію.

— Двісті п'ятдесят… Добряча платня, еге?

— Та що й казати. Але я маю інший клопіт.

— Облиште це, — коротко кинув Пеппі.

Ми обмінялись поглядами.

— Що ви, врешті, втрачаєте? З Шамвея ви нічого не матимете. Це старий тупак. Келлі теж непроторенний дурень. І дівчинці дайте спокій: жінки тільки шкодять ділу.

Всі карти було відкрито. Я просто не знав, що сказати ще. Пеппі потягнувся, мрійливо дивлячись у стелю.

— А якщо Андаску оберуть, відкриються нові перспективи. Я особисто в цьому зацікавлений.

Я позирнув на годинник. Наближався час побачення з Майрою.

— Слухайте, у мене призначено зустріч. Дайте час подумати.

— Квапити вас не буду. А на побачення вас одвезе мій водій. Де ви обідаєте?

— У Манетті.

— Вона вам подобається?

— Хто "вона"?

— Майра Шамвей, чорт вас бери!

— Звідки ви знаєте Майру Шамвей? До чого ви хилите?

Пеппі, на мою думку, перегинав палицю.

Я рвучко підвівся.

Пеппі теж устав і вийшов зі словами:

— Перепрошую, я зараз повернуся.

Я знову вгруз у крісло, намагаючись завбачити всі можливі ходи Крюгера. Невдовзі Пеппі повернувся. Вперше за весь час він усміхнувсь.

— Ви хочете подумати?

— Пеппі, поговорімо відверто. Що вам відомо про Майру Шамвей?

— Я читав газети і чув розмови, багато всяких розмов. Але зараз мене більше цікавить не Шамвей, а Андаска. Може, ви все-таки дасте згоду?

Я вибрався з крісла.

— Дайте мені час до завтра. Де я зможу знайти того хлопця?

— Гаразд. До завтра. Чекатиму вашого дзвінка. Тоді й домовимось про зустріч. То вам потрібна машина?

— Дякую. Я візьму таксі.

— Зателефонуйте неодмінно! Двісті п'ятдесят на тиждень... Такими грішми не варто нехтувати.

З'явився той самий літній управитель.

— Сюди, прошу, — сказав він і провів мене до вхідних дверей.

Я опинився на вулиці і кілька хвилин постояв, чекаючи, поки хоч трохи спаде нервове напруження. А тоді підкликав таксі й поїхав до Манетті.

Розділ дванадцятий

Коли я зайшов до Манетті, Майри ще не було. Я рушив до бару й замовив м'ятний коктейль.

Потім закурив, пригадуючи розмову з Пеппі. Було незрозуміло, чому він зробив мені ту дивну пропозицію. Знаючи Пеппі, я не мав сумніву, що тут може критися якийсь підступ. Тепер можна було з певністю сказати, що Пеппі знає Келлі і що Келлі до нього таки приходив.

Мої роздуми перервав прихід одної особи. Це була молода дівчина у вогняно-червоній сукні до колін. На плечах — біла шовкова хустка з великими червоними горошинами. Кумедний маленький капелюшок насунуто на брови вкрай визивно.

То була Майра.

І все-таки я впізнав її не зразу. Її манери здалися мені якимись новими, незнайомими.

Помітивши мене, вона помахала рукою, і я підійшов до неї.

— То ось де ти! Я примусила тебе чекати?

— Хоч як дивно, я тебе зразу не впізнав. У цьому, безперечно, винна твоя нова сукня.

— Подобається? — спитала вона, усміхаючись. — Я надягла її спеціально для тебе.

— Неперевершено! — схвалив я, питаючи себе, що ж у ній так змінилося. — Ходім сядемо. У мене був нелегкий ранок…

Як же приємно посидіти з такою гарною дівчиною! А кучерики які! Вперше можу помилуватися ними без поспіху.

Ми сіли.

— Невже ти став до мене приглядатись?

— Еге ж, — відповів я, присуваючись до неї ближче. — Ти зуміла позбутися Віскі?

— Авжеж! Щоб бути вільною! — відповіла вона, і голос її прозвучав несподівано різко.

Я придивився до неї пильніше. Вона усміхалась, але в очах не було веселощів. Потім спитала:

— Ти не змарнував часу?

Я розповів їй про Пеппі. Вона уважно вислухала мене, а коли я закінчив, спитала:

— То що ти думаєш робити?

— Ти про оту роботу? Нічого, звичайно. Мене зовсім не приваблює перспектива працювати на Пеппі.

— Одначе вона має певні переваги.

— З матеріального погляду — так. Але Пеппі — брудний тип. І довго він не протримається.

— Але ж ти маєш працювати з Андаскою?

— Це одне й те саме. Андаска всього лише підставна особа.

— Все-таки ти повинен добре подумати, перш ніж сказати "ні". Ти ще не вирішив остаточно?

— Я ще подумаю.

Я заплатив по рахунку, і ми пішли до ресторану.

Тільки-но офіціант прийняв замовлення і відійшов, я сказав:

— Я думав, для тебе найголовніше — розшукати батька.

— Коли чесно… — знизала плечима вона. — Мені загалом байдуже. Не знаючи, що на це відповісти, я лише кинув:

— Он як?

— Отак!

— А щодо дівчини, яка обвела нас круг пальця? Теж байдуже? Майра знову знизала плечима.

— Що зроблено, те зроблено. З допомогою цієї жалюгідної овечки батько здобув невеличкий тріумф. Ну й нехай… Та годі про це… Подумаймо краще, як підшукати тобі роботу.

— Звідки така турбота? Ти що, розраховуєш тепер тільки на мене? Це новина. Але я не заперечую, щоб ми, окрім усього іншого, були зв'язані грошовою пуповиною.

Майра обдарувала мене таким ніжним поглядом, що мені аж кров у голову вдарила.

— А чом би й не подумати про наше майбутнє? — відповіла вона, кладучи свою руку на мою.

— Чи не пройнялася ти до мене раптовою симпатією? — прошепотів я, стискаючи її руку.

— Можливо, але плани на майбутнє треба починати з пошуків постійної роботи.

— З моїм досвідом це неважко.

— От і добре. Для початку піди до Андаски, — порадила Майра якось надто вже квапливо.

— Чому ти так хочеш послати мене до того Андаски?

— Тому що вболіваю за тебе.

— Я ж сказав тобі свою думку про банду Пеппі. А роботу я знайду. Я працюватиму, але не на Андаску!

— Вислюк упертий! — кинула вона сердито. — Де ти ще заробиш двісті п'ятдесят доларів за тиждень?

— Я зароблю вдвічі більше, якщо репортажі будуть варті того.

Майра прикусила губу й відвернулася.

— Ну, коли так... — сказала вона й забрала руку.

Я зрозумів, що лірична нота в нашій розмові швидко глухне. Майра видимо щось приховувала. В цьому не було сумніву. І мені кортіло дізнатися, що саме.

Обід минув у мовчанці, коли не брати до уваги кількох банальних зауважень на адресу сусідів. Майра жодного разу не глянула мені в обличчя.

Коли ми вийшли з ресторану, я відчув полегкість.

Довго не було таксі, і, поки ми його чекали, я спитав:

— Що будемо робити? Можна повернутися додому й піти погуляти з Віскі, а можна поїхати в парк.

— Краще в парк...

Ми сіли на лаву в затінку. Кілька хвилин я бездумно споглядав молодих мам і няньок з дітлахами. То була б приємна річ, коли б не мати інших турбот. Я спробував узяти

Майру за руку, але вона відреагувала, як на мене, надміру цнотливо.

— Прошу тебе, не при людях!

— Начхати. Я маю дуже цікаву тему для розмови: поговорімо про нас, Майро.

— Гаразд. Що ти хотів сказати?

— Чом би нам не побратися? — недбало спитав я, не знаючи до пуття, чи справді хочу цього. Але мені було цікаво, що вона відповість.

— Навіщо? — кинула Майра, розглядаючи примруженими очима парочки на другому боці озера. — Мені не потрібен чоловік без певних занять. Який у цьому сенс? А захистити себе я й сама зумію.

— Є один нюанс. Одружуються не задля цього. Одружуються, бо кохають.

— Хто це тобі сказав? — Вона глузливо подивилася на мене. — Мабуть, ти вичитав таке в пораднику для шляхетних дівиць, виданому в кінці минулого століття.

— Знаєш, мені страшенно кортить жбурнути тебе в озеро. Оце саме зараз. — Я, звичайно, грав, проте в глибині душі мені справді було трохи прикро. — Майро, ти здатна на серйозну розмову?

— Стану здатна, як тільки зміниться твоє становище.

— І тоді ти даси згоду?

— Якщо твоє становище виявиться досить привабливим.

— Слухай-но, янголятко! Твоя меркантильність мене вбиває!

— Піди до Андаски, — сердито мовила вона. — Хоч би для того, щоб зробити мені приємне.

— А ті двоє? — спитав я, щоб змінити тему розмови. — Ти більше не хочеш шукати ні батька, ні Келлі? А ту, котра обвела тебе круг пальця?

— Россе! — голос її продзвенів, як срібний дзвіночок. — Головне — щоб ми були разом. Усе інше нічого не важить. І оті жахливі Сем і Дон. Спробуй забути про них. Мені здається, вони стоять між нами.

— Можна, звичайно, і покинути їх. Але спершу треба попередити.

— От і чудово! — підхопила Майра. — Їдьмо зараз же!

Я поглянув на годинник.

— Вони мають бути вдома, якщо тільки Сем не пішов до кав'ярні.

Коли ми спускалися кам'яними сходами, що вели до виходу з парку, Майра пригорнулась до мене.

— Отже, вирішено? Підеш до Андаски?

— Піду. Ввечері.

— Обов'язково?

— Обов'язково, коли ти цього так хочеш.

Сем вийшов нам назустріч із стурбованим виглядом.

— А, нарешті! — сказав він з полегкістю. — Віскі з вами?

— Ні, Майра його не виводила. Сем був у розпачі.

— Ах ти ж чорт! — гаркнув він. — Виходить, пес загубився! Я всю вулицю обнишпорив. Ніде його немає. Остання надія була, що Віскі з вами.

Майра похитала головою.

— Я його не бачила.

— Дарма, прибіжить, — докинув я. — Мабуть, знайшов собі подружку.

З'явився схвильований Ансель і почав з того ж запитання:

— Віскі з вами?

— Та не хвилюйтеся ви так. Вернеться він. Собакам треба час від часу побігати на волі.

Ансель подивився на Майру.

— Ого! Ви сьогодні просто чарівні. Як пообідали?

— Дякую, дуже добре, — сухо відповіла вона, знімаючи капелюшка.

— А Віскі? — здивувався Сем. — Тобі що, байдуже? Ти не допоможеш його шукати?

— Шукати Віскі? — мовила Майра. — Але ж Росе вважає...

— Росе?.. — перепитав Сем, широко розкривши очі. — Та у вас, я бачу, любов.

Майра повернулася до мене.

Поясни їм. — І швидко вийшла з кімнати.

Ансель і Сем дивилися на мене з підозрою. Я сів у крісло.

— За цей час сталося чимало подій, — сказав я їм і коротко розповів про розмову з Пеппі.

Вони вислухали мене мовчки. Потім Дон, поміркувавши, зауважив:

— Я чув про Андаску. Негідник, яких мало.

— Коли я був у Чікаго, він поставляв туди зброю, — докинув Сем. — З такими покидьками краще не зв'язуватись.

— Чого він хоче, ясно. Але незрозуміло, чому цього хоче й вона, — повільно промовив я, показуючи пальцем на стелю. — Вона зажадала, щоб я покинув вас і лишився з нею. Тільки з нею! Запевняє, ніби хоче, щоб ми були разом і я працював на Андаску. На решту їй начхати. Як вам це подобається?

Обидва похмуро мовчали.

— Вона більше не хоче думати про свого батька. Їй уже байдуже, що якась аферистка привласнила його гроші. Можна подумати, що це не Майра, а якась інша жінка, — сказав я, пильно дивлячись на Анселя.

— Атож, — погодився він. — Я розумію, про що ви говорите. Цікаво б знати…

— Треба дізнатися про все детальніше, — сказав я. — Може, таки зустрітися з Андаскою. Мені незрозумілий її інтерес до нього…

— Я з вами згоден. І Сема з собою візьміть.

— Де того типа шукати?

— Колись він мешкав у районі Мелбері-Парк, — сказав Дон. — Там мають знати, де його знайти.

— Ходімо туди, — мовив я до Сема. — А ви, Доне, чекайте нас тут і пильнуйте за дівчиною. Щоб вона не робила дурниць і ні в якому разі не виходила з дому. Я підозрюю, що це чергова еволюція.

— Покладіться на мене, — запевнив Дон.

Мелбері-Парк лежав на північ від Бруклінського мосту, біля китайських кварталів. Зовні цей район здавався спокійним, навіть трохи сонним. Одначе ось уже сто років це був найнебезпечніший куточок Манхеттена. Вбивства траплялися там щодня, і багато дітей роками не виходили з дому, бо їхні батьки боялися випустити їх навіть у коридор, щоб вони не

стали жертвою якогось маніяка. Юнаки — досить сильні, щоб захистити себе — зустрічалися з товаришами в сусідніх провулках. З цього добре угноєного грунту і вийшли перші нью-йоркські гангстери.

У наші дні класичні гангстери зникли. І в Мелбері-Парк стало тихіше. Проте квартали так само густо населені всілякими покидьками.

— Куди підемо? — спитав я Сема, відчуваючи на собі насторожені погляди непричесаних і стомлених жінок, що похмуро стовбичили на порозі вбогих осель.

— Знаю я тут одного хлопця, — мовив Сем, задумливо пошкрябавши потилицю. — Власника бару. Як же його звуть?..

Я терпляче чекав, намагаючись зберігати безтурботний вигляд.

— Баксі! Ну звісно, Баксі! — вигукнув Сем. — Як я міг забути! Він має знати, де знайти Андаску. Баксі знає цей район як свої п'ять пальців.

Баксі стояв за стойкою жалюгідного бару і глибокодумно вивчав спортивну газету, де була надрукована програма забігів на іподромі. Він подивився на нас із підозрою.

— Привіт, Баксі! — вигукнув Сем, вступаючи в напівтемне приміщення шинку. — Як тобі ведеться? Ще скрипиш?

Баксі примружився, придивляючись до нас. Потім його грубе спітніле обличчя освітилось усмішкою, і він дружньо штовхнув Сема в плече величезним кулачиськом.

— Богль! — привітно вигукнув він і потис Семові руку. — Звідки ти взявся?

Сем усміхнувся.

— Звідти. Приємно зустріти давнього дружка. Як живеш, Баксі?

Барменове обличчя посмутнішало.

— Ось уже шість років тут скнію. Ця мізерія дає гроші тільки на її ремонт. Тридцять смердючих монет на місяць, і не більше! Тьху! — Він із злістю плюнув на підлогу.

— От лиха година, — засмутився й Сем. — А я думав, гребеш лопатою. Це ж було непогане місце.

— Було непогане, поки були непогані хлопці. Пригадуєш? Сам Лакі чого тільки був вартий. А тепер лишається сподіватись хіба що на доброго Санта-Клауса.

— Я привів з собою приятеля. Його звуть Мілан, — перейшов до справи Сем, підштовхуючи мене вперед. — На нього можна покластися.

Баксі мигцем оглянув мене і подав ручисько.

— Семові друзі — мої друзі.

— Нам треба дещо взнати, — сказав Сем, притишуючи голос. Баксі почухав носа-картоплину, і його маленькі очиці зблиснули.

— Задумав якесь діло, Семе? — з цікавістю спитав він.

— Ще ні, — обережно відповів Сем, щомога намагаючись бути обачним і не сказати зайвого. — Але, може, скоро щось і буде. Ти Андаску знаєш?

Баксі шумно видихнув.

— Що ти хочеш цим сказати?

— Те, що сказав. Цей хлопець хоче на нього працювати. Але спершу хотів би дізнатися, з ким має справу.

Баксі подивився на мене пильніше.

— Тому Лу ведеться непогано. Дорогі костюми, модні сорочки. Він тепер на коні. Жінки так і крутяться довкола нього.

В чому ж секрет? — допитувався Сем.

Баксі понизив голос.

— Можеш сам допетрати: його фінансує Пеппі Крюгер. Вони заодно!

— Тепер, я думаю, не завадить і хильнути, — зауважив Богль, промовисто позираючи на ряд запорошених пляшок.

— Нехай твій приятель не сумнівається, — запевнив Баксі, виставляючи пляшку. — Ідіть туди сміливо. Діло надійне.

Поки Сем заливав очі, я звернувся до Баксі:

— Кажуть, з Крюгером невдовзі покінчать. Тоді я влипну по вуха.

— Так може думати тільки ненормальний! — переконано заявив бармен. — Ті двоє — сила! Вони нічого не бояться.

Але я вже не слухав його. Мою увагу привернуло дещо за вікном.

— Почекай мене, Сем, — швидко мовив я. — Зараз вернуся.

Вони провели мене здивованими поглядами.

А побачив я собаку, що дибав тротуаром, тулячись до стіни. То був величезний вовкодав, а собака такої породи — дивовижа в тих кварталах. Я був певен, що бачив Віскі.

Коли я вискочив на вулицю, собаки вже не було видно, але кривавий слід показував, куди він подався.

У кінці брудного провулка насилу шкандибав наш Віскі.

— Віскі! — гукнув я, підбігаючи до нього в ту мить, коли пес без сил звалився на землю. — Що з тобою, друзяко?

Навряд чи варто було й питати. На плечі собаки кривавила величезна рана. Друга рана була на спині — явно від удару палицею. Віскі пускався духу — про це виразно свідчили його напівосклілі очі. Потрібна була негайна допомога.

— Не бійся, — лагідно сказав я, опускаючись навколішки поряд з ним. — Зараз ми до тебе візьмемось.

— Не гайте часу, — ледь чутно прогарчав він. — Вони її схопили. Викрали, коли вона йшла на побачення. У Манетті вас чекала не Майра, а та, інша…

— Інша? — тупо перепитав я. — Кого викрали? Хто викрав? Про що ти говориш?

Віскі спробував ще щось сказати, та раптом його очі сповнилися жахом. Він клацнув зубами, спробував підвестись, але знову впав на тротуар.

— Лежи тихо. Зараз я збігаю по Сема, і ми тобі допоможемо, бідолахо. Але мені треба знати, про яке викрадення ти казав. Хіба Майру викрали?

Віскі підняв морду, намагаючись заговорити, та, на мій жах, лише загавкав.

Розділ тринадцятий

Вертаючись до бару по Богля, я напружено думав: що ж хотів сказати мені Віскі? Висновок напрошувався найнеймовірніший. Але й уся наша історія межувала з містикою.

Отже, на побачення до мене приходила не Майра. Справжню Майру викрали. Чим швидше я викрию самозванку, тим краще. Тепер, коли Віскі тяжко побитий і втратив здатність говорити, він допомогти не зможе. Доведеться почекати, поки він очуняє настільки, що зможе пояснити, хто на нього напав і чому. Казати Боглю, що є дві Майри, не варто. Він просто назве мене божевільним.

Я доручив Семові відвезти собаку до ветеринара і якнайшвидше повернутись. Причину такого поспіху пояснювати не став. Богль, що розхвилювався мало не до сліз, схилився над Віскі.

Я вскочив у таксі і помчав додому.

То була найдовша в моєму житті поїздка. Я страшенно хвилювався, хоча й сам не розумів чому.

Коли ми нарешті доїхали, я жбурнув водієві гроші й стрімголов злетів на ґанок.

Тиша в нашому помешканні так приголомшила мене, що я аж задихнувся.

— Анселю! Анселю, де ви? — Мій голос звучав хрипко, мов чужий.

Може, він у кухні? Я кинувся туди. Нікого. Це мене трохи заспокоїло. Як видно, Дон вийшов трохи прогулятись.

Я вже був зібрався піднятись на другий поверх, як помітив бічним зором щось дивне.

Під канапою лежав якийсь предмет. Я придивився ближче — то була вогненно-червона Майрина сукня, зібгана жужмом. Я розгорнув її і здригнувся. Перед і поділ були просякнуті кров'ю.

Майрина сукня в крові! Виходить, Майру вбили! Це було жахливо. Я оглянув сукню уважніше. Слідів від кулі чи ножа не було. Тоді це не Майрина кров, а когось іншого?

Я пожбурив сукню і збіг сходами нагору.

Двері до Анселевої кімнати були незачинені. Старий знахар лежав упоперек ліжка. Плями крові вкривали стіну і паркет. Я ніколи не помічав, що він такий малий, поки не побачив його на ліжку.

Анселеве обличчя було землисто-сіре. Я примусив себе доторкнутися до нього. На шиї, під шкірою, ще тіпалася жилочка, яка з'єднувала Анселя з життям.

Лише тепер я зрозумів, як прив'язався до старого. Якби мені в ту мить трапив під руку вбивця, я порішив би його без вагань.

— Доне, — тихо мовив я, не наважуючись підняти його. — Що сталося, Доне?

Він розплющив очі й подивився на мене без будь-якого виразу, не впізнаючи.

— Це я, Мілан, — сказав я. — Що треба зробити? Вас серйозно поранено?

Та я вже знав відповідь: жити йому лишалося щонайбільше кілька хвилин. Губи його безгучно заворушились. Він намагався щось сказати. Я наблизив вухо до його губів, але не міг вловити й звуку.

Треба будь-що допомогти йому заговорити! Він не повинен умерти, не назвавши ім'я вбивці!

Я збігав до їдальні і повернувся із склянкою віскі.

— Випийте, Доне, — сказав я, підводячи йому голову. — Це вас підкріпить. Віскі справило бажану дію.

— Ви мали рацію. Це не Майра, — прошепотів він нарешті. — Тільки-но ви пішли, вона напала на мене. Я не догледів. Треба було цього чекати. Стережіться, Россе… Я ж казав вам… Вона небезпечна…

Ансель заплющив очі. Я злякався, що він помер, але старий просто збирався на силі. Потім заговорив знову.

— Вона спробує звалити все на Майру… — Голос його тремтів. — Треба врятувати її, Россе… Я попередив вас… Де Майра? Що з нею?

— Не тривожтеся, Доне. Я все зроблю. А ви полежте. Зараз я викличу лікаря. Все минеться.

— Треба розшукати Майру і забезпечити їй алібі, — із зусиллям говорив далі Дон. — Не викликайте поліцію. Спершу треба знищити все, що можна використати як докази проти Майри. Та, інша, ні перед чим не спиниться. Вам треба позбутись її до кінця місяця. Щоб вона знову не вселилася в Майру. Вона, звичайно, спробує це зробити після повного місяця.

Від хвилювання я розумів не все, що він казав. Ансель помер тієї хвилини, коли до кімнати заходив Сем.

Він підійшов до нас геть розгублений.

— Все кінчено, бідолашний мій Семе, — сказав я, підводячись.

Я розумів, що марно тепер пояснювати Боглю, як усе сталося. А втім, так чи так, пояснити було треба.

Богль поглянув на нерухоме тіло товариша і судомно вчепився в мій рукав. Його обличчя за кілька секунд налилося кров'ю, потім зразу ж смертельно зблідло. Він смикнув за рукав так, що мало не зірвав з мене піджак разом із сорочкою. Очі його виблискували диким гнівом.

— Хто це зробив? — загорлав він і штовхнув мене з такою силою, що я вдарився об стіну. — Кажи!

Він себе не тямив від люті. В такому стані будь-які пояснення навряд чи дійшли б до нього. Я сказав, що й сам нічого не знаю, і спробував вивільнитися. Але у Сема була залізна хватка.

— Заспокойся. Так ти нічого не доб'єшся.

Він пирхнув і із злістю відштовхнув мене. А потім нахилився над мертвим приятелем, узяв його за руку і заплакав, мов дитина. Я вирішив, що краще лишити його наодинці з Анселем.

Ситуація складалася геть заплутана. Мене мучив страх за Майру й глибоке співчуття до Анселя. Я хотів, щоб та, інша, відповіла за вбивство.

Я пішов до їдальні і одним духом вихилив півсклянки віскі. Потім сів і поринув у роздуми.

Вбивство очевидне. Доведеться пояснювати поліції те, що пояснити неможливо. Якщо Майру запідозрять, їй кінець. Сукня, забруднена кров'ю, — достатній доказ для арешту. Я

підняв сукню, міркуючи, як її позбутись. Дон звелів знищити докази.

Раптом сукню вихопили в мене з рук. Це зробив Богль, який підкрався непомітно. Він побачив криваві плями, кивнув: тепер йому, мовляв, усе зрозуміло, — і спитав з моторошним спокоєм:

— Де вона?

Я завжди вважав Богля брутальним, але сумирним хлопцем. Тепер переді мною стояв лютий убивця.

— Треба спокійно про все поговорити. Ковтни віскі, Семе, заспокойся.

— А! То це точно вона, — пробурмотів він. — Нехай не сподівається, що це їй так минеться. Я сам про неї подбаю. І як ти можеш її любити, цю підлу бестію? Ну, та дарма, я її так оброблю, що любити тобі буде нічого!

— Не будь дурнем, Семе. Я розумію тебе. Дон був добрий чоловік. Але Майра його не вбивала.

— А оце? — показав він на сукню.

— Розумієш, Семе… Не знаю, як тобі це пояснити. Сукня — її. Але вбила не вона!

— Розкажеш це поліції! А якщо їй пощастить викрутитись, я сам з нею розправлюся! — прогарчав Сем, рушаючи до телефону.

Якщо сукня потрапить до поліції, Майру вже ніхто не врятує. За нею ганятимуться по всій країні.

Я наздогнав Богля і, вхопивши за плече, примусив повернутися.

— Дай спокій тим нишпоркам з поліції. Розберемося з цим самі. За всією цією історію стоїть Крюгер. Невже ти не розумієш?

Сем смикнув плечем, скидаючи мою руку.

— Ти за кого мене вважаєш? Я знаю, що ти через неї просто очманів, але мені на це начхати. Як же не викликати поліцію, коли Дона вбили?

— Гаразд, дзвони, якщо ти так хочеш, — удавано сумирно промовив я, заходячи Боглеві за спину.

Мені страшенно не хотілося нападати на нього ззаду, але іншої ради я не бачив. Він не дав би мені знищити сукню.

Але Богль чекав від мене якогось підступу. Він повернувся і пробурчав:

— Тільки без дурниць. Тобі мене не подужати.

— Але спробувати можна, — відповів я і завдав удару.

Богль позадкував і удар ковзнув по щоці. Я, в свою чергу, дістав від нього такого штурхана в бік, що протанцював аж до стіни. Що-що, а битись він умів. У цьому можна було не сумніватися.

Сем опустив руки.

— Годі. Я не хочу тобі зла. Але якщо не вгамуєшся, начувайся. Зрозуміло?

Це було аж надто зрозуміло. Але якщо я його не зупиню, то Майрі кінець. Я ступив уперед.

— Подумай хоч трохи, — благально мовив я, гарячково шукаючи якомога переконливіших доказів. — Кажу тобі, що Майра тут ні до чого. Вона любила старого не менше від тебе. Вона не здатна на таке. Ти ж сам це знаєш!

— Он як? А ця сукня? І хіба не вона залишилася з Доном? Де ж вона?

— Крюгер викрав її, йолопе ти безмозкий! — вигукнув я, усвідомлюючи, що ми втрачаємо дорогоцінний час — Невже ти не розумієш, що все це зробила банда Крюгера? Їм для чогось потрібна Майра. Дон втрутився в цю справу, і вони його ліквідували. А поки ми тут просторікуємо, вони тікають.

На мить мені здалося, що Сем повірив у мою версію. Потім очі його потемнішали.

— А сукня? — роздратовано випалив він. — Її сукню Крюгер лишив нам на згадку?

Конверт ми помітили одночасно. Тільки Бог знає, чому він раніше не впав мені в око. Як видно, смерть Дона Анселя геть вибила мене з колії. Білий конверт стояв на каміні поряд з годинником.

Ми кинулись до нього одночасно. Я б устиг перший, але кулак Богля двигонув мені у вухо, немов кувалда. Знепритомнів я лише на кілька секунд, але за цей час Богль устиг прочитати листа.

Я повільно підвівся. З виразу обличчя Богля я зрозумів, що тепер будь-які слова марні і переконати його, що Майра не винна, годі й сподіватися.

— Це для тебе, — сказав він холодним, безвиразним голосом. — Вона пише, що збирається знешкодити Дона і втекти. Вона знову напише тобі, коли справи підуть краще. — Він засунув записку в кишеню. — Може, ти й це мені поясниш? Адже ти так добре все розумієш!

Я ледве тримався на ногах, у голові паморочилось, проте я намагався мислити логічно. Треба було заволодіти листом. Не потрібні ніякі інші докази, щоб послати Майру простісінько на електричний стілець. Тепер я зрозумів зміст Донових слів. Та, що вбила його, мала намір все звалити на Майру. І тепер Богль, з наївності своєї, допоможе їй у цьому.

— Хочеш ти цього чи ні, але тобі доведеться вислухати мене, — сказав я. — Дон пояснив мені все, що сталося. Про все розказувати довго. Головне ось що: дівчина, з якою я бачився у Манетті, була не Майра, а та, що видає себе за неї. Їх неможливо відрізнити одну від одної, такі вони схожі.

Я переказав йому і свою розмову з Віскі. Богль у властивою йому відвертістю відрубав:

— Та лялька заморочила тобі голову. Ти ладен на все, аби врятувати її шкуру. Але зі мною цей номер не пройде. Побережи свої казочки для нишпорок.

Як я й передбачав, моя спроба переконати Богля провалилася. Єдине, що мені тепер лишалося, була брутальна фізична сила. Я кинувся на Богля з кулаками.

Цього разу я діяв розважливіше. Удаваний випад зліва, потім удар справа. Але Богль добре знався на цих штуках. Він прийняв удар лівим передпліччям і відповів важким ударом в обличчя. Не тямлячи себе з люті, я пробивався крізь град ударів. Мені вдалося притиснути його до стіни й завдати кілька непоганих ударів, перш ніж він поклав мене неперевершеним аперкотом.

Я швидко підхопився і кинувся в нову атаку. Наслідок був той самий. Відлетівши до стіни, я впав на коліна.

Богль підступив до мене. Побачивши його обличчя, я аж похолов: Богль озвірів від люті. Добре буде, якщо я вийду з цієї бійки живий, подумав я і, сяк-так випроставшись, завдав йому удару в голову і два короткі в живіт.

Боглеві кулаки працювали, як молоти. Мої ребра тріщали. Я ледве вивернувся і провів прямий в обличчя. Богль відступив, і я з новим запалом пішов в атаку. З його гарчання я зрозумів, що мої удари влучили в ціль. Та хіба втримаєшся проти здоровила, важчого за тебе на двадцять фунтів?

Він рушив на мене, мов танк, і вдарив чотири рази поспіль. Усе сталося блискавично. Вивернутись я не встиг. В голові у мене щось спалахнуло, і я знепритомнів.

Випливши на поверхню, я виявив, що лежу на підлозі сам. Я повільно підвівся і помацав щелепу. Хвалити Бога, ціла. З полегкістю зітхнувши, я підійшов до столу і ковтнув віскі. Це мене підбадьорило, і я, справедливо розваживши, що

повторний курс лікування не завадить, ковтнув ще. Третім ковтком я закріпив успіх.

На Богля я не сердився. З його погляду він діяв цілком правильно. Бувши ним, я зробив би те саме.

Я пішов до ванни й підставив голову під струмінь холодної води. Тепер зі мною все було більш-менш гаразд. Виходячи в хол, я почув сирену поліційної машини.

Сем сидів у холі. Його розпухле, в синцях обличчя мало вигляд не набагато кращий за моє.

Ми обмінялися поглядами. Він винувато сказав:

— Даруй мені, друзяко, але та краля має дістати по заслузі. Я не винен, що ти за нею так сохнеш.

— Дарма, Семе. Але щодо Майри ти помиляєшся від початку до кінця.

Прибули охоронці порядку. Серед них були добре знайомий мені Кленсі з відділу розслідування вбивств, два агенти і фотограф.

Я чув метушню в передпокої, але це мене вже не цікавило. Нехай усе йде своїм звичаєм. У належний момент я спробую витягти Майру з халепи.

Я чув, як Кленсі піднімається сходами, щоб оглянути труп. Він зоставався нагорі досить довго. Нарешті спустився разом з Боглем, лишивши своїх колег клопотатися відбитками пальців та іншими формальностями.

Кущуваті брови і темне обличчя Кленсі надавали йому суворого вигляду. Він безперервно курив і намагався триматись, як детектив з гангстерських фільмів. Але, слід визнати, зірок з неба він не хапав. Захвату від того, що саме йому доручено цю справу, я не відчув.

Кленсі підійшов до мене.

— Кого я бачу! — вигукнув він. — Росе Мілан! Що ви тут робите?

— Привіт, Кленсі, — відповів я, потягуючись. — Давненько ми з вами не бачились.

Він здивовано втупився в моє обличчя. Потім перевів погляд на Богля.

— Ви що, билися?

— Про що ви?

— Не прикидайтесь. На ваших обличчях усе написано. — Голос Кленсі звучав різко.

— А, он ви про що, — недбало мовив я, знизуючи плечима. — Це такий народний звичай, привезений мною з Мексіки. Одні носять бороди, інші сережки, а я — синці. Там тепер це дуже модно. Правда ж, Семе?

Богль нічого не відповів. У присутності полісменів він почувався незатишно.

— Ви такий же хитрун, як і були, еге? — сказав Кленсі. — То що воно за бійка?

— Не чіпляйтесь до дрібниць. Іноді просто необхідно розім'ятись. Якщо хочеш тримати себе у формі — тренуйся.

Кленсі сердито прикусив сигарету і з підозрою поглянув на мене.

— Гаразд. Облишмо поки що це. Що вас сюди привело?

Я коротко розповів про те, як познайомився з Анселем і Боглем у Мексіці, намагаючись не згадувати про Майру.

— Що ви знаєте про дівчину?

Запитання було поставлене з таким виглядом, ніби на Кленсі було спрямовано з десяток телекамер, а захоплена юрба прагнула автографа уславленого детектива.

— Про яку дівчину ви говорите? — обережно спитав я.

— Про Майру Шамвей, хай вам чорт! — похмуро відповів він.

— Про котру саме Майру Шамвей? Їх дві.

Кленсі мало не проковтнув сигарету.

— Як це дві? Що ви мелете?

— Слухайте, Кленсі, в цій історії багато дивного, такого, про що ви ніколи не чули, не читали й чому навряд чи повірите

зразу. Але відкиньте упередження, і тоді я спробую розповісти все, що знаю.

— Не вірте! — ревнув Богль. — Та дівиця звела його з розуму.

Кленсі скоса глянув на Богля.

— Коли мені буде потрібна ваша думка, я вас повідомлю, — сухо сказав він. — А поки що помовчіть. — І повернувся до мене. — Ну, Мілане?

Я запропонував йому сісти.

— Влаштовуйтеся зручніше. Історія довга. Вам доведеться мобілізувати всі ваші розумові ресурси.

— Дайте спокій моїм ресурсам, Мілане, і будьте обачніші. Я знаю, що ви вважаєте себе великим спритником. Але якщо спробуєте морочити голову, посаджу вас під замок. Вам таке до душі?

— Не треба погроз, друже! — кинув я хвацько.

На жаль, це була тільки бравада. Якщо я попаду до в'язниці, хто допоможе Майрі?

— До діла, Мілане, до діла!

Думка розповісти такому обмеженому типові всю мексіканську історію була не надто дотепною, але іншої ради я поки що не мав.

Кленсі слухав мене з сонним виглядом. На самому початку розповіді він закурив сигарету, і по кімнаті поплив сморід паленої ганчірки. Вже після другої затяжки Кленсі дав сигареті погаснути. Судячи з його манери курити, однієї сигарети йому вистачало днів на п'ятнадцять. Та коли брати до уваги сморід — надзвичайно ядучий і стійкий, — то цей час подовжувався чи не на роки.

Не дійшовши й до половини розповіді, я зрозумів, що марную час. Кленсі явно не міг збагнути, чи то я з'їхав з глузду, чи зумисне морочу йому голову. Він дедалі дужче хмурнів і здавалося, ось-ось вибухне.

— Отакі справи, — підсумував я. — Одну Майру викрали, а друга Майра вбила Анселя.

Ім'я Крюгера я не назвав. Він був надто міцним горішком для Кленсі. Я хотів узятися до нього сам, без втручання поліції.

— Ну й наплів! З вами не занудьгуєш! — зауважив Кленсі й глибоко зітхнув. — Треба геть зсунутися, щоб розповідати таке на суді. Якби я не знав вас, Мілане, то зараз же забрав би з собою.

Я тицьнув пальцем на Богля.

— Ось перед вами живий свідок, Кленсі. Він бачив усе, про що я допіру розповів: перетворення на ковбасу, жінку, яка літає, собаку, який розмовляє, тощо.

— А ви що скажете? — звернувся Кленсі до Богля. — Ви бачили, як людина перетворилася на ковбасу?

Богль перевів погляд з Кленсі на мене.

— Він вам просто мізки пудрить! Адже я казав. Нічого такого я не бачив. Дурниці якісь!

Я крикнув, скипаючи:

— Кретин! Ти ж чудово знаєш, що все це правда!

— А! Он воно як! — Кленсі побагровів од злості. — Мені все це набридло, чуєте? Або ви, Мілане, розповідаєте все щиро, або я саджаю вас під замок.

— Отакої! Я ж вам розповів усе, як було!...

— Гаразд! — урвав мене Кленсі і підвівся. — Годі. Послухаємо, що скаже шеф.

Я з докором подивився на Богля.

— Чого ти добиваєшся?

Семове обличчя нервово пересмикнулось.

— Можеш базікати все, що хочеш! — люто кинув він. — Я примушу її заплатити за все. Якщо нишпорки не впораються, я сам про це подбаю. Той, хто порішив Дона, своє дістане!

— Це кого ти назвав нишпорками? — обурився Кленсі.

— Тих, кого так називають, — насмішкувато озвався Богль.

Перш ніж Кленсі встиг відреагувати, перед дверима зупинився санітарний фургон.

Ми замовкли, дивлячись на сумне видовище. Ледве побачивши ноші, Сем заплакав.

Розділ чотирнадцятий

Головного інспектора звали Саммерс. Я непогано знав його. У доброму гуморі то був досить милий чоловік, але в лихому поводився так, ніби його ґедзь укусив.

Перш ніж прийняти, він протримав мене в коридорі близько чотирьох годин. Я був уже в напівбезтямному стані.

— День добрий, Мілане, — сказав він, коли Кленсі заштовхнув мене до кімнати. — Даруйте, що примусив вас чекати. Сідайте.

Я потис руку головного інспектора і сів. Кленсі, спираючись на підвіконня, стояв за спиною шефа і жував погаслу сигарету, так наче позував перед фотокамерами.

— Отак воно, значить, — зітхнув Саммерс і втупився в мене довгим поглядом. Потім, неначе схаменувшись, простяг пачку сигарет. — Куріть. І ось що, Мілане. Виявитися причетним до вбивства… Це на вас не схоже. Я вважав вас обачнішим.

— Ні до чого я не причетний. Без жартів! Тільки й того, що я знайшов бідолашного старого.

— Звісно, ви тільки знайшли його. Але чому саме вам було адресовано записку, в якій відома вам особа зізнається, що пришила його?

— Усе це дурниці, — повільно мовив я. — Вона не вбивала й не писала записки. Це зробила інша.

Саммерс сховався за густою хмарою диму.

— Інша? Он як! Чоловік, що перетворився на ковбасу, собака, який розмовляє, жінка, що літає. Атож, Кленсі мені розказав.

Запала мовчанка, така глибока, що я чув цокання свого годинника.

— Казна-що, — мовив нарешті Саммерс. — Я не маю часу вислухувати безглузді вигадки. Я не Кленсі, мені голову заморочити важко.

З його погляду я зрозумів, що настав час змінити тактику.

— Допитайте дівчину. Чого ви на мене всіх собак чіпляєте?

— Будьте певні, доберемось і до неї. Тільки-но вона опиниться під замком, ми знайдемо, що в неї спитати. А потім запропонуємо сісти на симпатичний теплий стільчик з електропідігрівом.

Виходить, вони ще не заарештували її. Хвалити Бога!

— Ваша подружка, коли не помиляюсь? — запитав Саммерс удавано благодушно.

Я заперечливо похитав головою.

— Ні. Просто вона мені подобається. Приваблива, цікава… Але це більше того.

— А Богль нам сказав інше.

— Це упереджений свідок. Він був найкращим другом старого. Отож і забрав собі в голову, що його друга вбила Майра. Тепер він буде говорити все що завгодно, аби тільки помститись їй. А ви його слухаєте!

— Виходить, ви вважаєте, що вона не винна?

— Це ж очевидно! — різко відповів я. — Я вже казав про це!

— Ви єдиний, хто так думає. Навіть вона сама зізналась. — І він поплескав по аркушику паперу, в якому я впізнав записку, перехоплену Боглем.

Нерви мої напружились, наче струни, і я не втримався від сарказму.

— Що ж! Маєте сукню, заляпану кров'ю, маєте щось на зразок самообмови… Вперед! Ви на правильному шляху до того, щоб стратити невинну людину.

Саммерс погладив себе по потилиці, крекнув і повчально зауважив:

— Не тільки це. Не тільки! На руків'ї ножа — відбитки її пальців. На піджаку старого — її волосина. Ні, Мілане, справа ясна. А ваша поведінка мене просто дивує. Раджу поводитись розумніше.

Я знизав плечима.

— У такому разі допомогти вам неможливо. Я хотів зголоситися свідком, але, оскільки ви не змогли перетравити мою історію, відмовляюсь.

Саммерс задумався.

— Розкажіть-но все самі. Я давно вас знаю, Мілане, і ніколи не вважав брехуном. Хочу вислухати розповідь з ваших власних уст.

Кленсі зітхнув і зробив застережливий жест, але його не було взято до уваги.

Я повторив те, що вже розказав Кленсі.

Саммерс слухав, не зводячи з мене холодного непроникного погляду і за своєю дурною звичкою невпинно гладив потилицю.

Коли я закінчив розповідь, він зауважив, не довго думаючи:

— Добра історія для роману. Фантазія у вас працює, нічого не скажеш.

— Еге ж, історія добра. Мало того — правдива. З цією поправкою з висновком згоден.

— І собака, що говорить! Звичайнісінький пес, який розмовляє так само, як ми з вами! До речі, де він?

— У лікарні для собак. Його відвіз туди Богль. Можете в нього спитати. Він скаже.

— Вже питали. Богль уперто заперечує, що собака колись говорив.

— Розшукайте найближчу від Мелбері-Парк ветлікарню. Ви неодмінно знайдете собаку там.

Обличчя Саммерса проясніло.

— Займися цим, — кинув він до Кленсі. — Цікаво буде погомоніти з собачкою.

Але тут я пригадав останні події, і в мене перехопило дух.

— Постривайте! Після того, як його вдарили по голові, він більше не говорить. Тепер пес тільки гавкає.

Мовчання було довге й гнітюче. Саммерс спохмурнів.

— Ага! Дивно, що пес тільки гавкає. — Помітивши вагання Кленсі, він наказав — їдь куди сказано. Все одно собаку треба розшукати. Я хочу знати напевне, що до ветлікарні доставили пораненого собаку.

Кленсі вийшов.

— Мені дуже жаль, Саммерсе. Розумію, що все це скидається на вигадки. Але все воно правда. Собака говорив ще вчора. Богом присягаюся!

— Собака більше не говорить. Може, й та пташка вже не літає? У мене вона долітається! — Очі Саммерса виблискували гнівом. — Коли б не знав вас так давно, було б вам непереливки. Я попросив би своїх хлопців освіжити вашу пам'ять.

Я нервово засовався на стільці. І раптом, несподівано для самого себе, випалив:

— Дайте мені змогу роздобути докази!

Я згадав, як Саммерс грав у покер. Він був азартним гравцем і не боявся ризикнути місячною платнею. І тепер я звернувся до його інстинкту азартного гравця.

— Слухайте, Саммерсе! Якщо я приведу ось сюди, до вашого кабінету, тих двох дівчат, це вас переконає?

В його очах спалахнув інтерес.

— Цікаво, як ви збираєтесь їх зловити?

— Дайте мені два тижні. Перш, ніж зловити, їх треба знайти. А це вимагає часу. Хай на два тижні ваші люди дадуть мені спокій.

— А ваші газети дадуть мені спокій, якщо вже через кілька днів я не зможу добитися бодай якихось наслідків? Ви ж самі газетяр і розумієте, що мене чекає.

— Атож, я газетяр. І добре знаю, що ви зможете воловодитись скільки захочете. Анітрохи не зважаючи на газетярів. Досить вам тільки захотіти. — Я відчував, що Саммерс попався на гачок, і подвоїв зусилля. — Ця історія — річ набагато складніша, ніж звичайне вбивство. Все з біса заплутано. Треба ще багато про що дізнатись. Ви хочете заарештувати Майру Шамвей і звинуватити її в злочині. І тоді вислизне злочинець, якому є що приховувати. Дозвольте мені зайнятися розслідуванням, і на п'ятнадцятий день я піднесу його вам на блюдечку.

— Ви можете детальніше? — спитав заінтригований Саммерс.

— Не тепер. Багато в чому я можу помилятися. Та тільки-но ситуація остаточно проясниться, розповім в усіх деталях.

— Ви розумієте, що на підставі фактів, які є, я вже можу притягти вас як співучасника? — У голосі Саммерса вчувався холодок.

— Тоді ви не доб'єтесь від мене ні слова.

Все-таки в глибині душі Саммерс — добра душа. Він зібрався був розсердитись, але стримався і усміхнувся.

— Гаразд, даю вам вісім днів, починаючи від сьогодні. В разі невдачі підведу вас під статтю про співучасть в убивстві. Все будемо валити на вас. Такий варіант вас влаштовує?

Я не вагався ані секунди.

— Влаштовує!

Саммерс подав мені руку.

— Можете братися до діла, Мілане. Не забудьте, що наступного тижня призначено зустріч. Не смійте їхати з міста, не повідомивши про це мене!

— Гаразд! — відповів я вже від дверей.

— Думаю, що ви програєте, — сказав мені Саммерс навздогін. — Я не вірю в існування двох дівчат.

— Час покаже, — відрубав я, зачиняючи за собою двері. У коридорі мені зустрівся Кленсі.

— Що це ви тут робите? — спитав він, пильно дивлячись на мене.

— Ми прощаємося до наступного тижня, — відповів я невимушено. — Як там собачка?

— У тій лікарні справді був поранений вовкодав, але він утік перше, ніж про нього встигли подбати. Можливо, то й ваш.

— Напевне. Не забудьте сказати про це Боглеві. І простежте за його реакцією. І тоді, можливо, мої історії не видадуться вам суцільною брехнею.

Кленсі з досадою гмукнув і дуже стримано сказав:

— Я його поінформую.

— А якщо, до того ж, ви затримаєте його в себе вісім днів, то зробите мені величезну послугу.

— Облиште ваші жарти! — Кленсі витріщився на мене, думаючи, що дивиться проникливим поглядом. — В чім річ?

— Спитайте про деталі в Саммерса. А загалом, Богль може наламати дров. Це не потрібно ні вам, ні мені. Виконайте моє прохання, і я гарантую вам кілька хвалебних слів, якщо репортаж доручать мені.

— О, ви нагадали мені про дзвінок Маддокса. — Кленсі клацнув грубими пальцями. — Він просив вас негайно приїхати.

Я не вірив власним вухам.

— Маддокс? Він хоче мене бачити?

— Авжеж.

— Гаразд. Дякую, Кленсі. Бувайте.

Я підтюпцем вибіг з приміщення поліції і тут-таки зупинив таксі. Водій загальмував і кинув на мене запитальний погляд.

— У "Рекордер"! — сказав я, відчиняючи дверцята. І раптом завмер, побачивши на задньому сидінні молоду жінку.

— Що це за комедія? — спитав я водія. — Ви ж уже маєте пасажира!

— Сідайте, містере Мілан, — озвалася жінка. — Я хочу з вами поговорити.

Знайомий голос. Знову зазирнувши вглиб машини, я впізнав Лідію Брандт, секретарку Пеппі. Щоб зробити запрошення переконливішим, вона наставила на мене пістолета.

— Сідайте! Бо зроблю дірку — не заштопаєте.

— Ой, як ви ризикуєте! — турботливо покартав я дівчину, залазячи в машину. — Карну поліцію це може засмутити.

Ми вмостилися поруч, як голубки. Машина вмить зірвалася з місця.

На Лідії Брандт була оливкового кольору сукня. Її тюрбан, рукавички, сумочка, черевички — все пасувало одне до одного. Зразу відчувалася П'ята авеню.

— Приціл таких прекрасних очей діє ефективніше, ніж пістолет.

Я уважно подивився на дівчину. Мені зовсім не подобалося її недбале ставлення до зброї. Так і стрельнути може, новий костюм зіпсувати.

— Містер Крюгер хоче вас бачити. Я побоювалася, що ви надумаєте відмовитись від запрошення.

— Що ви! Я б не посмів! Він — мій кумир! Мені б найбільше в житті хотілося, — я глянув на пістолет, — одержати його автограф. Так само для мене було б величезною втіхою доношувати старі костюми цього великого чоловіка.

— Розважаєтесь, — просичала Лідія. — Скоро будете сміятися крізь сльози.

Обличчя її набрало погрозливого виразу.

— Рибонько, навіть погрози ваші звучать, як музика. Знайте ж, Пеппі хоче дати мені роботу. Я так чи інакше збирався з ним побачитись.

Вона поклала пістолет на сумочку, ствол уже не дивився в мій бік, тендітні пальці зісковзнули зі спуску.

— Помилились у виборі супротивника? — поцікавилася Лідія, вивчаючи мої синці.

— Не будемо говорити про дрібниці, — недбало мовив я, присуваючись до дівчини. — Ви допустилися грубої помилки, схопивши мене біля будинку карної поліції. Це, серденько ви моє, чистісінький кретинізм! Навіщо давати знати нишпоркам, що ми маємо одне до одного великий інтерес?

— Що ви хочете цим сказати?

— Я не помітив очевидного стеження. Але ладен битись об заклад, що хоч куди б я подався, їм це буде відомо.

Мої слова зачепили її за живе.

— Ви під наглядом? — Вона кидала швидкі погляди крізь задню шибу. Але рух був жвавий, і вона ніяк не могла визначити, чи є переслідування.

Скориставшись тим, що Лідія раз у раз відверталася, я блискавично вихопив з-під її руки зброю і сховав до кишені.

— Даруйте за безцеремонність, але ця хлопавка діє мені на нерви.

Вона мовчки втупилась на мене палаючими від люті очима.

— А тепер будьте слухняною дівчинкою. Скажіть водієві, що ми їдемо до мене. Нам треба трохи поговорити.

— Тут поговоримо! — кинула вона сердито.

— Треба бути слухняною. Ви свою гру зіграли, тепер моя черга. — Я нахилився до водія і назвав адресу. — І хутчіш!

Замість того, щоб скоритися, він і далі їхав у напрямку П'ятої авеню. Було ясно, що то водій з їхнього дружного гурту. Я витяг пістолет і приставив до потилиці непокірного.

— Роби те, що велять!

Він повернув.

— Це вам дорого коштуватиме, — пообіцяла Лідія.

— Не треба молоти дурниць. Подивіться ще раз назад.

Вона подивилась і побачила велику чорну машину, яка йшла за нами по п'ятах.

— Це поліція. І дозвольте повідомити вас ось про що: я замішаний в історію з убивством. Якщо вони вирішать, що до цього причетний і Пеппі, його ж зразу заарештують. Ось наслідок ваших необачних дій.

Я чудово бачив, що Лідія вже не знає, що робити.

— Не зліться. Я запрошую вас до себе, щоб спокійно обговорити дещо. Потім одвезу вас до Пеппі. Так мені легше буде відірватися від поліції.

Вона не зронила й слова, аж поки ми не приїхали. Виходячи з машини, я попередив її:

— Тільки без фокусів. Ідіть прямо.

Водій, миршавий молодий хлопчина, кинув на неї запитальний погляд, але вона мовчки перетнула тротуар і рушила до дверей. Я дав водієві п'ятдесят центів.

— Скажи Пеппі, що я скоро прибуду.

Він усе не їхав і стежив за мною, поки я не зник у під'їзді. В туї мить, коли ми з Лідією заходили в будинок, вулицею промчала та сама чорна машина. Мені здалося, що за задньою шибою майнуло обличчя Кленсі.

— Прошу вас, сідайте, — запропонував я, присуваючи Лідії стільця.

Вона стояла, не реагуючи на запрошення. Її очі потемніли, тонкі губи побіліли. Лідія дивилася просто на мене.

— Кажіть швидше, що хотіли сказати! — із злістю кинула вона.

Я взяв її за руку і обережно підвів до стільця.

— Скажу без нагадувань, — пообіцяв я, нахиляючись до неї. — Сьогодні дівчина, схожа на Майру Шамвей, вбила Дона Анселя.

— Його вбила Майра Шамвей, — тихо промовила вона.

Виходить, я не помилився.

— Де вона?

— У містера Крюгера.

— І друга теж?

— Ніякої другої немає.

— Оце ви помиляєтесь, — похмуро заперечив я. — Ми тут удвох, без свідків. І мені хотілося б з'ясувати це питання остаточно.

— Ніякої другої немає, — повторила вона вперто.

— Гаразд, другої немає. А що Крюгер збирається робити з цією?

— Спитайте про це його самого.

— А може, скажете ви?

Лідія промовчала.

Я неквапом підійшов до вікна. На тому боці вулиці тинявся якийсь суб'єкт, прикриваючись газетою так старанно, що за кілометр відчувався нишпорка. Про це промовисто свідчило все, починаючи від капелюха і кінчаючи носаками черевиків.

Я повернувся до Лідії.

— Ви нічого не хотіли б сказати про Андаску? Яка його роль у цій історії?

— Вам краще відпустити мене, — заквапилася вона, підводячись і хапаючи сумочку та рукавички. — Досить запитань!

— Це не збігається з моїм бажанням…

Думка, яка майнула у мене в голові, не сподобалась мені самому. Проте вона була дуже спокуслива, ця думка. Несподіваним ідеям, подібним до цієї, часто скоряєшся не роздумуючи.

Я завдав Лідії різкий удар справа в підборіддя, і вона впала непритомна. Я нахилився над нею і підняв повіку. Нокаут надовго вивів її з ладу. Якщо Крюгер заволодів Майрою, то тепер я заволодію Лідією. Коли граєш з таким негідником, як Крюгер, треба мати проти його козиря свого.

Я кинув швидкий погляд у вікно. "Хвіст" усе ще був на посту. Це заважало мені негайно винести з дому Лідію.

Я пішов на кухню, знайшов там рулончик лейкопластиру і обмотав ним зап'ястки та гомілки полонянки. Потім, не пошкодувавши свого найкращого носовичка, заткнув їй рота. Тоді дбайливо поклав дівчину на канапу.

А сам сів поряд, закурив і почав напружено міркувати.

Тільки-но Пеппі дізнається про моє свавілля, він тут-таки вдасться до найрішучіших дій. Треба якомога швидше забратися звідси разом з милою кралею. Але куди? І як? Біля будинку никає підглядач.

Був ще задній вихід. Проте було малоймовірно, щоб його залишили без спостереження. Я пройшов до кухні і виглянув у провулок. Там також стовбичив якийсь здоровило.

Я все ще не уявляв собі, як мені втекти разом з Лідією непоміченим. Після нокауту з нею мирно не домовитись. Тільки виносити. Але як це зробити під пильним оком нишпорок?

А діяти треба якомога швидше. Пеппі не забариться вжити заходів до визволення своєї секретарки. Якщо він з горлорізами прибуде раніше, ніж я зникну, то агенти зможуть йому перешкодити. Оце єдина втіха. Але треба спробувати накивати п'ятами до його приїзду.

Я піднявся на другий поверх, але не побачив там нічого, що підказало б мені якийсь вихід. Потім випадково зазирнув до Майриної кімнати. Як пощастило! У кутку стояв манекен, заввишки як людина, зовні схожий на Майру. Ця фігура була частиною її професійного реквізиту фокусниці. Манекен був одягнений у вечірню сукню й міг стояти і сидіти. Я підняв його. Він був неважкий.

Я відніс манекена до вітальні й поклав його біля Лідії. Потім знову поглянув на агента, що пильнував на вулиці. Він був мені незнайомий, і навряд щоб знав з обличчя й мене.

Потім я піднявся до своєї кімнати й переодягся — надяг світліший костюм і насунув на очі фетрового капелюха. Потім зняв з ліжка простирадла й знову спустився до вітальні. І тут мій погляд упав на невеличкий круглий столик. Це було саме те, що треба. Я швидко розібрав його з допомогою викрутки. А тоді сів на підлогу і з допомогою того ж таки пластиру прикріпив ніжки від столика до ніг Лідії. Ще дві ніжки я прилаштував до її тіла. Потім спробував поставити ту споруду з дерева й дівчини вертикально. Вийшло. Дерев'яні підпорки зробили її штивною. Я досяг того, чого хотів. Тепер я мав ще один манекен, не гірший, ніж у будь-якого кравця.

Уся ця робота забрала в мене хвилин десять. Довше зволікати було небезпечно. Я наклеїв на губи Лідії шматочок пластиру, прив'язав їй руки до тулуба. Якщо вона навіть отямиться, то не зможе ворухнутись. На завершення я загорнув і дівчину, і манекен у простирадла. Тепер, коли вони лежали поруч, їх майже неможливо було розрізнити.

Лишалася найважча частина справи — зуміти без перешкод поїхати й забрати полонянку.

Будинок мав з вулиці чотири під'їзди і четверо сходів, з'єднаних між собою довгим коридором. Щоб обдурити підглядача на вулиці, я придумав такий план: увійшов я до будинку в крайній лівий під'їзд, а вийду перевдягнутий із правого. Якщо пощастить, фараон подумає, що то хтось інший. Надія була тільки на це.

Я обхопив правою рукою Лідію, а лівою манекен. Разом вони важили чимало, та все ж я здужав донести їх до потрібних дверей. Там я залишив свою ношу і, ще нижче насунувши капелюха на очі, вийшов на вулицю.

Фараон, що прогулювався навпроти, враз обернувся до мене. Навряд чи в нього виникла якась підозра. Зробив це просто за звичкою.

Я й собі ступив йому назустріч. Мій невимушений вигляд заспокоїв його. Трохи повагавшись, він повернувся на свій пост. Таки правда: напад — найкращий спосіб захисту.

Я кинув погляд через плече і, ставши край тротуару, зупинив перше ж таксі.

Як же нейтралізувати фараона? Проходячи мимо, він кинув на мене байдужний погляд. Я вирішив спробувати щастя.

— Можна вас на хвилиночку? Мені дуже потрібна ваша допомога.

Його вагання зразу ж розвіялись, тільки-но я показав йому краєчок п'ятидоларової купюри. Цю мову розуміють усі фараони.

— Чим можу бути корисний?

Я потяг його за рукав і завів до під'їзду.

— Йдеться про жарт. Я хочу підкласти оці два манекени в ліжко мого приятеля. У нього, розумієте, ревнива дружина, і коли вона побачить... Ви розумієте?

Отак мелючи язиком, я взяв манекен і відгорнув край простирадла, показуючи фараонові обличчя з пап'є-маше.

— Як справжня, еге ж?

Фараон мав трохи отетерілий вигляд.

— І ви збираєтесь підсунути манекен у чиєсь ліжко? — спитав він здивовано.

— Навіть більше! Я підкладу в ліжко обидва ці манекени!

Нарешті до нього дійшло. Рідко трапляється побачити чоловіка, який умів би так щиро веселитися. Він мало не луснув зо сміху. Я теж щосили напружував м'язи обличчя, щоб мати

веселіший вигляд, але в голові моїй невпинно билася думка про те, що Лідія ось-ось може очуняти.

— Поможіть мені, — попросив я фараона і показав на манекен, — Якщо вас не дуже обтяжить, донесіть до таксі. Коли водій побачить, що все відбувається в присутності охоронця закону, то не запідозрить нічого поганого. Сподіваюсь, я можу бути спокійний за даму? Ви не скористаєтесь її беззахисним станом?

Мої слова викликали у фараона новий напад веселощів. Він узяв манекен і, похитуючись від сміху, поніс його до машини.

Я підняв Лідію, і саме в цю критичну мить вона ворухнулася. Від страху в мене аж спина змокла, проте відступати вже було нікуди. Я рушив уперед і наздогнав свого помічника біля машини. Там я віддав йому п'ятірку і повантажився в таксі.

— Сорок четверта Західна, — голосно сказав я водієві, щоб фараон почув адресу, за якою я не збирався їхати. — І газуй чимдуж!..

Розділ п'ятнадцятий

Побачивши мене, управитель анітрохи не здивувався.

— Заходьте, сер, — запросив він, відступаючи вбік.

— Пеппі у себе? — спитав я, жбурляючи капелюх на стіл червоного дерева.

— Містер Крюгер у себе, сер. І чекає на вас.

— Чудово, — самовпевнено кинув я, поправляючи краватку.

— Сподіваюся, з міс Брандт усе гаразд, сер? — поцікавився управитель дуже чемно. Обличчя його лишалося незворушним.

— Наскільки мені відомо, так. Але сучасні жінки такі мінливі. Краще сказати так: коли я бачив її востаннє, з нею все було гаразд.

На мить витримка зрадила управителя, і він метнув на мене похмурий погляд.

— Міс Брандт завжди дуже добра до мене, — сказав він, ніби виправдовуючи свою цікавість.

— Приємно це чути. Колись, як випаде вільна хвилина, повідаєте про своє інтимне життя. Воно, мабуть, сповнене палких пристрастей.

— Ви дуже люб'язні, сер.

Та в погляді його виразно читалося кровожерливе бажання випатрати люб'язного гостя. Він провів мене на другий поверх, до бібліотеки.

— Містер Крюгер не примусить вас довго чекати.

— Нехай не дуже чепуриться перед зустріччю. Шнурки прасувати не треба, і зуби чистити не обов'язково.

— Гаразд, сер.

Управитель нечутно вийшов і обережно причинив двері. Пеппі й справді не примусив довго себе чекати.

Він з'явився на порозі і втупив у мене свій просто-таки орлиний погляд. Я з сумом завважив, що сьогодні подобаюсь йому куди менше, ніж за першої нашої зустрічі.

— О, хто до нас прийшов! — проспівав я, милуючись його костюмом. — Який же ви стали денді!

Пеппі не підтримав мого тону. Його запитання було сухе й діловите.

— Де вона?

— Саме про це я й хотів запитати.

Початок непоганий. Лідію тут цінують. Он як розхвилювались і управитель, і сам господар.

Пеппі із свистом втягнув повітря крізь зціплені зуби. Він тримав себе в руках з видимим зусиллям.

— Я кажу про міс Брандт. Де вона?

— А я кажу про міс Шамвей. Слухайте, Пеппі. Будемо грати на рівних. Ви мені повертаєте Майру, а я вам — Лідію.

— Гаразд, — сказав він і раптом усміхнувся. — Шельма ви, Мілане, ось що я вам скажу, справжній шельма. — Він сів, добродушно позираючи на мене. — Ви ризикували розсердити мене. Проте, гадаю, є змога домовитись.

— Будемо сподіватись.

Поведінка Пеппі викликала у мене підозру.

— Ви не заподіяли їй нічого лихого? — У його голосі виразно вчувався неспокій.

Я не підпадаю під поганий вплив, отож до насильства не схильний. Чекаю ваших пропозицій.

Крюгер пильно розглядав свої нігті й мовчав.

— Ви гірко ображаєте своїми натяками невинну людину. Але ви не відповіли на моє запитання.

— Марно час гаємо. Мені потрібна Майра, вам — Лідія. Згодні зробити обмін?

— Якби Майра Шамвей була в мене, я б відповів "так". На жаль, вона втекла.

Я не вірив жодному його слову.

— Боюся, що Лідія теж утекла.

— Чи не заявити мені в поліцію? — У Пеппі нервово сіпнулася повіка.

Ну й облудник! Щоб Пеппі звернувся до поліції було так само вірогідно, як дружній візит кролика до удава.

— Чом би й ні, — погодився я, прикурюючи. — Це добра думка. Зателефонуйте до поліції. Вони залюбки до вас приїдуть.

— Припустімо, що ви знайдете міс Шамвей. Що далі? Її ж розшукує поліція!

— Я подумаю над тим, що робити далі, коли ви мені її повернете. Слухайте, Пеппі, я починаю втрачати терпець.

Відчинилися двері, і на порозі з'явилась... міс Брандт. Всередині у мене все обірвалось, одначе я спромігся усміхнутись до неї. Мені видимо не щастило.

— Привіт, голубонько! А ми щойно про вас балакали.

Вигляд вона мала страшенно розлючений.

Пеппі здивувався не менше від мене. Він узяв дівчину за руку і дивився так, ніби не вірив своїм очам.

— Що з тобою сталося?

Та вона відштовхнула шефа й порвалася просто до мене. Я застережливо підняв руку.

— Спокійно, кицю. Не напружуйтеся, а то лусне бюстгальтер. Згадайте, що ви дама, не поводьтесь, як вуличний хуліган.

У відповідь майнув елегантний черевичок, і його носак двигонув мене в ногу. Від болю в гомілці у мене потемніло в очах. Проте зарепетувала чомусь вона:

— Ах ти ж мерзотник! Тепер я з тебе шкуру здеру!

Вона знову намірилася дати мені копняка. Та я встиг перехопити її ногу і різко рвонув на себе. Лідія гепнула на підлогу так, що аж люстра захиталася.

Вона сиділа, часто кліпаючи, губи її побіліли від злості.

Тієї миті, коли я випростався, мене так сильно шарпнули за плече, що я, мов фігурист, виписав півколо. У завершальній частині піруету я наразився на кулак, який відкинув мене до столу. Я повалився, тягнучи за собою стілець.

Побачивши типа, який мене збив, я криво посміхнувся. Він складався, здавалося, із самих м'язів. Фізіономія — страшніша не приснитьcя і в кошмарному сні.

— Я бачу, тут вирішили розбити мене на складові частини.

Здоровило приготувався до нового удару. Але тут втрутився Пеппі.

— Хвилинку. Поки він іще здатен говорити, я хочу перемовитися з ним кількома словами.

Він допоміг підвестися Лідії і силоміць утримав її від дальших бойових дій.

— Стривай! Спершу розкажи, що сталося.

Її прорвало, неначе ветху греблю. Вона поскаржилася, що я забрав у неї револьвер і примусив поїхати з собою. Далі йшла

оповідь про ув'язнення страдниці в якомусь занедбаному складі, звідки її визволив якийсь волоцюга.

Під час усього того монологу Лідія так і шмагала мене палючими поглядами. Закінчивши основну частину своєї звинувачувальної промови, вона ступила до мене, видимо прагнучи крові. Пеппі знову перехопив її.

— Іди, — сказав він тихо, але твердо. — Нема чого так кип'ятитися, ти ж навіть не поранена. Я хочу поговорити з цим типом. Потім, якщо не передумаєш, віддам його тобі на поталу.

Виходячи з кімнати, краля кинула на мене погляд, від якого міг би понести кінь.

— Лу, — так само тихо звернувся Пеппі до громила. — Для початку з нього досить. Але пильнуй за ним, і якщо він почне робити дурниці, то…

— Гаразд, гаразд… За мене не турбуйся. Я волію вести мирні переговори. Така у мене вдача.

Пеппі взяв сигарету, закурив. Він усе робив неквапом, ніби зумисне, щоб дати мені відчути всю глибину моєї поразки.

— Не такий ви вже й спритник, як про вас кажуть, — не без єхидства зауважив Пеппі.

— Еге ж, дав маху. Не врахував здібностей вашої вихованки.

— Бачте, як усе змінилося, — і далі ятрив мені душу Пеппі. Тоді пустив струмінь диму просто мені в обличчя. — Тепер

можна й погомоніти. Признаюсь, лялечка Шамвей справді в моїх руках.

Я дивився на нього з відразою.

— Он ви який меткий! Друга теж у вас, як я гадаю?

— Ви маєте на увазі Аріам? — з усміхом запитав Пеппі.

— То отак вона себе називає?

— А чом би й ні? Майра навпаки. Непогано придумано?

— Майра навпаки?

— Авжеж! Зовсім навпаки! З усіх поглядів. Якщо ваша подружка Майра — чистий ангел, то ця…

— Моя подружка? — сказав я, прикидаючись здивованим.

— Саме так… Інакше я й старатися не став би. Ви зможете вийти звідси тільки тоді, коли цього захочу я. Я можу спочатку познайомити вас із деякими обставинами, деякими деталями… Вам буде цікаво. А потім перейдемо до справ.

— Ну-ну! — кинув я невимушено. — Мені втрачати нічого.

Я був по-справжньому зацікавлений. У цій справі ще лишалися білі плями, і якщо Пеппі збирається повідати про них, то тим краще!

— Ансель мав слушність. Дівчат справді дві, — сказав Пеппі, щиглем скидаючи попіл у порожній камін.

— Те, що ви кажете, надзвичайно цікаве, — з гіркотою промовив я. — Даремно один з моїх колег зауважив колись, що у вашому казанку менше розуму, ніж у його мізинці. Він помилився. Трохи більше.

— Врізати йому? — недбало спитав Лу, стискаючи здоровенний кулак.

Пеппі похитав головою.

— Поки що ні. Може, трохи згодом. — І звернувся до мене: — Ви питали мене про Келлі?

Я кивнув.

Пеппі всміхнувся, вочевидь дуже задоволений собою.

— Під час нашої першої зустрічі я промовчав про Келлі. І правильно зробив. Ви тоді ще не дозріли до цього. Саме Келлі втаємничив мене в ту історію і хотів з моєю допомогою наколоти бідолашну дівчинку на двадцять п'ять косих. Але мене такий дріб'язок не цікавить. І татуся він відстрашив, коли той потягся за грішми. А от мордочка донечки мені запам'яталася, ще з газети. Тому й опинилась вона в мене і… розповіла про свої пригоди в Мексіці. — Ті спогади видимо схвилювали Пеппі. Він пройшовся по кімнаті, помовчав. — Ну от… Спершу я їй не повірив. Але потім вона мене переконала. Своєрідне дівчисько. Неможливо передбачити її вчинки. З вашим дружком вона, мабуть, трохи поквапилася, але для мене й такий варіант годиться.

Я не втримався і перебив його:

— Мені здається, що тут уже і я маю вступити в гру.

Пеппі кивнув.

— Ми вирішили, щоб Аріам видала себе за вашу подружку і переконала працювати з Андаскою. Ви повідомили мене, що зустріч призначено у Манетті. Цього було досить. Лу перехопив Майру, і замість Майри з'явилась Аріам. — Він знизав плечима. — Ансель виявився надто цікавим, тому Аріам його… знешкодила. Особисто мене це влаштовує. Досить вам упертись, як Майра опиниться у нишпорок. Ви здогадуєтесь, що їй припаяють за вбивство?

— Куди ви хилите?

— Я маю для вас роботу, Мілане. Маддокс хоче, щоб ви повернулися.

— Маддокс? Він так сказав?

— Еге ж! У тім-то й річ. А що треба мені?.. У Маддокса є фотографії, де мене й Андаску випадково зняли разом. Ви повинні роздобути для мене ті фото, а то… — На його обличчі замість усмішки з'явилася гримаса. — А то Маддокс захоче надрукувати їх напередодні виборів. І тоді Андаска пропав, він може піднімати лапки вгору. Повторюю: або фотографії будуть у мене, або Майра опиниться в поліції.

Говорити більше було ні про що. Усе зрозуміло.

— Ви поставили свої умови. А ось мої: мені потрібна не лише Майра, але й та друга дівчина. Без цього в поліції мені не повірять.

Пеппі знизав плечима.

— Беріть. Мені на неї начхати. Своє діло вона вже зробила. Ваші фотографії проти моїх панночок.

— Чудово! Це мене влаштовує. — Я підвівся. — Зараз же їду до Маддокса.

— У вас лишилося три дні до виборів, — сказав Пеппі, гортаючи календар. — Відкрито просити Маддокса не варто. Я вже пропонував йому п'ятдесят тисяч. Він і чути не хоче. Доведеться вам знайти їх і поцупити. Ясно?

Ще б пак... Але мені було ясно й інше: намагатися викрасти щось у Маддокса — річ безнадійна. Не встигну я пальцем ворухнути, як він нацькує на мене всіх фараонів країни.

— Спробую взяти реванш. Це якраз зручна нагода.

Пеппі подивився на Лу.

— Все гаразд, — кинув коротко. — Далі не буде. — Потім звернувся до мене з напутнім словом: — Не пробуйте більше хитрувати, бо матимете великі прикрощі.

Я послав йому променисту усмішку.

— Чи не міг би я побачити Майру, щоб привітатися з нею?

Він похитав головою. Наполягати було марно. Я спустився в хол. Управитель розчинив переді мною двері.

— До побачення, — мовив я. — Будьте обережні з маленькою брюнеткою. Вона має гострі зубки.

Він пробурмотів щось невиразне й швидко зачинив двері.

За чверть години я був у Маддокса.

Маддокс не з тих людей, які викликають до себе симпатію. Він завжди був схожий на вулкан, що ось-ось почне вивергатися.

Його особисту секретарку звали Гаршт, але позаочі всі називали її Шваброю, не інакше. Така вона була худа й кістлява. Вона мала неабиякий вплив на шефа, а до мене ставилася добре.

Поки я стояв біля дверей, не насмілюючись увійти, вона вгамовувала Маддоксів гнів. Судячи з купи пошматованого паперу й поламаних олівців, можна було зрозуміти, що пік виверження вже позаду. Я рішуче ступив на килим і зупинився за два кроки від людини-вулкана.

— День добрий, містере Маддокс! — мовив я з променистою усмішкою.

Маддокс різко підвівся, але Гаршт хутенько повернула його на місце. Він загорлав, смикаючись і гримасуючи:

— Нездара! Бевзь!.. Нічого зробити не може, клятий кретин! І це називається журналіст!.. Особливі завдання йому дають! Нікчема! Бовдур! — Від його крику деренчали шибки.

— Містере Маддокс, прошу вас, — втрутилася Гаршт. — Як ви можете так зустрічати містера Мілана, коли хочете, щоб він вернувся до вас на роботу?

— Вернувся на роботу! — гримнув Маддокс і рвонув на собі комірець. — Що йому тут робити, недолугому кретинові? Витягти з мене ще двадцять п'ять тисяч? Йому байдуже! Йому на це начхати! Всі йдіть сюди, всі — і помилуйтеся на нього!

— Немає тут моєї вини. — Я мимоволі відступив назад. — Спитайте у Жудена. Він вам розповість. Вас обдурили, містере Маддокс. Подякуйте вельмишановному містерові Шамвею...

Маддокс почав роздиматись, як пухир.

— А! То он воно що! Мене, виявляється, обдурили! — Якби Гаршт не втримала його за піджак, він би буцнув мене головою. — У тебе в голові коротке замикання, але надовго. Віслюк ти!.. Я в курсі всіх ідіотських історій, які ти наплів Саммерсу. Якщо ти думаєш, що я попадуся на такий гачок, то тобі якраз місце в палаті для буйних божевільних... Літаючі жінки... Собаки, які розмовляють... Люди, що перетворюються на ковбасу... О-о-о!

Він підкріпив свою гнівну тираду лютим плювком.

— Облишмо все це на час, — спокійно запропонував я. — Поговорімо краще про Андаску.

— Про Андаску? — Маддоксове обличчя зразу ж напружилось, і він пильно подивився на мене. — Що ти знаєш про Андаску?

— Я знаю, що ви проти нього, — сказав я твердо, — і що Крюгер хоче, аби ви мовчали.

Він раптом заспокоївся.

— Звідки ви знаєте?

— Крюгер сам мені сказав. А зараз вислухайте мене по змозі уважніше. Крюгер влаштував так, що всі докази свідчать проти Майри Шамвей, хоча винна у вбивстві інша. Якщо він не одержить певних фотографій, то передасть Майру поліції. Такі умови. Якщо я їх не виконаю, Майра опиниться на електричному стільці.

Маддокс зачмихав, як бегемот.

— А, то ти хочеш ті фотографії? — Чмихання дедалі посилювалось. — Збираєшся віддати їх Крюгерові? То ти їх не дістанеш! Зрозумів? Нехай хоч уся країна сяде на електричний стілець, і тоді фотографій не віддам! Ясно тобі?

— Я передбачав, що так буде. Може, зволите тоді вислухати передісторію?

— Я ж для того й запросив тебе приїхати! Щоб ти все-все розповів. А не для того, щоб милуватися твоєю самовпевненою пикою!

— Гаразд! — сказав я, підсуваючи стілець. — Розповідь буде довга.

І я розповів Маддоксові про всі події, починаючи із зустрічі з Майрою і кінчаючи розмовою з Крюгером.

Він сидів, тарабанив пальцями по столу і рухав щелепами так погрозливо, ніби збирався мене проковтнути. Гаршт стенографувала. Нарешті я закінчив свою розповідь. Ніякої реакції. Тільки глибока мовчанка. Тільки недовірливий погляд. Здається, навіть Гаршт не повірила.

— Маячня, та й годі! — підсумував Маддокс. — Отака моя думка. Але це ще не все. Ти, хлопче, небезпечний для суспільства, тебе треба ізолювати. Не мине й тижня, як я запроторю тебе до божевільні. Не пошкодую на це всього, що маю, аж до останнього цента.

Я квапливо підвівся, з тривогою дивлячись на нього.

— Ні-ні… Ви не можете так вчинити!

— Ще й як можу! — гаркнув Маддокс. — Через тиждень будеш в ошатній сорочечці, в якої рукави зав'язуються на спині.

У двері постукали.

— Увійдіть! — гукнула Гаршт. То був Мерфі, портьє.

Я ніколи ще не бачив, щоб за годину людина так разюче змінилась. Його обличчя страшенно зблідло й змарніло. Він насилу переступав ногами.

— Чого вам треба? — прогарчав Маддокс. — Кажіть хутчіш! Я не маю часу!

— Вибачте мені, містере Маддокс, — тихо промовив Мерфі. — Я прийшов попрощатися. Я йду, сер.

— Як це йдете! — здивувався Маддокс. — Ви ж працюєте тут уже двадцять років!

— Атож, сер, — сумовито кивнув головою Мерфі. — Це буде тяжкий удар для моєї дружини. Але краще піти зразу, сер, поки я ще не остаточно збожеволів.

Маддокс підвівся з місця.

— У чім річ? — люто гримнув він. — Годі, Мерфі! Ви що — глузуєте з мене? Ваші розваги можуть вам дорого обійтися! Я не маю часу на дурниці! Вертайтесь і стережіть двері. Якщо випили, йдіть відпочиньте. Ви один з найдавніших наших службовців, і я, хай уже так, пробачу вам недоречний жарт.

Мерфі ступив до столу.

— Які там жарти, сер! — мовив він з пригніченим виглядом. — Вся річ у моїй голові.

— У вашій голові? — перепитав спантеличений Маддокс. Мерфі кивнув.

— Саме так, сер. Ще вранці голова варила як слід. А тепер… Краще піду зразу, а то ще накою чогось…

— Чому ви вирішили, що з вашою головою не все гаразд? — сухо запитав Маддокс.

— Мені ввижаються дивні речі, сер. Я чую голоси.

Маддокс повернувся до Гаршт.

— Хіба голоси чують лише тоді, коли з головою негаразд? Щойно я чув Міланів голос.

Гаршт знизала гострими плечима.

— Коли чують голоси — це симптом. Нічого доброго він не віщує. Маддокс витер умить спітніле обличчя.

— Так, зрозуміло. Про які голоси йде мова?

— Внизу стоїть величезний собака, — відповів Мерфі, весь тремтячи. — Мені здалося, що він… заговорив. Оце тільки-но. Тому я й кажу, що чую голоси…

— Собака? Заговорив до вас? Що ж він сказав? — замогильним голосом поцікавився Маддокс.

— Він спитав, чи я щодня міняю шкарпетки. Чи тільки по святах…

Я підхопився на ноги.

— Собака?! Говорив?..

Мерфі відступив, дивлячись на мене затуманеним поглядом.

— Так, містере Мілан. Величезний собака. Я не став би вас обдурювати.

— Це ж Віскі! Ну, звісно! Де він? Негайно приведіть його сюди! Де ви його залишили? — Я обернувся до Маддокса. — Зараз ви дещо побачите самі!

— А я не хочу його бачити, — пробелькотів Мерфі. — Я не зможу цього витримати!

Я кинувся до дверей. Половина персоналу, що підслуховувала під дверима, сторчголов улетіла до кімнати. Я відштовхнув одних, перескочив через інших і вибіг на сходи.

Внизу я побачив юрбу. Проте ніяких слідів Віскі не було.

— Собаки тут не бачили?

— Був, — відповів здоровенний тип, прокладаючи до мене шлях у юрбі, наче криголам. — Величезний вовкодав. Пройшов тут кілька хвилин тому.

— Куди він подався?

— Отуди, праворуч... А що таке?

Я побіг вулицею, не відповівши на запитання.

Віскі ніде не було. Та це мене не дуже стурбувало. Якщо він кудись пішов, то тільки додому.

Я зупинив таксі і сказав шоферові свою адресу.

— Їдьте ближче до тротуару, десь тут один приятель має іти...

Водій, сухорлявий молодик з недовірливим поглядом, торкнувся кашкета.

— Слухаюсь, сер. Зупинюся де скажете.

Машина повільно рушила вздовж тротуару.

Ми майже доїхали до дому, коли я помітив Віскі. Вигляд у нього був набагато кращий. Хтось подбав про нього. Але на голові виднілася та сама велика рана.

— Гальмуй! — крикнув я шоферові. І вискочив з машини.

— Віскі!

Пес зупинився, повернув до мене лобату голову.

— Друже! Який же я радий бачити тебе знову! А я тебе скрізь шукаю. Ну, ходімо, ходімо в машину. Нам є про що поговорити.

Ми залізли в машину.

— Покатай нас трохи, — сказав я водієві. — Мені треба поговорити з моїм собачкою.

Хлопець подивився на Віскі.

— Чудовий у вас пес, — зауважив він. — Сподіваюсь, ви його не б'єте?

Я неуважно відповів:

— Пробач, але собаці треба розповісти мені багато всяких речей, тож на балачки з тобою нема часу.

— А я дуже не люблю типів, що б'ють своїх собак, — не вгавав водій, розглядаючи рану на голові Віскі. — Якось застукав одного на цьому, то він так тікав, що мало штани не загубив.

— Справді? — поцікавився Віскі. — І ви його не змогли наздогнати?

— А навіщо було його наздоганяти? — відказав шофер, рушаючи.

Ми з Віскі обмінялися приязними поглядами.

— Ну, друже, розказуй, що з тобою сталося.

Та, перш ніж пес устиг відповісти, завищали гальма, і ми обидва опинились на підлозі.

— Ти що робиш, негіднику? — закричав я водієві. — Хіба я за те тобі плачу, щоб ти нас угробив?

Водій повернувся до нас. Погляд його був дикий. Щоки скидалися кольором на черево риби.

— Скажіть, може, я недочув… Цей собака розмовляє?

— Яке тобі до цього діло? Ти собі крути бублика — це все, що від тебе вимагається.

— Е ні! — вигукнув хлопець, втупившись у нас круглими очима. — Я наполягаю, щоб ви мені відповіли. Говорив зі мною цей собака, чи ні?

— Припустімо, говорив. То й що?

— Нічого, звичайно. Тільки собаки не розмовляють. Вони гавкають, це я достеменно знаю!

— Те, що собаки гавкають, — правило. А з правил є винятки. Мій виняток підтверджує ваше правило. Ясно?

— Коли так, тоді нехай, — з полегкістю зітхнув водій.

Ми поїхали далі.

— Я думав, ти зовсім утратив здатність говорити.

— Ні, не зовсім. Це було страшенно незручно. На гавканні далеко не заїдеш. Але ми марнуємо час. Я знаю, де Майра.

— Я теж, — мовив я сумовито. — У Пеппі.

Віскі хитнув головою.

— Ні, вона у Баксі. В кімнаті на другому поверсі, з вікнами на вулицю.

Я здивовано втупився в нього.

— Кажу тобі — вона в Пеппі. Він сам признався. Ось послухай… — І я розповів йому про Анселя, Пеппі і про все інше.

Віскі не зводив з мене жвавих блискучих очей, та, коли я закінчив, уперто повторив:

— А я вам кажу: вона в Баксі! Треба визволити її звідти. І притиснути Пеппі. Звеліть водієві, щоб повернув.

— Ти певен? — спитав я, вже радше задля перестраховки. — Виходить, Баксі в банді Крюгера?

— Ой, годі, Бога ради, — розсердився Віскі. — Краще дайте водієві адресу.

— Гаразд, — погодився я. — Мелбері-Парк, будь ласка.

— Еге, — відповів шофер. — Слухайте, я тут трохи поміркував. Ви ніколи не примусите мене повірити, що цей пес розмовляє.

— Ваша правда, — підсумував Віскі.

Таксі повернуло на потрібну вулицю.

Розділ шістнадцятий

Поки ми добиралися до Мелбері-Парк, Віскі розповів про свої пригоди.

Він був свідком того, як викрали Майру, — це сталося поряд з нашим будинком. Потім біг за машиною, в якій її везли, аж до Баксі. Там він спробував прийти на поміч, але йому не вдалося подужати Баксі і Лу. Він ледве вирвався живий, дістався кілька страшних ударів палицею.

Слухаючи його, я дедалі дужче закипав.

— Тепер він тебе не зачепить. Ну й прищикну ж я йому хвоста!

— Будьте обережні, — застеріг мене Віскі. — То дуже небезпечний тип.

— Я буду обережний.

Таксі зупинилося. Віскі виглянув у віконце.

— Приїхали.

Я розрахувався і вийшов. Водій уперто не дивився на мене. Одначе, ховаючи гроші в кишеню, не втримався й кинув швидкий погляд на Віскі. Машина рвонула з місця так, що завищали шини.

— Не схоже, щоб він пройнявся до тебе любов'ю, — сказав я Віскі. — А тепер слухай. Якщо тебе помітять, мій план провалиться. Тому близько не підходь, а краще стеж, що діється навколо. Якщо не вийду за півгодини, біжи по фараонів.

— Хіба що в крайньому разі, — заперечив пес. — Якщо фараони накладуть лапи на Майру, їй буде непереливки.

— Авжеж. А як зі мною щось станеться? Про мене ти не подумав?

— Подумав. Надішлю вам вінок. Що я можу ще для вас зробити?

— Під три чорти твій вінок! Якщо не вийду через хвилин тридцять-сорок, починай шукати мене.

— Я подумаю над вашою пропозицією. Але краще б вам вийти.

— Ти певен, що вона там?

— Так, я бачив її нагорі, в кімнаті, що виходить на вулицю.

— Гаразд. Тоді варто ризикнути.

— Та вже ж. Навіть як хтось почне заперечувати, не зважайте. Віскі не дуже мене збадьорив. Може, всі собаки його породи такі?

Я лишив його на розі і, не кваплячись, попростував до бару. Там було порожньо, коли не рахувати хирлявого молодика, що куняв за стойкою.

— Де Баксі? — спитав я.

— Вийшов. — Молодик позіхнув і заплющив очі.

Я оглянув приміщення. Праворуч були двері, що, з усього судячи, мали вести на другий поверх.

— Гаразд, я почекаю, — сказав я, вмощуючись на стільці біля дверей.

Молодик нічого не відповів. Він уже спав. Я не спускав його з очей. Коли він почав тихенько хропти, я навшпиньки підійшов до дверей. Він не прокидався. Я кілька секунд почекав і прослизнув за двері. Там був темний коридор, в кінці якого виднілися сходи.

Якби я мав револьвер, то почувався б упевненіше. І все-таки, якщо Майра була там, я мусив будь-що дістатися до неї.

Я квапливо піднявся сходами.

Перша з оглянутих мною кімнат, без сумніву, належала Баксі. У ній не було нічого, за винятком складаного ліжка та

сили-силенної пилюки. До затишку господар був явно байдужий.

Дальші двері були замкнені на ключ. Я щосили вдарив у них ногою і влетів до кімнати, ледве вдержавшись на ногах.

На ліжку лежала Майра і з кволою усмішкою дивилася на мене. Я відповів їй своєю усмішкою — впевненою, на всі тридцять два зуби.

— Нарешті, — видихнула вона, намагаючись підвестись. Тут я побачив, що руки й ноги в неї зв'язані.

— Ну, чого ти стоїш стовпом? Швидше!

— Як же приємно знову почути твій голос, кицю!

— Зараз не час для ніжностей, — кисло відповіла Майра, посуваючись на край ліжка. — Залиш їх на потім.

— Гаразд, — сказав я, підходячи до неї. — Сподіваюсь, вони були не надто брутальні з тобою.

— Поки що ні. Але дещо вони мені обіцяли твердо.

Я оглянув мотузки, якими вона була зв'язана. Видно, що це робив фахівець. Я розітнув мотуззя ножем'.

— От і все. — Я сів біля неї. — Так краще?

— Де там краще! Мене всю судомою звело, — відповіла вона з хворобливою гримасою.

— Стривай! — Я засукав рукава. — Зараз я приведу тебе в норму. Найкращий у світі масажист!

Майра занервувалась.

— Руки геть! Я й сама впораюся.

— Шкода. Вам же гірше, панночко.

Поки вона масажувала собі ноги, я оглядав кімнату. На столі громадився якийсь дивний пристрій, що складався з великих пружин, довгого ланцюга з наручниками та кількох зубчастих коліщат.

— Хтось поплатиться за викрадення, — із злістю промовила Майра. — Навіщо вони це зробили?

— Я все тобі розповім, — пообіцяв я. — А це що за штуковина?

Майра крикнула:

— Не чіпай!

Щось лунко клацнуло. Пружини розтяглися, коліщата повернулися, і я опинився… закутим.

— Дурень! — люто вереснула Майра.

— Я не помилився, — зауважив я, милуючись апаратом. — Це справді пастка. Хитра машина. Корисний винахід.

Майра насилу підвелась і дотяглася до мене.

— Казала ж тобі, не чіпай!

Я спробував скинути наручника.

— Не бійся, я зможу його зняти. Просто цікаво було подивитись, як ця штука діє.

— Не знімеш ти його, дурний! — мало не плачучи закричала Майра. — Я ладна вбити тебе за це!

Вона мала слушність. Наручник міцно тримав мою руку. Вивільнитись було годі. Ланцюг не давав мені й кроку ступити.

— Зроби щось, — занепокоївся я. — Я не проти скинути ці пута.

— Та я ж не мо-о-жу! — заголосила Майра. — Що тепер робити? Що?!

Я мужньо боровся з наручником. Марно. Нарешті я відмовився від боротьби й сказав:

— Доведеться мені, мабуть, на цьому ланцюгу й сконати. Але це краще, ніж на ланцюгу жити.

Трохи відпочивши, я вирішив зробити ще одну спробу: ногами вперся у стіну, завів руки назад і різко рвонув ланцюг обома руками. Та вирвати кільце не вдалося, воно було прикріплене намертво. Тільки й того, що наручник обідрав мені зап'ясток.

— Рибонько моя, ти завжди маєш слушність. Я справді дурень. І не просто дурень, а дурень у квадраті.

— Тебе порішать, якщо застануть тут, — занепокоєно промовила Майра.

— Не треба такого казати. А то ще, гляди, твої слова підбурять когось на лихий вчинок. Тепер, люба моя, трохи послухай мене. Твоє становище анітрохи не краще за моє.

— Що ти хочеш цим сказати?

У кількох словах я розповів їй про смерть Дона Анселя і звинувачення, яке нависло над нею.

— Тобі треба негайно десь сховатись. І то якомога швидше! Скажеш Віскі, куди ти підеш. Потім він перекаже мені.

— Я тебе не покину! Зараз пошукаю щось гостре. Може, вдасться якось розірвати ланцюг.

— Не гай часу! Я сам винен. А може, мені нічого й не зроблять.

— Я залишуся тут, — рішуче мовила вона і раптом голосно скрикнула.

— Що таке? Що з тобою? — Мене стривожив вираз її обличчя.

Майра простягла до мене руки. Вони тремтіли.

— Тобі погано? Тримайся, серденько!

Забувши про ланцюг, я спробував ступити до неї, але ланцюг рвонув мене назад.

— Зі мною щось діється, — розгублено мовила Майра.

Потім я побачив щось жахливе. Не подумайте, що розповідаю казочки. Я сам ледве вірив у те, що діялося.

Мені здалося, що я втрачаю зір. Майра почала розпливатись. Обриси її постаті розмились, неначе на поганому фотознімку, риси обличчя мовби стерлись.

— Що з тобою?! — вигукнув я, відчуваючи, як нестямно калатає моє серце.

Відповіді не було. Розмите зображення і далі плавало в мене перед очима, потім я побачив щось рухоме, наче хмарка випливла з-поза її тіла.

Вам знайомі фантастичні фільми, в яких люди раптом стають прозорими? Саме таку штуку я й побачив перед собою. Я відчував такий страх, якого не відчував ще ніколи в житті.

Мало-помалу прозора постать ставала дедалі темнішою, і ось поруч виникла друга Майра — точнісінька копія першої, — вдягнена лише в трусики з білого атласу й ліфчик.

Певна річ, це була Аріам. Вони стояли поряд і здавалися відображенням одна одної.

Майра відступила, нажахана не менше за мене.

— На вас що, моя білизна?

Аріам задоволено оглянула себе.

— Треба ж було мені в щось одягтися, — зухвало заявила вона. — Я маю на ці речі таке ж право, як і ти. — Потім глузливо поглянула на мене й запропонувала: — Не соромся. Дивись уважно!

Я відвів погляд.

— Принаймні, — мовив я кволим голосом, — у такому вигляді ти не загубишся в юрбі.

— Але це ж я! — крикнула приголомшена Майра.

— Авжеж, — погодилась Аріам. — Ми ділимо одне тіло.

Майра затулила обличчя руками.

— Жахливо! Що мені робити?

— Нічого, — посміхнулась Аріам. — Просто ми дві сторони однієї натури.

— З натурами — це ясно, — втрутився я. — А як же двоє тіл? Це трохи збиває з пантелику.

— Цей фокус вийшов у Кінтля неперевершено. У нього було дуже розвинене почуття гумору. Здорово придумав старий! Мені набридло ділити одне тіло на двох. Як на мене, то краще мати своє власне.

Майра підбігла до мене, вхопила за руку. Вільною рукою я обняв її за стан.

— Не хвилюйся, — шепнув я. — Цей кошмар тобі тільки сниться. Уві сні й не таке буває!

— Е ні! — заперечила Аріам. — Тобі давно час знати: я — частина тебе. І я тебе покидаю!

Майра не відводила від неї очей.

— Ви — зіпсута! Яка ж ви зіпсута! Це одразу видно!

Аріам здивовано знизала плечима.

— То й що? Не можуть же всі бути цнотливицями! З чим би люди боролись, якби не було пороків? Без тіні немає світла. І уяви собі, якою манірною кривлякою ти була б без мене!

— Це ви перевернули все моє життя?

— Знаєш, це було нелегко. Зате я зможу тепер відпочити від тебе.

— Ви сказали, що йдете? Не сподівайтеся, що я пущу вас назад.

— Я вернуся коли захочу, — заперечила Аріам, сідаючи на ліжко. — Ти нічого не зможеш зробити.

— То це ви обдурили…

— Що — починає, нарешті, доходити? — посміхнулась Аріам. — Це я заробляла крадіжками всі твої гроші. Згадай-но Джо Крума. Але тепер я від тебе звільняюсь, і дуже з цього задоволена.

Майра почервоніла.

— Мені страшенно прикро все це чути!

— Атож, ти в нас така! Від темних справ її, бачте, коробить! — саркастично промовила Аріам.

— Вам більше не доведеться дбати про мій характер, — похмуро сказала Майра. — Я вижену вас із свого організму, як мікроб. І нізащо не дозволю вернутись!

Аріам знизала плечима.

— А мені не дуже й хочеться вертатись. Особливо після того, що сталося.

Майра пильно подивилася на свою копію.

— Що ви маєте на увазі?

— Якби не той старий дурень Ансель, ми б розійшлися по-доброму. Але він устряв не в своє діло, і я його прикінчила. Пеппі запевняє, що для електричного стільця фактів задосить. Я сховаюсь якомога надійніше, і знайдуть… тебе. Коли тебе покарають по заслузі, я зможу жити спокійно.

Тільки тепер Майра зрозуміла, в яку халепу вскочила. Вона жалібно й безпорадно дивилась на мене. Я люто затряс ланцюгом.

— Якби мені тільки позбутися цього капкана!

— І що б тоді? — холодно спитала Аріам. — Нічого! Це лише окремий прояв загальної боротьби добра і зла, боротьби, яка триватиме вічно. Я намагалась порозумітися з Майрою. Не вийшло. Набридло мені таке життя! Відтоді як познайомилася з вами, і жалюгідної шпильки ніде не поцупила. А жити на що? Ото я й покинула її, щоб забрати винагороду. Тепер грошенята надійно сховані. А Майра, бач, відмовлялась: ой-ой-ой, нечесно це. Ха-ха!

На думку про сховані гроші очі Аріам переможно заблищали. Вона заклала руки за спину і вдоволено повела плечима.

— Ти ще не передумав одружитися зі мною? — запитала мене з пустотливою усмішкою.

— Знайте, він любить мене, ниця ви істото! — крикнула Майра, перше ніж я встиг розтулити рот.

Аріам зневажливо махнула рукою.

— Ти так думаєш? Освідчився він мені! Хіба ні, любий? Я не знав, що відповісти.

— Годі, — сказала Майра з погрозою в голосі. — Даремно ви думаєте, що я дозволю вам узяти над ним владу. Ви вже накоїли досить. Я відведу вас до поліції. Нехай вони вибирають між нами.

Аріам занепокоїлась.

— Е ні, дівчино! — випалила вона, підхоплюючись з ліжка. — Так діла не буде! — І квапливо рушила до дверей.

— Зупини її! — крикнув я. — Не дай піти!

Майра кинулася за нею, та було вже пізно. В ту мить, коли Аріам вибігла, до кімнати влетів Лу Келлі. Ситуація склалася критична.

Я щосили штовхнув стіл на Лу. Майра злетіла під стелю.

Від струсу механізм диявольського пристрою спрацював. Коліщата із скреготом обернулись, і наручник розкрився. Я встиг вивільнити руку вчасно — треба було відбивати напад Лу.

Він завдав мені такого удару по голові, що я прикусив язик. Та несподівано для мене Лу позадкував. Майра вчепилась у чуприну негідника і тягла з несамовитою силою. Лу закрутив головою, намагаючись побачити напасника. Він не міг і припустити, що напад стався згори.

Я скористався миттєвою розгубленістю бандита і вгатив йому по тулубу. Спогад про рану, якої він заподіяв Віскі, додав мені сили. Лу заточився, голова його задерлась, і він з жахом побачив дівчину, яка літала над ним. Я вдарив ще раз — це був чудовий свінг.

Лу дико вищирився і з гуркотом упав на підлогу.

— Високий клас, — похвалив я сам себе, розтираючи кісточки пальців. — А тепер мерщій даємо драла.

Я взяв Майру за руку і обережно потяг униз. Вона була легенька, як піринка. У мене потеплішало на серці.

— А та, друга, втекла, — сказала Майра ображено, мов дитина.

Вона висіла за кілька сантиметрів від підлоги й довірливо дивилася на мене.

— Хай це тебе не хвилює. Головне — я знайшов тебе, і ми знову разом! Це вже дещо!

Ми ступили до дверей і раптом почули на сходах звуки важкої ходи.

— Мерщій до вікна! — скомандувала Майра.

Я відпустив її і підбіг до вікна. Майра, звільнившись, злетіла вгору й скрикнула:

— Ой! Я вдарилась!

Я навіть не зреагував. Мій погляд був прикутий до бруківки за десять метрів під нами. Як туди дістатися, не скрутивши в'язи?

— Надто високо! — мовив я сам до себе. — Що тепер робити?

Тим часом Майра плавно вилетіла у вікно й застигла в повітрі. Моторошно було бачити її на такій висоті.

Внизу зібралася невелика юрба. Двоє вчепились один одному у вилоги, ніби наготувавшись до бійки, і заціпеніло дивилися на Майру. Якась огрядна жінка зненацька вирвалася з юрби і з диким виттям, не розбираючи дороги, помчала геть.

— Не стій бовваном, — нетерпляче мовила Майра. — Дай руку. Ти не впадеш, не бійся.

— Що? Ти хочеш…

За моєю спиною з гуркотом розчинилися двері, і Майра вхопила мене за руку. Я заплющив очі й покірливо дав витягти себе в страшну порожнечу.

Майра тримала мене міцно. Здавалося, ми летимо дуже швидко. Я несміливо розплющив очі. Ми пролітали над якимись дахами. Будинок Баксі лишився далеко позаду.

— Подобається? — з усмішкою спитала Майра, тримаючи мене чіпко, немов свою здобич.

— Добре, що я в тобі певен. А то збожеволів би в перші ж секунди польоту.

Ми швидко пролетіли над велелюдною вулицею. Якийсь гультіпака помітив нас і з жахом заплющив очі. Я подумав, що тепер він до кінця днів своїх сахатиметься пляшки.

— Виберемо спокійну місцину — і на посадку, — запропонував я. — Не будемо збільшувати практику психіатра в цьому районі.

Ми виписали коло над рядом будинків, побачили безлюдний провулок і спустилися вниз. І лише опинившись на землі, помітили маленького дідка, що затишно влаштувався на порозі своєї домівки. Старий мовчки витріщився на нас. Нарешті він не втримався і спитав, помітно затинаючись:

— І ч-часто ви отак… розв-важаєтесь?

— Іноді. Коли особливо легко на душі. Нехай це вас не турбує: звичайний політ звичайних людей.

Дід покуйовдив бороду.

— Атож… Звичайний політ. Боюся, що не забуду цього аж до скону. — Він зайшов у дім і щільно зачинив двері.

Я всміхався.

— Можемо вважати себе щасливчиками. Вибралися з такої халепи!

Майра пильно подивилася на мене.

— Це правда, що ти освідчився тій нахабній блондинці?

— Але ж, серденько… Я думав, що нахабна блондинка — це ти! — відповів я квапливо. — Я ніколи б…

— Ти хочеш сказати, що я тебе на таке не надихаю, — підсумувала вона. — Може, це й правда.

І вона притулила свої уста до моїх.

— Освідчення лишається в силі, — сказав я по довгій хвилі. — Подумай над ним.

— Гаразд! — весело відповіла Майра. — Та головне зараз: роздобути для мене білизну. Пошукаймо відповідної крамниці.

— Нам треба квапитись, бо фараони…

— Я ж не можу дозволити собі розгулювати вулицею в такому непристойному вигляді, — заявила Майра з бундючністю світської дами. — Хай навіть для цього треба ризикнути — ризикнемо.

На виході з провулка я спіймав таксі. Коли ми відчинили дверцята й сіли, з-за рогу вискочив Віскі і стрибнув усередину перше, ніж машина рушила.

Розділ сімнадцятий

— Їдьте поки що прямо, а потім я скажу, де повернути, — відповів я на запитання водія.

Майра і Віскі не приховували своєї радості.

— Як же приємно знову вас бачити! — сказав пес, аж повискуючи від надміру почуттів. — Я вже думав, що ви обоє пропали!

— Я й сам так думав, — погодився я, беручи Майру за руку. — Наше щастя, голубонько, що ти вмієш літати.

— Ти ж знаєш, це не залежить від моєї волі, — відказала Майра. — Але ти відволікся на інше. Не забувай, що мені потрібна білизна. Без неї я наче неповноцінна.

— Про що це ви? — насторожився Віскі.

— Не гаймо часу на розмови. Нас розшукують! Може, якось обійдешся?

Майра кивнула головою.

— Ну гаразд. Але ти й уявити собі не можеш, як мені дошкуляє те, що я без...

Я квапливо перебив її:

— Треба вирішити, куди їхати.

— Вирішуй сам. — Майра стисла мою руку. — Я поїду куди захочеш.

— Передусім треба сховати тебе в надійному місці. А потім розшукати Аріам.

— Аріам? — здивовано перепитала Майра.

— Так називає себе твоя копія, люба. Якщо я знайду її, ти врятована.

— А де її шукати?

— Якби ж то я знав! Про це думатиму потім. Зараз головне — знайти схованку для тебе.

Тут я згадав про міс Гаршт.

— Стривай-но! Здається, придумав! — І попросив шофера зупинитись біля першого ж телефону.

Найближчий телефон, як виявилося, був у кав'ярні і до того ж зайнятий.

— Надовго там застрягла дама? — спитав я в бармена. — Мене чекає таксі. Дуже кваплюсь!

Бармен кисло посміхнувся.

— Має скоро закінчити. Вона там уже півгодини. Мабуть, усе повітря в будці видихала.

Той чоловік знав звичаї клієнтів: через кілька секунд дама повісила трубку. Я вскочив до кабіни й набрав номер "Рекордера". Мені відповіли, що міс Гаршт дуже зайнята — вона у містера Маддокса.

— Доведеться її звільнити. Зробіть їй таку послугу. Йдеться про дуже важливу для неї справу.

— Яку? — недовірливо спитав голос.

— У неї велика неприємність. Її батько застряг на даху.

— Я не можу турбувати містера Маддокса з такого нікчемного приводу. І відколи це містер Гаршт розгулює по дахах?

Хотів би я, щоб ця занудлива особа опинилася поруч. Вона б у мене покепкувала!

— Вас це не стосується. У нього паморочиться в голові, і він хоче негайно бачити свою дочку.

— Тільки-но вона звільниться, я пошлю її на дах, — пролунала суха відповідь, і трубку повісили.

Довелося вийти з кабіни по ще одну монету.

— Якщо ви зараз же не викличете міс Гаршт, я влаштую вам веселу ніч!

— Згодна. Давайте зустрінемося. Шкода тільки, що ночі тепер не надто ясні.

— А мені начхати! — гаркнув я.

— Я люблю точність. — З голосу я зрозумів, що телефоністка всміхається. — Сьогодні вас влаштовує? Бо завтра вже новий місяць. Думаю, для вас це буде не дуже вдало.

Ці слова збудили в моїй пам'яті якийсь спомин.

— Новий місяць? Ви точно знаєте, що завтра новий місяць?

— Авжеж. Ми, жінки, мусимо зважати на місячні фази.

— К бісу фази! Яке завтра число?

— Тридцять перше липня. Може, ви дзвоните з безлюдного острова? Зазнали корабельної аварії?

Я мало не впустив трубку. Кінець місяця!

Мені пригадалися слова Анселя. Адже саме в кінці місяця Майра втратить свою могутність. Я кинув швидкий погляд на стінний годинник. 17.15. Лишалося менш як сім годин, щоб усе залаштувати.

— Алло!.. Алло!.. — гукала телефоністка. — Алло, де ви там?.. Даю вам міс Гаршт.

Гаршт виявилася кмітливою. Мені не довелося розтлумачувати деталі. Вона тут-таки назвала адресу і пояснила, як потрапити до помешкання. Я подякував і повісив трубку. У мене було таке враження, що за останні хвилини я схуд на кілька кілограмів.

Я квапливо вибіг з кав'ярні. Віскі сидів у машині на підлозі. Майри не було.

— Де вона?

— Сідайте, — гостинно запросив Віскі. — Де ви так довго пропадали?

Я похолов від лихого передчуття.

— Довго ще чекати? — сердито спитав водій.

— Сиди мовчки й відпочивай! — буркнув я, а Віскі показав ікла.

Раптом таксист вискочив з машини і як навіжений дременув вулицею.

— Приємної пробіжки! — гукнув я навздогін. — Коли скучиш — вертайся! — А тоді спитав у Віскі: — То куди ж вона поділася?

— Вона недалеко. Але пильнуй, там фараони!

— Вони її схопили? Кажи!

— Я дав їй лише дві хвилини, — похмуро відповів Віскі. — Вона пішла до отієї крамниці навпроти, де торгують жіночими речами. Тільки-но ви нас залишили, вона помітила вітрину й подалася туди, хоч я й заперечував. Її зразу ж угледів агент, і за п'ять хвилин крамницю взяла в облогу чи не вся нью-йоркська поліція.

Я подивився на крамницю. Перед нею стовбичили два підглядачі і з удаваним інтересом роздивлялися на виставлені у вітрині зразки.

— Кого вони чекають? — спитав я, з острахом угадуючи можливу відповідь.

— А я звідки знаю, — похмуро відповів Віскі.

Було видно, що він теж занепокоєний.

— Нічого сидіти тут марно. Піду погляну, що там діється. Чекай мене тут.

Я виліз із таксі і перейшов вулицю. Обидва агенти рушили до мене. Ми зустрілися біля входу. Тут-таки звідкись вигулькнув і Кленсі.

— Так-так, — з посмішкою сказав я. — Маєте якісь пропозиції?

— А, ось і ви! — вигукнув Кленсі, палаючи благородним обуренням. — Я шукав вас повсюди. Де вона?

Я ввійшов і повів очима по крамниці. Непоганий інтер'єрчик! Гарні меблі, м'яке світло, скрізь дзеркала. Килими, що глушать звук ходи. У нішах, розташованих по всій залі, —

манекени людського зросту. На них зразки білизни, вечірніх суконь, купальних костюмів. Але Майри ніде не видно.

Я обернувся до Кленсі.

— Про кого ви спитали? — мовив я. — Мені здається, ви знервовані. Живіть спокійніше, не нервуйтеся через дрібниці. Зверніть увагу, приміром, на отих жінок. Хіба вони не примушують битися швидше ваше серце?

— Не треба мене дурити! — люто крикнув Кленсі. — Вона зайшла сюди! Потім тут з'явилися ви. Чи ви мене за ідіота маєте?

— Весь час ви кажете "вона", "вона". Хто "вона"? Про кого йдеться?

— Про Майру Шамвей, ясна річ! — відповів Кленсі, стискаючи кулаки. — Начувайтеся, Мілане, її розшукують за вбивство!

— Розумію, розумію. Але до чого тут я? Випадково заходжу до крамниці — і раптом… Хочу й сам попередити вас, Кленсі: моя газета не терпітиме брутального поводження зі мною.

Мої слова справили належне враження. Кленсі переніс гнів на своїх нишпорок.

— Чого ви стовбичите там, як опудала? Шукайте її, хай вам чорт! Обдивіться кожен закапелок! Вона зайшла сюди, і ви повинні її знайти!

До нього підтюпцем підбіг переляканий завідувач.

— Нізащо! — прошепелявив він. — Я не дозволю нічого подібного! Наші клієнтки не пробачать нам такого приниження! Майте совість! Ви чуєте?

— Зажди! — кинув Кленсі агентові. Тоді звернувся до завідувача: — Чого ви від мене хочете? Я виконую свій обов'язок! П'ять хвилин тому сюди увійшла блондинка. Де вона?

Завідувач у розпачі змахнув руками.

— Я бачив, як вона заходила до котроїсь із цих кабін, — він показав пальцем на найближчі ніші. — Бог знає, яким дивом вона зникла!

— Ми повинні її знайти, — процідив Кленсі. — Пошліть одну з ваших продавщиць, нехай усі жінки вийдуть з кабін.

— Та ви що — здуріли? — сердито вигукнув я. — Навіть такий недотепа, як ви, має тямити, що жінки можуть бути роздягнені!

— Вас не питають! — Кленсі почервонів. — Я мушу знайти ту дівицю. І я знайду її, навіть якщо це буде моя остання справа.

— Ця справа таки буде остання, якщо ви примусите поважних дам робити стриптиз. Ви хоч знаєте, що місіс Саммерс — теж клієнтка цієї крамниці?

— Та замовкніть ви! — загорлав Кленсі, аж на виду змінившись. Залякати його не вдалося. — Ви хочете, щоб вона від нас вислизнула, еге ж? Так от, вона від нас не вислизне!

Я знизав плечима.

— Хочу… не хочу… Шуруйте. А я через тиждень вип'ю з приводу вашого звільнення.

Кленсі повернувся до завідувача.

— Примусьте всіх вийти! Вбивця ховається там!

Завідувач усе ще вагався. Проте зрештою мусив скоритись. Він шепнув щось двом продавщицям, і вони стали ходити від кабіни до кабіни.

За кілька хвилин перед Кленсі вишикувалося сім обурених напіводягнених жінок. Майри серед них не було.

Кленсі дивився на них з нестямним виглядом. Я тим часом придивлявся до манекенів. Одна з фігур була навдивовижу схожа на Майру. Я втупив у неї очі й дістав у відповідь жалібний погляд.

На Майрі була прегарна сукня, шарф і капелюшок, що приховував обличчя. Тільки уважно придивившись, можна було відрізнити її від манекенів.

— Відійди, — прошепотіла Майра. — Не дивись на мене.

— Не можу відвести очей, — тихенько відповів я. — У тебе такий чудовий вигляд… Ти не боїшся, люба?

— Ще й як… Прошу тебе, відійди.

Тут до мене підступила продавщиця.

— Доброго дня, — сказала вона.

Я подивився на неї з цікавістю. Вона була руда. Мені подобаються руденькі, особливо коли очі в них зелені, а форми досить виразні, як у цієї. Я відповів на привітання й трохи підняв капелюха.

— Якщо ви хочете купити цю сукню, — усміхаючись мовила руда, — я радо вам допоможу.

З побіжного погляду на Кленсі я зрозумів, що інспектор і досі вгамовує розлючених клієнток.

— Та майнула була така думка, — обережно відповів я. — Тільки не маю кого загорнути в цю упаковку.

— Через це не варто засмучуватись, — сказала продавщиця, підходячи ближче. — Набагато гірше, коли дівчат більше, ніж суконь.

— Не поділяю вашого погляду. Я великий любитель усього природного. — Руденька подобалася мені дедалі більше. — Може, нам зустрітися найближчим часом? — запропонував я самовпевнено.

— Вашу пропозицію розглянемо пізніше. А зараз займемося сукнею. Як ви гадаєте, мені вона личитиме? Вона така нарядна!

— Я не певен, що хочу бачити вас надміру вдягненою. Радше навпаки.

— Мені не подобаються такі розмови, коли я на роботі.

— Тоді зустрінемося десь-інде, де нам не заважатиме ваша професійна вразливість.

— Хочете, я приміряю цю сукню на себе? — наполягала вона. — Вона мені дуже до вподоби.

— Колись іншим разом, — відповів я, починаючи непокоїтись, що надто метка продавщиця доторкнеться до Майри.

— Вона така гарна! — з жалем промовила вона й раптом простягла руку до сукні.

Я нервово схопив її руку і, повернувши долонею догори, квапливо запропонував:

— Дозвольте подивитися на ваші лінії. Свого часу я цікавився хіромантією.

— Якщо ви не заберете нічого, крім руки, то будь ласка. — Руда кокетно всміхнулася мені. Одначе очі її весь час косували на Майру, і в погляді раз у раз спалахувала тривога.

— Подивіться, у цього манекена майже людський вигляд!

— Еге ж, — погодився я і поплескав Майру по стегну. — Чого тільки не роблять тепер з пап'є-маше!

Я й далі тримав продавщицю за руку, і мало-помалу вона заспокоїлась.

Краєчком ока я помітив, що Майра ворухнулася. Не міняючи положення, вона піднялася над підлогою сантиметрів на тридцять. На лобі в мене виступили краплі холодного поту.

Продавщиця стояла тепер спиною до Майри і нічого не помічала. Я поклав руку на Майрине плече й опустив її на підставку.

— Ви справді можете читати по лініях руки? — і далі кокетувала руденька.

— Так… — Я не спускав з ока Майру й дав волю язику молоти що завгодно. — Хоча досі я читав тільки минуле. Але через тиждень я, може, розкажу й про майбутнє. Атож, про майбутнє…

Я на секунду відпустив Майру. Вона знову піднялась у повітря, і мені довелося поспіхом повертати її на місце.

Руденька, щось запідозривши, захвилювалася.

— Я почекаю до наступного тижня. Минуле я й так знаю.

Я й далі намагався заговорити їй зуби.

— Вам справді подобається ця сукня?

Стримувати Майру ставало дедалі важче. Вона ще раз злетіла на кілька сантиметрів, перш ніж я встиг повернути її на підставку. Продавщиця із свистом втягла в себе повітря.

— Мені здалося, що манекен ворушиться, — злякано шепнула вона.

— Тут протяг, — нервово пояснив я, — а ці манекени такі легенькі.

Вона відступила.

— Не подобаються мені ці штуки. Зовсім не подобаються!

У цю мить до нас приєднався Кленсі, що нарешті звільнився від обурених клієнток.

— Чому ви чіпаєте цей манекен? — запитав він з підозрою.

— Не хвилюйтесь. Усе гаразд. Манекени мене завжди вабили.

— З цією фігурою щось не так! — вигукнула руда продавщиця. — Мені здається, вона хоче злетіти.

Кленсі недовірливо глянув на неї.

— Злетіти? Що це ви таке верзете?

— Не знаю... Нічого я не знаю! Тільки вона... неначе підскакувала!

— Не сприймайте слова дівчини всерйоз, Кленсі. Їй сьогодні видимо нездужається.

Кленсі перевів погляд з мене на Майру.

— А! Он воно що! — Голос його осікся. — Як же я раніше не здогадався!

Він швидко ступив до Майри і, перш ніж я встиг йому перешкодити, зірвав з неї капелюшка.

Майра навіть не ворухнулася. Погляд її осклів.

Кленсі уважно вдивлявся їй в обличчя.!

— Атож... Вона... Звісно, це вона... Ну, годі грати комедію! Ви заарештовані!

Я відскочив і відпустив Майрине плече. І тоді вона злетіла, вислизнувши з рук Кленсі, що кинувся до неї.

Вона зависла на висоті близько трьох метрів, а геть приголомшений Кленсі затулив обличчя руками і белькотів, не тямлячи себе:

— Боже мій!.. Боже мій!.. Який жах!..

— Ну що ви, друже! — Я поплескав інспектора по спині. — Невже ніколи не бачили манекенів, легших від повітря? Скоро це призведе до справжньої революції на транспорті.

— К бісу транспорт! — заявив Кленсі, дивлячись на Майру крізь пальці. — З мене задосить своїх проблем!

Саме в цей час, ніким не помічений у загальній метушні, до крамниці ввійшов Віскі. Ніхто не звертав на нього уваги: продавщиці репетували, завідувач стояв, наче закам'янів, агенти, роззявивши роти, завмерли, мов громом уражені.

Та найприкріше було те, що руда в нестямі кинулась мені на шию і верещала просто у вухо.

Віскі підійшов до мене і схвально кивнув головою.

— Ви, я бачу, марно часу не гаєте. Гарненька мишка, далебі!

Руда вереснула так, що задзвеніли шибки вітрини, і впала на підлогу. Кленсі підняв руки, ніби захищаючись від удару, і відступив до стіни. Продавщиці замовкли, наче по команді, і попадали непритомні на руки послужливих агентів.

— То як ви тепер ставитеся до казочок про жінок, які літають, і собак, що говорять? — недбало поцікавився я.

— Ой, не питайте! — весь тремтячи, відповів Кленсі. — Ну що ж, їдьмо до шефа.

Віскі обнюхав руду.

— Цікаво спостерігати, як легко ці куріпочки зомлівають. — І лизнув її в щоку.

— Та звеліть ви йому замовкнути? — нервово вигукнув Кленсі, дивлячись на Віскі як на втілення кошмару. — Я цього не витримаю!

Майра блискавично спустилася мені перед очі.

— А тепер, — сказала вона, — мені краще залишити це приємне товариство.

— Ні, ні! Треба поставити всі крапки над "і". Поїдемо до Саммерса!

Вона ковзнула мені в обійми. Дивовижне порозуміння!

— Все буде добре, — пообіцяв я. — Доведеться їм повірити очевидному.

— Може, ви скажете їй, щоб вона спустилася на підлогу, — попросив Кленсі, силкуючись опанувати себе. — Такі речі дуже діють на нерви.

— А може, мене теж щось у вас дратує, — похмуро озвалася Майра. — Але ж я не роблю вам зауважень.

— Що є, те є, — розважив я. — Ти покажеш їм свої фокуси в присутності свідків. Ходімо, люба.

Я взяв її за плечі й почав підштовхувати до дверей. Це було дивовижне видовище. Майра, склавши руки на грудях, линула в повітрі, а я ніби штовхав дитячу коляску без коліс. Віскі тюпав услід за мною.

Простуючи до дверей крамниці, я намагався ні на мить не випускати Майру з рук.

— Слухайте, — гукнув Кленсі, підбігаючи до нас, — чи не могли б ви все-таки вдатися до звичного способу пересування?

— Ні! Ви самі змусили нас до цього! — сердито відрубав я.

Кленсі розгублено огледівся довкола.

— Гей, ви! — крикнув він до агентів. — Посадіть цих двох у машину!

Агенти завагалися, одначе не виконати наказ побоялись і обережно рушили до нас.

— Здається, вони починають нахабніти, — сказав я Майрі.

Її очі зблиснули.

— Досі я була доволі лагідна. Якщо вони не розуміють доброго ставлення, я їх провчу.

Вона стала на підлогу. Тепер ті нишпорки посміливішали і взяли нас у кільце.

Майра клацнула пальцями, і агенти раптом завмерли, наче до чогось придивляючись.

— Здається, дощ починається, — сказав один з них занепокоєно.

— Годі! — гримнув Кленсі. — Що за дурні балачки! Не чули мого наказу! Заарештуйте цю жінку!

Здоровань-ірландець випростав руку і, збліднувши, видушив із себе:

— Боже праведний! У цій крамниці йде дощ!

Я думав, що Кленсі лусне від люті.

— Хіба ти не знаєш, віслюк безмозкий, що в приміщенні не може йти дощ? Не виконаєте наказу — всіх позвільняю!

Майра знову клацнула пальцями, і Кленсі напружився, мов струна.

— Боже мій, справді дощ! — пробелькотів він, дивлячись на стелю.

Ірландець, зіщулившись, вигукнув:

— Я ж казав вам, шефе! А то я й справді подумав був, що зсунувся з розуму.

Не зі стелі, а звідкись із повітря на голови фараонів лив дощ.

Вони безладно забігали, рятуючись від струменів води, але дощ переміщався разом з ними. Я зроду не бачив такої чортівні.

— Твоя робота? — спитав я в Майри.

— А чия ж іще? Ти не знав, що я вмію керувати дощем? Це стародавня таємниця нагуале.

Тут її увагу привернула руда продавщиця, що з отетерілим виглядом сиділа на підлозі.

— Ось іще одна особа, якій не завадить охолонути, — заклопотано промовила Майра.

Цього разу вона перевершила себе. На бідолашну руду ринув цілий водоспад. Та з криком підхопилася, метнулася праворуч, ліворуч, але дощ переслідував її скрізь. За кілька секунд вона змокла до нитки.

— Отак воно краще, — із задоволеним виглядом зауважила Майра. — Вона вже не здається тобі такою принадною?

Руда мала вигляд трупа, виловленого з річки. Тепер я й сам дивувався, як вона могла мені сподобатись.

— Ні.

Майра знову клацнула пальцями. Дощ припинився.

Кленсі та його агенти намагалися витертись геть мокрими носовичками. Руда в істериці тіпалася на підлозі.

Майра холодно звернулася до фараонів:

— Якщо ви надумаєте засадити нас до вашого собачого фургона, дощ піде знову.

— Що хочете, те й робіть, міс, — погодився вкрай знічений Кленсі. — Ніхто вас і пальцем не зачепить.

Майра знову піднялася над землею.

— Отак і веди мене вулицями аж до їхнього закладу, — сказала вона. — Чим більше свідків, тим краще.

У цей час і з'явився Сем Богль.

Видно було, що він прийняв на борт чимало спиртного. Його безтямний погляд уперся в Майру.

— Не пробуй тікати, — промовив він глухо. — Дон був моїм другом. Жінці, що вбила бідолашного Дона, не втекти від покари.

— Його вбила не я, — спокійно заперечила Майра. — Хто-хто, а ти б мав повірити цьому, Семюелю.

— Ні, його порішила ти! — У Семових очах спалахнув лютий вогник. — І тепер заплатиш за це, кралечко. Ось тобі…

— Обережно! — крикнув Віскі у високому стрибку.

Та було вже пізно. Прогримів постріл. Майра заточилась уперед, потім упала.

Усі очі були звернені на неї. Ніхто не міг зрушити з місця. Пістолет випав з Семової руки.

Я схилився над Майрою і почув, як Сем простогнав:

— Я не хотів цього робити. Правда! Я не хотів цього!..

Розділ вісімнадцятий

Довелося чекати понад годину, перш ніж лікар зміг сказати щось певне щодо Майриного стану.

У приймальні були Кленсі, Саммерс, Віскі, Богль і я.

Саммерс і Кленсі очей не зводили з Віскі. Вони, здавалося, ніяк не могли повірити в таку дивовижу. Саммерс, хоч його і попередили, ледве не онімів, почувши, як заговорив наш пес. Одначе в нього вистачило ґречності вибачитись перед нами.

— Ви, звичайно, вільні, — сказав він. — Тільки б не померла дівчина! Але як подати всю цю історію? Це найнеймовірніша справа, з якою я будь-коли стикався. Не вважайте мене надто недовірливим, Мілане, але якщо хочете привести ту другу дівчину, то дійте, друже.

Та я не мав ніякого бажання розшукувати Аріам. Усвідомлення того, що поряд, у маленькій палаті, бореться за життя Майра, забирала в мене всю енергію. Мені хотілося тільки одного: бути близько. Може, випаде змога побачити її.

Віскі тримався поруч зі мною.

Отак ми сиділи й чекали. Коли, нарешті, з'явився лікар, я навіть не насмілився озватись.

— Хто з вас містер Мілан? — спитав він.

Саммерс підвівся і щось шепнув йому. Лікар знизав плечима. Потім Саммерс кивнув мені, і я підійшов до них. Віскі йшов за мною. Мені здавалося, ніби до кожної моєї ноги прив'язано по гирі.

— Як вона, докторе? — спитав я, занепокоєно дивлячись на його стомлене обличчя.

— Все ще кепсько, — відповів він. — Вона вперто вимагає вас. Але постарайтеся не надто турбувати хвору. Боюся, що надія дуже мала.

Я вхопив його за руку.

— Вона повинна видряпатись! Треба врятувати її, чуєте?

— Робимо все, що можемо, — стандартно відповів він, з гримасою болю вивільняючи руку. — На жаль, вона не хоче нам допомогти. Вона не бореться за життя. Мені здається, що дівчина не хоче жити.

— Я можу її побачити?

— Так. Тільки хвилину, не більше. І будьте обережні в розмові.

У супроводі Віскі я ввійшов до маленької палати.

Майра лежала тендітна й бліда. Я сів поруч і взяв її за руку. Вона розплющила очі й ледь чутно прошепотіла:

— Я боялася, що ти не прийдеш.

Віскі присунувся ближче. Майра погладила його, потім знову подивилася на мене.

— Навіть ціла банда не перешкодила б мені прийти до тебе, — сказав я, намагаючись усміхнутись. — Тепер тобі треба відпочити, люба. Мене пустили тільки на хвилинку.

— Я відпочину… Дуже стомилась… Оце трохи поспала, і тепер мені краще.

— Слухай, дівчинко. Лікар каже, що ти не борешся за життя, — швидко заговорив я, погладжуючи її руку і відчуваючи, як нестерпно пече в очах. — Допоможи сама собі. Ти дуже потрібна і мені, і Віскі. Ти ж не захочеш покинути нас.

— Так важко боротися… — сонно пробурмотіла Майра. — У мені ж тільки половина моїх сил. З другою половиною я боролася б краще.

І тут я збагнув, чому вона не могла видужати. Для боротьби їй потрібна була Аріам. Та перш ніж я встиг щось сказати, медсестра звеліла мені йти. Я поплескав Майру по руці.

— До побачення. Обіцяй, що почекаєш мене.

Я бачив, як їй важко триматися. Вона відповіла дуже тихим серйозним голосом:

— Вертайся швидше.

Я вийшов.

— Кепсько, еге ж? — спитав Саммерс.

— Боюся, що так. Нічого, як я трохи прогуляюся?

— Звичайно, — співчутливо відповів він. — Я все розумію. Ідіть.

Я підійшов до Богля.

— Кріпися, друже. Зроблю все, щоб урятувати тебе.

Семові очі були повні сліз.

— Сам не знаю, чому я це зробив, — сказав він скрушно. — Був тоді як божевільний… Неначе щось осліпило мене. І ось…

Що я міг йому сказати? Ми з Віскі вийшли на вулицю.

— Віскі, треба знайти Аріам. Це єдина змога врятувати Майру.

— А що вона може зробити?

— Як ти не розумієш! В ній половина Майриних сил і волі. Якщо їх з'єднати, вони зможуть боротись як слід. Пеппі має знати, де вона. Тому спершу треба побачити його.

— Це дуже ризиковано.

— Я й сам розумію. Але що вдієш? Якщо Пеппі не скаже, де вона, все полетить під три чорти.

— Він же з вами й розмовляти не захоче, якщо не передасте йому ті знімки. От якби ви їх мали, то змогли б з ним домовитись.

Я подивився на годинник. 19.50. Маддокс уже пішов з роботи.

— Твоя правда, — сказав я і зупинив таксі.

Якщо пощастить втрапити до Маддоксового кабінету, я, може, знайду спосіб відкрити сейф.

Віскі, неохоче плигаючи в машину, сказав:

— Не хотілося б вплутуватись у цю справу. Може, я відбудуся якоюсь порадою?

— Ти підеш зі мною, — сказав я твердо. — Якщо ми зможемо непомітно піднятися до кабінету, все буде гаразд.

Віскі неспокійно клацнув зубами.

— Собак саджають до в'язниці?

— Ні, їх пристрілюють.

— От цього я й боюсь.

— Нічого з тобою не станеться. У крайньому разі поб'ють, як ото тоді, — "втішив" я його.

Я зупинив машину на розі вулиці, і далі ми рушили пішки. У цей час у будинку вже не чергував портьє, проте був ризик наразитися у вестибюлі на знайомого розсильного.

Швидкий погляд крізь засклені двері дав мені надію.

— Є шанс, — сказав я Віскі. — Цього хлопця я не знаю. Ходімо.

Розсильний байдужно подивився на нас.

— Мені потрібен шеф нічної служби. Я його приятель. Можна піднятись?

— Еге ж. Дорогу знаєте?

Я кивнув, і ми рушили до ліфта.

— Принаймні тут минуло гладенько, — мовив я уже в кабіні.

Віскі зітхнув.

— За це вам можуть вліпити років п'ять. Навіть Саммерс нічого не вдіє.

— Не каркай!

Двері ліфта відчинились, і ми вийшли на восьмому поверсі. Останні двері в кінці коридора вели до Маддоксового кабінету. Коли ми підійшли до них, Віскі захвилювався.

— Стривайте. — Він нашорошив вуха.

Я теж прислухався, але нічого не почув.

— Ти певен?

— Звичайно! Собачий слух кращий за людський.

Я дуже обережно підійшов до дверей і припав вухом до замкової щілини. І справді, в кабінеті чулися приглушені голоси.

— А, чорт! Що ж тепер робити?

— Може, перечекати де-небудь?..

Я безгучно прочинив двері і крізь шпарину оглянув першу кімнату. Там нікого не було, але з другої кімнати — особистого кабінету Маддокса, двері до якого були відчинені, — долинали голоси.

— Почекай мене, — сказав я і ввійшов до першої кімнати.

Я перетнув її і рушив попід стіною до відчинених дверей. Те, що я побачив, примусило мене завмерти.

Перед Маддоксовим сейфом стояв Пеппі. Поруч з ним був його помічник Лу і ще двоє незнайомців.

Пеппі стояв, заклавши руки за спину, і курив сигарету. Капелюх його був зсунутий на потилицю. Він дивився на Лу, який морочився із сейфом.

Я так само попід стіною подавсь назад до Віскі, та раптом побачив на столі забутий кимось репортерський фотоапарат.

Я взяв його і вийшов у коридор.

Віскі нервово спитав:

— Що там діється?

— Пеппі і його банда намагаються відкрити сейф. Треба сфотографувати їх за роботою. Якщо пощастить, Пеппі буде в наших руках.

— Невже ви думаєте, що після того вони дадуть вам піти?

— Звісно, ні. І тоді у гру вступиш ти!

— Вони вже пробували мене прикінчити, — буркнув Віскі. — І я волів би не встрявати в цю справу.

— Ну годі! Тільки-но зроблю знімок, я віддам плівку тобі. Я затримаю їх, і ти матимеш змогу втекти. Поки знімок у нас, вони не насміляться заподіяти мені щось лихе.

— Це ви так вважаєте. А Пеппі може розважити інакше. Я теж цього побоювався, але іншої ради не мав.

— З плівкою мчи щодуху до міс Гаршт. Якщо я не прийду через годину, віддай плівку Саммерсу.

Віскі занепокоївся.

— Надійнішого способу немає? Цей надто вже схожий на героїчне самовбивство.

Я похитав головою.

— Іншого способу зв'язати Пеппі руки я не бачу. Чекай мене в ліфті.

— Ну що ж, хай так, — озвався Віскі, заходячи до ліфта. — Бажаю успіху!

Я підготував апарат і вернувся до кабінету.

Пеппі сварив Лу.

— Скільки можна длубатися? Стовбичимо тут уже двадцять хвилин!

— Ще хвилинку, шефе, — примовляв Лу, припавши до сейфа вухом. — Без терпіння і спокою сейфа не відкриєш.

Пеппі зітхнув, замовк і схилився над ним. Така композиція мені сподобалась.

Я просунув апарат у дверну шпарину і голосно сказав:

— Увага! Зараз вилетить пташка!

Вони повернулись, і я клацнув затвором. Потім прожогом кинувся в коридор, з гуркотом захряснувши двері. Віскі, мов заворожений, дивився, як я витягаю з апарата плівку.

— Прийміть і розпишіться, — сказав я.

Віскі обережно затис касету в зубах.

Я натиснув кнопку ззовні, і двері зачинились. Цієї миті з кімнати вискочили Пеппі і Лу.

Здоровило вихопив револьвер.

— Ану стій! — наказав він, тримаючи мене на прицілі.

Я підняв руки, не випускаючи апарата.

Пеппі підскочив до мене, з лютим гарчанням схопив апарат, похапцем оглянув і пожбурив на підлогу.

— Де плівка?

— Уже в дорозі, добродію... І не треба поспіху! Бережіть патрони! — квапливо додав я, побоюючись, щоб Лу зопалу не стрельнув. — Ця фотка може завдати чимало прикрощів тому, хто не дуже поступливий.

— У кого плівка?! — ревнув Пеппі.

— Не треба нескромних запитань. Вона в того, хто знається на цій справі.

— Он як ти заговорив! — глузливо й люто гаркнув Пеппі. — Треба бути божевільним, щоб грати зі мною в такі ігри.

— Замочити його? — діловито поцікавився Лу.

— Ану йди сюди. — Пеппі показав мені на двері до кабінету. — Поговоримо.

Лу, тримаючи револьвера напоготові, делікатно пропустив мене вперед.

— Ну, — сказав Пеппі. — Чого ти хочеш?

— Насамперед хочу зробити заяву: якщо протягом години я не побачуся з одним давнім другом, плівка піде простісінько до шефа поліції.

— Де він живе, той твій друг? — спитав Пеппі.

— Не треба наївних запитань, — відповів я, вмощуючись на столі. — Слухай, Пеппі, ось яка штука: віддай мені Аріам, а я віддам тобі плівку.

Розмовляючи, я нишком оглядав стіл. У мене майнула думка, що десь там має бути кнопка тривоги.

Пеппі повернувся до Лу.

— Кінчай-но швидше з сейфом, а потім візьмемося до цього типа.

Настрій Пеппі мені аж ніяк не сподобався. Нарешті я вгледів кнопку і натис на неї.

Один з двох мовчазних гевалів затопив мені у вухо, та було вже пізно. По всьому будинку розляглося виття сирени.

Коли я підвівся, то побачив, що на мене насувається Лу.

— Облиш, — зупинив його аж білий від люті Пеппі. — Виведи його. Ушиваймося звідси.

Лу виштовхнув мене в коридор.

Коли ми спускалися в ліфті, Пеппі кинув з погрозою:

— Ти дуже пошкодуєш, що встромив носа не в свої справи. Ні його тон, ні лиховісний блиск очей мені не сподобались.

Біля бічного під'їзду стояла потужна закрита машина. Через кілька секунд ми мчали П'ятою авеню.

За всю дорогу ніхто не зронив і слова. Я весь час відчував, як мені в бік впирається ствол револьвера Лу. З виразу його обличчя я розумів, що він всадить у мене кулю при найменшій нагоді. Тому я намагався навіть не робити різких порухів.

Коли ми приїхали до Пеппі, Лу відвів мене до вітальні. Там нас зустрів управитель.

— Покличте міс Брандт, — звелів Пеппі.

Управитель мовчки пішов.

Пеппі й Лу залишили мене посеред кімнати і відійшли до вікна. Вони трохи пошептались, і Лу вдоволено гигикнув. Я бадьорився як тільки міг.

— Не гайте часу, джентльмени! У вас лишилося всього тридцять вісім хвилин, щоб віддати мені Аріам. Я жартувати не збираюсь. Усі козирі в мене на руках. Віддайте дівчисько, а ні — то плівка потрапить до Саммерса. Де Аріам?

Пеппі криво посміхнувся.

— Не знаю і знати не хочу. Я застерігав тебе щодо подвійної гри. Тепер за все заплатиш!

Двері відчинились, і на порозі з'явилася Лідія Брандт. Вона подивилася на мене, мов тигриця.

— Наш приятель виявився нечемним. Не хоче з нами розмовляти, — жартівливо поскаржився Пеппі. — Я думаю, тобі приємно буде переконати його.

— Таки приємно, — всміхнулася Лідія.

— Що ти збираєшся з ним зробити?

Вона підійшла до спиртівки, що стояла на столі, й запалила її.

— Хочу ще раз поставити свій дослід. Минулого разу він у мене вийшов не зовсім так, як я хотіла.

Пеппі знизав плечима і довірчо пояснив мені:

— Вона запевняє, що може зрізати повіки розпеченим ножем. А я доводжу, що піддослідний при цьому неодмінно осліпне.

— То й що? — усміхнувся Лу. — Хай собі експериментує. Чхати нам на очі цієї сволоти.

Я похолов від жаху.

Лу покликав двох гевалів, яких я вже бачив у Маддоксовому кабінеті.

— Зв'яжіть-но його, щоб не брикався. Якщо надумає вириватись, дайте по казанку.

Коли вони почали зв'язувати мені руки, я різко вивільнив праву й врізав у око одному з бандитів.

Лу Келлі прийшов на допомогу колегам, і його кольт опустився мені на потилицю.

Опритомнівши, я побачив, що міцно прив'язаний до стільця. Пеппі поглянув на годинник.

— Часу мало, — зауважив він.

Лідія заспокоїла шефа:

— Це недовго.

Вона ретельно нагрівала над полум'ям спиртівки тоненький клинок.

— Після цього не ходитимеш більше на любовні побачення, — сказала вона, дивлячись на мене своїм хижим поглядом.

— Не робіть дурниць, — нервово мовив я. — Який у цьому сенс? Вона перевела погляд на клинок, який уже світився червоним.

— Спочатку ти нічого не відчуєш. Майже нічого. — Вона неначе нависла наді мною. — Якщо, звісно, сидітимеш спокійно. Тоді, може, й зір збережеться. — Мій страх видимо тішив її.

— Ну, що ти вирішив? — поцікавився Пеппі.

— Я все скажу, — відповів я, ухиляючись від розпеченого клинка.

— Де плівка?

Я назвав адресу міс Гаршт.

— Мерщій туди! — кинув Пеппі до Лу. — Маємо ще десять хвилин!

— Стривайте! — крикнув я їм навздогін. — Ця лялечка і справді здатна зробити те, про що говорить?

Пеппі зупинився і посміхнувся.

— Звичайно, здатна. Можеш не сумніватися. Хай це буде тобі невеличка наука. Щоб не ліз у мої справи. — Потім мовив до Лідії: — Коли закінчиш, скажи Тоні, щоб викинув його в річку.

Вона кивнула головою.

— Ми довго не затримаємось, — пообіцяв Пеппі.

І вони пішли, залишивши мене наодинці з Лідією.

Вона оглянула ножа й знову почала водити ним над полум'ям.

— Треба, щоб добре розпікся. А то нічого не вийде.

Я був на грані розпачу.

— Ну, почнімо. Тільки не сіпайся. Операція швидка й безболісна. Кілька секунд — і все, — зі сміхом сказала садистка і вхопила мене за чуприну.

Я вперся підборіддям у груди, щоб не дати їй торкнутись очей.

— Не заважай мені, — сказала вона з досадою і відтягла голову за волосся.

Я щосили опирався, притискаючи підборіддя до грудей. А вона тягла за чуприну з такою силою, ніби хотіла здерти скальп. І раптом уколола мене у вухо розпеченим вістрям. Я закричав і відкинув голову назад. Цього й хотіла садистка. Розжарений до червоного клинок майнув за сантиметр від моїх очей.

У цю мить двері відчинились, і до кімнати ввійшла Аріам.

Лідія пустила мою чуприну й відступила на крок. Аріам здивовано витріщилась на нас.

Та Лідія швидко опанувала себе.

— Забирайся! Тобі тут нічого робити!

— Що це вона з тобою витворяє? — спитала Аріам, і очі її зблиснули.

— Хоче вирізати мені повіки. Це давній добрий звичай у її родині.

— Е ні! — рішуче заявила Аріам. — Поки я тут, цьому не бувати! — І поклала на стіл сумочку та рукавички.

— Забирайся! — вереснула Лідія. — Не лізь не в своє діло! Я сама знаю, що мені робити.

— Він мій. І ніхто інший не сміє його торкатись!

Лідія підскочила до неї і замахнулася ножем.

Я закричав. Але мій страх виявився даремним. Аріам не потребувала захисту.

Вона просто зникла. Лідія зупинилась, як укопана, і аж зойкнула від жаху. Вона дико озиралася, не знаючи, звідки чекати нападу.

Раптом за її спиною піднялась у повітря величезна ваза з квітами й гепнула їй на голову. Лідія розпласталась на паркеті. Ваза розлетілася на тисячу скалок.

Почувся вдоволений голос Аріам.

— Раз, два — і по всьому!

Невидимі руки зібрали квіти і склали їх у грудях Лідії.

— Тепер лишилося тільки покласти надгробну плиту, — сказала Аріам, матеріалізуючись. — Та я не хочу завдавати собі клопоту. Ну як, сподобався мій номер? — спитала вона мене.

— Сподобався. Дуже цікавий. Але мої нерви навряд чи зможуть витримати таке ще раз. До того ж, мені треба звільнитись.

— Не все зразу. Спершу і я з тобою побалакаю.

— На це ще буде час! А Пеппі вернеться з хвилини на хвилину.

— Оце вже мене анітрохи не хвилює, — знизала плечима лиха красуня. — Йому я теж зможу дати раду.

— Аріам, зроби ласку, — попросив я. — Мені потрібна твоя допомога.

— Знаю, знаю! Але спершу вислухай мене. — Вона сіла мені на коліна і обняла рукою за шию. — ти повинен одружитися зі мною.

Я отетерів.

— Що? Що за дурниці? — вигукнув я. — Зараз не час жартувати!

— А я й не жартую. Або ти одружишся зі мною, або я залишу тебе на поталу Пеппі.

— Я маю одружитися з Майрою, — терпляче пояснив я, намагаючись ухилитись від її обіймів. — Будь розважлива. Майра в безнадійному стані. Ти їй потрібна. Не можна відмовляти їй у допомозі.

— Я знаю, — недбало кинула Аріам. — Я оце щойно від неї. Вона знає, що ти вскочив у халепу, от і попросила мене допомогти. А я поставила умову, щоб вона відмовилася від шлюбу з тобою. Навіть якщо вона одужає, заміж за тебе вийду я.

Я не міг повірити власним вухам.

— Та ти що! Яка мерзота! Нема в тебе ні сорому, ні совісті!

— Невже ти анітрохи мене не любиш? — занепокоєно запитала Аріам.

— У тебе всі негативні Майрині якості. І тобі ніколи їх не позбутися.

— Але я можу бути дуже мила з тобою. Дуже! — сказала вона, лагідно дивлячись на мене.

І тут мені сяйнуло.

— Я згоден, але за однієї умови.

Вона подивилася на мене з недовірою.

— За якої?

— Ти вернешся в Майрине тіло. Тоді я зможу одружитися з вами обома!

Аріам підвелась і рішуче відказала:

— Ні. На це я не згодна. Я хочу мати власне тіло.

— Ти сама собі нашкодиш! — упевнено сказав я. — Якщо не з'єднаєшся з Майрою, сама ти мені не потрібна! Це єдиний вихід із становища.

Аріам пройшлася по кімнаті, потім зупинилась і подивилася на мене.

— Ні для кого іншого я цього не зробила б, — сказала вона й узялася розрізати мої пути.

Я потягнувся й скривився від болю.

— Треба негайно бігти до Майри, — промовив я, розтираючи затерплу ногу. — Вона надто довго лишалася сама.

— Не хвилюйся. Вона одужає.

Раптом я згадав про Віскі.

— Боже мій!.. — Мені не зразу вдалося набрати телефонний номер. — За цей час Пеппі міг пристрелити його!

— Не варто так потерпати, — сухо зауважила Аріам. — Таке собаче життя. Рано чи пізно його все одно пристрелять.

Трубку підняв Саммерс. Я коротко розповів йому про все, що сталося.

— Пошліть туди своїх людей, — збуджено сказав я, назвавши адресу міс Гаршт. — Якщо діятимете швидко, захопите банду Крюгера. Та плівка допоможе розколоти їх.

— Будемо діяти! — запевнив мене Саммерс і поклав трубку.

— Може, ще й встигнуть. А тепер — до лікарні! — Я обняв Аріам за стан і легенько підштовхнув. — Ти гарна дівчинка, і ні про що не пошкодуєш. А тепер поквапмося.

— Вважай, що ти мене умовив. — І вона зникла.

У лікарні перед дверима Майриної палати сиділи Кленсі та два агенти. Богля вже забрали.

— Як вона? — спитав я у Кленсі.

Він похмуро похитав головою.

— Доброго мало. Лікар від неї не відходить.

— Туди можна?

— Ще ні. Зайдете, коли буде по всьому.

Мене наче струмом ударило. Поривало все розтрощити в тій лікарні… Але я стримався і, як підтятий, упав на стілець.

— Що це за тип з помідорною пикою? — прошепотів у мене над вухом голос Аріам.

Я не мав бажання навіть відповісти їй.

— Ну й одоробло! Так і кортить нагнати на нього страху!

— Дай йому спокій. Скандал нам зараз ні до чого.

Кленсі підійшов ближче і кинув на мене підозріливий погляд.

— Щось сталося? — поцікавився він своїм славнозвісним проникливим тоном.

— Чому ви так вирішили? Вже й поговорити з самим собою не можна?..

В цю мить від Майри вийшов лікар. Я враз підхопився.

— Можна її побачити? — стривожено запитав я.

Лікар засмучено подивився на мене.

— Мені дуже жаль… Я робив усе можливе, щоб урятувати її…

Я похолов.

— Вона не… — І прочитав у його очах страшну відповідь.

— Вона не хотіла боротися, — сказав лікар. — Незбагненно. Цілковите небажання жити.

Медсестра вже накривала простирадлом Майрине обличчя. Вона вийшла, глянувши на мене із співчуттям.

Під простирадлом угадувалася тендітна постать. Я почувався геть спустошеним.

— Отже, вона таки пустилася духу, — промовила Аріам, зненацька виникаючи поряд зі мною. — Це ж треба! — І різким порухом скинула простирадло з обличчя небіжчиці.

У Майри був дуже сумирний вигляд. Хвилясте волосся обрамляло маленьке біле личко. На устах застигла легенька усмішка.

— Ви гляньте на цю кривляку! — сердито сказала Аріам. — Просто тобі свята!

— Замовкни! — урвав я її, опускаючись на краєчок ліжка. — Це я в усьому винен. Ми приїхали надто пізно.

— Ой-ой-ой! — єхидно озвалась Аріам. — Та вона просто комедію ламає. Майро, якщо будеш і далі прикидатися, заберу твоє тіло собі!

— Ще побачимо, чия візьме! — раптом відповіла Майра.

Я з жахом угледів у неї в ногах якийсь темний силует.

— Не матеріалізуйся надто чітко, ти ж гола! — вигукнула Аріам.

— Сама знаю, — роздратовано відказала Майра. — Де це вас так довго носило? Я вже на пошуки зібралася.

— Слухай, ти все-таки мертва чи жива? — не витримав я.

Відповіла Аріам.

— Можеш не сумніватися. Жива!.. Та облишмо зайві балачки. Вертайся в свою шкіру, а потім ми все обговоримо.

— Зараз буду у вашому розпорядженні.

Тінь спливла над ліжком, потім зникла. За мить Майрине тіло різко випросталось.

Я несамохіть підхопився. Для мене це було занадто.

— Він хоче, щоб я знову з'єдналася з тобою, — невдоволено промовила Аріам. — А то він не одружиться зі мною.

— Е ні! — рішуче заперечила Майра. — Я й так сита тобою до кінця моїх днів! Краще вмерти.

— Ні, Майро, ти послухай, — почав переконувати я. — будь розважливою. Ось-ось настане новий місяць. Якщо Дон казав правду, ви зразу втратите свою надприродну силу, і тоді вже буде пізно. Треба повернути її в тебе, ти ж знаєш. Подумай про мене. Подумай про все, чого вона може натворити, якщо чинитиме по-своєму.

— Все воно так, я розумію, — відповіла Майра. — Але вона вбила Дона Анселя, і я не хочу ділити тіло з убивцею.

На це я не мав чим заперечити.

— А якщо я воскрешу Дона? — сердито спитала Аріам.

— Як це?

— Та не вбивала я того старого дурня. Я лише хотіла примусити Росса працювати на Андаску.

— Слухай, Аріам, — холодно кинув я. — Не варто знову брехати. Він помер у мене на руках.

— Ти просто боявся, що він помре. Ти ніколи не чув про колективний гіпноз?

— Про колективний гіпноз? До чого ти ведеш? — вигукнув я і скуйовдив чуприну.

— Щось ти став погано тямити, — глузливо зауважила Аріам. — Я ввела Дона в коматозний стан. Потім примусила тебе і Богля повірити в те, що його серйозно поранено. Лист і сукня довершили справу.

— Що за дурниці! — вигукнув я. — Фараони теж бачили тіло!

— То й що? Я і їх загіпнотизувала. Я весь час була в кімнаті, тільки невидима. Невже ти думаєш, що фараони проникливіші, ніж ти?

— Отже, ти кажеш, що Дон живий? Важко в це повірити.

— Ну звісно, живий! — зверхньо відповіла Аріам. — Тільки він сам про це не знає. Лежить у трупарні і вважає себе мертвішим від мертвого. Але ми зуміємо його переконати.

— Тоді чого ми чекаємо? — нетерпляче спитав я. — До півночі лишилося не більш як півгодини.

Аріам подивилася на Майру.

— Ну то як, приймаєш мене?

— Доведеться, — відповіла та без особливого захвату. — Але обіцяй поводитись пристойно!

— Це вже мій клопіт, — усміхнувся я. — Я її догляну.

— Гаразд, — погодилася Майра. — Згадаймо добрі давні часи. Аріам завагалась і підійшла до мене.

— Ти більше ніколи не побачиш мене такою, яка я є, — сумно промовила вона.

Я обняв її і пригорнув до себе.

— Поквапся, тебе тут чекають, — не дуже приязно нагадала Майра.

Аріам рвучко відштовхнула мене.

— Ну, поїхали! Відвернися до вікна, я роздягнуся.

Рівно за десять секунд увійшов Кленсі.

— Яке нещастя! Мені так шкода, друже...

Я повернувся і глянув на ліжко. Майра й Аріам лежали поруч, на одній подушці. Хоча я й знав, що там відбувається,

мені було трохи не по собі. Кленсі закліпав очима, зблід, потім густо почервонів.

— Вона дуже гарна, правда? — сумовито спитав я.

Кленсі щось забурмотів. Його лоб змокрів від поту. Він підійшов до ліжка і глухим голосом сказав:

— Так. Але не хотів би я бачити таке гарне видовище щодня.

— Я теж, — охоче погодився. — Але який у небіжчиці щасливий вигляд! Як ніколи за життя!

— Я це також завважив, — мовив Кленсі, знесилено сідаючи на краєчок ліжка. — Знаєте, у мене, здається, знову галюцинація. Як по-вашому, їх тут дві чи вона одна?

— Звісно, одна, — впевнено відповів я.

— Так я й думав, — простогнав він жалібно. — Я, мабуть, надто перевтомився.

— То відпочиньте десь у тихому куточку.

— Атож… справді… Тільки тут і тихих куточків немає, — відповів він і поволікся до дверей.

Я повернувся якраз вчасно, щоб побачити, як Аріам втілюється в Майру.

— Страшенно радий, що все це нарешті скінчилося — вдоволено промовив я, втираючи спітніле обличчя.

Майра сіла.

— Почекай мене в коридорі. За кілька хвилин я вийду.

— Не треба, щоб вони бачили тебе, — сказав я, виходячи. Кленсі, скорчившись, сидів на стільці.

Його підлеглі дивилися на нього, нічого не розуміючи.

— Не чіпайте його, — порадив я агентам. — Він зараз геть занурений у розумову діяльність.

Я пройшов у кінець коридора і зупинився, чекаючи на Майру. Через кілька хвилин знайомий голос шепнув:

— Ходімо.

Ми приїхали до моргу за чверть до дванадцятої. Нас зустрів худий стариган з густими вусами і густою мережею синіх прожилок на хижому носі.

— Чого вам треба? — неприязно поцікавився він.

— Тут є труп, на який мені хотілося б глянути, — сказав я, показуючи своє журналістське посвідчення. — Прізвище небіжчика — Ансель, Дон Ансель.

Старий зневажливим жестом відштовхнув посвідчення.

— Приходьте завтра! — І встромив носа в газету.

— Хвилинку! Мені треба бачити того чоловіка негайно.

Сторож суворо втупився в мене поверх окулярів.

— Забирайтеся! — пробурчав він. — У такий час туди не ходять.

Я повернуся до Майри й з досадою промовив:

— Ще один приємний і послужливий суб'єкт. Придумай щось. Часу обмаль.

— Я пішла, — сказала Майра і розтанула.

На тому місці, де вона стояла, лишилася купка одягу з капелюшком нагорі, а поряд — пара черевичків.

Я закурив і став з цікавістю спостерігати реакцію сторожа. Він повільно підвівся і осклілими очима втупився в одяг.

— Цікаво, як це жінки так уміють прикрашати себе одягом, — недбало зауважив я. — Трохи шовку тут, трохи — там. І ось будь ласка…

Сторож відкашлявся і прошепотів:

— Де вона?

— У морзі, звичайно! Але скоро вернеться.

Він видав якийсь звук і звалився за свою конторку. Дивовижна для такого віку реакція.

Я обійшов конторку, наміряючись увійти в морг. Та сходами до мене вже біг, спотикаючись, сам Ансель.

Я кинувся йому назустріч, обняв і закричав:

— Доне! Який я радий бачити вас знову!

— Подбай про нього, поки я одягатимусь, — сказала Майра. — Він ще не зовсім прийшов до тями.

— Та й не дивно, — зауважив Дон, міцно потискаючи мені руку. — Я пережив дуже важкі години.

Сторож, який лежав за конторкою, ворухнувся, підвів голову і вражено подивився на нас.

— Цей труп не буде вам більше надокучати, — сказав я радісно. — Я запросив його на вечерю.

Майра одяглася вмить і взяла Анселя під руку.

— Ходімо, Доне. Тут не дуже весело.

Побачивши, що ми йдемо до дверей, сторож зітхнув і знову звалився на підлогу.

Розділ дев'ятнадцятий

Не бачу причин, з яких мені варто було б затримувати вашу увагу й далі. Дійшовши до цієї частини моєї оповіді, ви, певне, вирішили те саме, що й Маддокс, який так нічому й не повірив і, якби я лишився в Нью-Йорку, запроторив би мене до божевільні.

Хочу лише зауважити на прощання, що в житті повсякчас відбуваються дивні речі. Я зовсім не наполягаю, щоб ви вірили

в усе почуте й прочитане, але звичка завжди в усьому сумніватися робить людське існування нудним і похмурим.

Було дуже приємно знову побачити Дона Анселя, не менш приємно — Майру без Аріам і знати, що вона більше не злетить у повітря й не зникне. Вона цілком звірилася на мене, і я був щасливий узяти її з усією чорною магією на додачу.

Визволити Богля було не важко: Саммерс страшенно радів, що затримав банду Крюгера, і не зміг відмовити нам у проханні.

Не можу завершити цю історію, не розповівши про дальші пригоді Віскі.

Фараони врятували його й привели до карної поліції. Опівночі ми втрьох прибігли туди й побачили дивовижну картину. Пес намагався вкусити здоровенного мексіканця, що невідь-звідки узявся в приміщенні.

Мексіканець був такий лютий, що полісмени зразу ж запідозрили щось недобре і взяли його під нагляд до нашого приходу. Легко уявити собі наші почуття, коли ми побачили перед собою Пабло.

Він знову з'явився на світ Божий. Перетворення на ковбасу і перебування в собачому шлунку не зробили його люб'язнішим.

Мені не хотілося, щоб з ним повелися надто суворо. Одначе його спроби все звалити на Майру та недвозначні погрози змусили мене шепнути кілька слів Саммерсові. Отож Пабло під надійним конвоєм відправили до Мексіки, де він став перед судом. Невдовзі він отримав по заслугах.

Позбувшись Пабло, Віскі втратив здатність говорити. Це нас дуже засмутило: адже він був надзвичайно розумним і знав дуже багато цікавого.

Спочатку Віскі теж був неабияк засмучений. Та через якийсь час він знайшов собі чудову подругу і втішився.

Ми з Майрою вирішили оселитися в Каліфорнії. Таке рішення було зумовлене переважно тим, що серед Майриних речей ми знайшли двадцять чотири тисячодоларові банкноти. То була премія. Аріам сховала її через три дні після нашого приїзду до Нью-Йорка, того вечора, коли я зустрівся з нею вперше.

Нам здалося нерозумним повертати ті гроші Маддоксові. До того ж одна тисяча десь зникла, а ті, що лишилися, могли незле нам прислужитись.

Дон знову взявся до комерції з лікувальними травами, і Сем запропонував йому свою допомогу. Вони наполягали на тому, щоб жити разом з нами. Після стількох спільних перипетій це було цілком зрозуміло. Віскі та його чарівна подруга теж лишилися при нас.

Хоч як дивно, мені так і не випало зустрітися з Майриним батьком. До нас дійшли чутки, що він одружився з карлицею із мандрівного цирку. В кожному разі, він вчинив непогано, зникнувши з доччиного життя.

Я почав писати оповідання, і мені пощастило укласти вигідні контракти. Тим часом Майра готувала придане для Росса Мілана-молодшого.

Я завжди хотів сина. Після тривалих чекань і хвилювань моє бажання нарешті здійснилося. То була чудова дитина, дуже схожа на свою матір. Ми всі, не змовляючись, дійшли такого висновку.

Отож, здавалось, остаточно лишилися в минулому чорна магія, фараони і гангстери. Всі ми вирушили в спокійне плавання до старості.

Одначе доля вирішила інакше.

Якось у неділю вранці я сидів за столом і обдумував тему нового оповідання. Нараз пролунав голосний крик, який примусив мене підхопитись. Я кинув ручку й помчав у садок.

Сповнені жаху погляди всіх трьох моїх близьких були спрямовані в небо. Я теж задер голову, і ноги мені підітнулися.

Росе Мілан-молодший, сидячи в повітрі на висоті восьми метрів, помітив мене. Він весело махнув іграшкою і радісно закричав:

— Дивись, тату, я літаю!

Примітки

1

Попсуєнко Юрій Георгійович (нар. 1940 р.) — перекладач, член Спілки письменників; працює завідуючим редакцією науково-художньої літератури видавництва "Молодь". Переклав з польської твори Б. Прусса, В. Оркана, Ст. Дигата, Зоф'ї Посмиш, Я. Парандовського, Р. Лісковацького та ін., а також низку творів з англійської і шведської (у співавторстві).

2

Фантастична повість Роберта Луїса Стівенсона "Дивовижна історія доктора Джекіла".